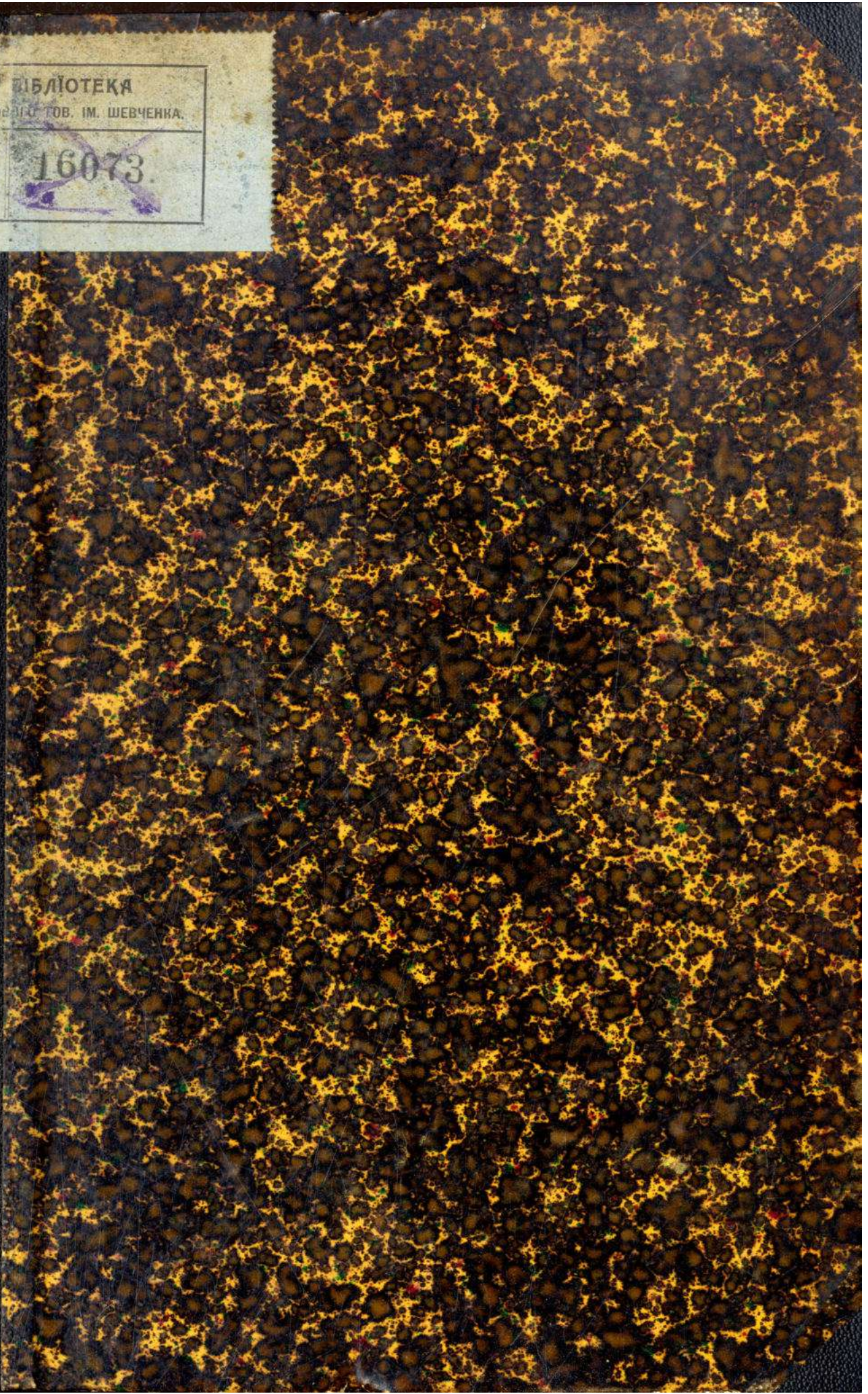
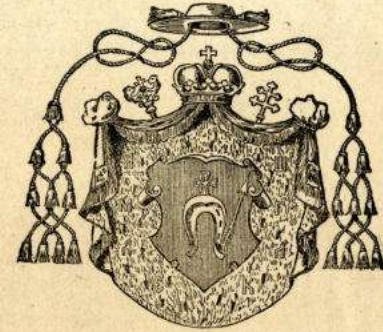

БІБЛІОТЕКА
НАЗ. ГОРЬКОГО ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА.

II 16073

~~16573~~ 08

ЛВѢВСКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Р. 1913.

ЛВѢВЪ 1913.
Накладомъ Митроп. Ординаріату
Изъ типографіи Ставропигійского Института
підъ управ. М. Рефца.

ЗМЪСТЪ.

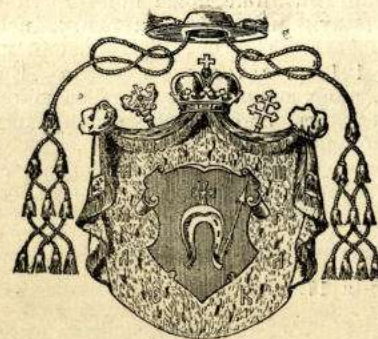
		Сторона
Ч. пор. 1.	Ч. 11917/12. — Пригадка розпоряджена про молитвы въ намѣреню соединена восточной церкви	1
Ч. " 2.	Ч. 480. — Въ справѣ часописи „Емигрант“	1
Ч. " 3.	Ч. 4 Ком. Въ справѣ асигнована свѣщ. вдовамъ и сиротамъ звычайной запомоги за р. 1912	2
Ч. " 4.	Ч. 847. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Петра	2
Ч. " 5.	Ч. 545. — Оголошене Загальныхъ Зборѣвъ Тов а св. Ап. Петра	6
Ч. " 6.	Ч. 8247/12. — Оголошене конкурсу на двѣ стипендіи им. Попеля	7
Ч. " 7.	Ч. 11837/12. — Поручене мѣсячника „Здоровле“	8
Ч. " 8.	Ч. 221. — Оголошене предплаты на АЕпарх. Вѣдомости на 1913 р.	9
Ч. " 9.	Чч. 518, 423. — Оголошеня конкурсовъ	9
Ч. " 10.	Ч. 11412/12. — Поучене въ справѣ конверзиі 4% ^а -выхъ цѣнныхъ паперѣвъ на 4 ¹ / ₂ %-вѣ	13
Ч. " 11.	Ч. 11412/12. — Розпоряджене въ справѣ поновного выказу цѣнныхъ паперѣвъ	19
Ч. " 12.	Ч. 921. — Взглядомъ найважнѣйшихъ и найконечнѣйшихъ наукъ вѣры для дѣтей и для дорослыхъ	21
Ч. " 13.	Ч. 829. — Два цѣлкомъ особенни вѣдпуста	21
Ч. " 14.	Ч. 1621. — Поновна пригадка въ справѣ емиграційныхъ выказѣвъ и Всч. ОО. Референтѣвъ дек. — Такожъ въ справѣ переписки Душпастирѣвъ зъ своими вѣрными на чужинѣ	22
Ч. " 15.	Ч. 917. — Въ справѣ реколекцій устроюваныхъ Тов-омъ им. св. Іоана Золотоустого	24

Ч. пор. 16. Ч. 1622. — Оголошене конкурсу на запомоги для убогих церквей	24
Ч. " 17. Чч. 11734/12, 1369, 1586. — Оголошеня конкурсов	25
Ч. " 18. Ч. 556. — О зарядженю молитовъ о зъединеню церквей	27
Ч. " 19. Ч. 9792/12. — О принимаю св. Причастія въ якомбудь кат. обрядѣ безъ змѣны своего обряду	28
Ч. " 20. Ч. 1539. — Деякі нові надані вѣдпуста	30
Ч. " 21. Ч. 2813. — Оповѣщене Тов-а св. Рафаила въ Вѣдні	34
Ч. " 22. Ч. 2383. — Оголошене испиту конкурсового парох.	35
Ч. " 23. Ч. 2149. — Въ справѣ памятника М. Шашкевичу въ духовной семинаріи	35
Ч. " 24. Ч. 2109. — Въ справѣ выдавництвѣ Тов-а св. Ап. Павла	37
Ч. " 25. Ч. 2110. — Поручене книжки: „Місійні проповіді о пиянстві і безстыдності“ О. Ем. Криницького	37
Ч. " 26. Ч. 2742. — Поручене книжки: „Буддаїзм .. і Християнство“ О. Д-ра Шепковича	38
Ч. " 27. Ч. 2511. — Въ справѣ належитости за Шематизмъ на р. 1913	39
Ч. " 28. Ч. 2512. — Въ справѣ належитости за Уставъ церковный на 1913 рокъ	39
Ч. " 29. Ч. 1809. — Розписане конкурсу на стипендію им. Мих. Бѣлецкого	39
Ч. " 30. Чч. 2349, 2708, 2709, 2710, 2711, 2712, 2713, 2714, 2715, 2716, 2717, 2718, 2719, 2720, 2793. — Оголошеня конкурсов	40
Ч. " 31. Ч. 3218. — Конечный рѣчи до вѣдпуста нашего въ часѣ смерти	43
Ч. " 32. Ч. 3285. — Въ справѣ вношеня резигнаціи зъ Обязанковъ Орд. Комисарѣвъ або Делегатѣвъ школьныхъ при змѣнѣ парохіи	46
Ч. " 33. Ч. 3541. — Парохіи, якихъ парохіи по скѣнченій вѣдпуста до мѣсяця не вернуть для обязанности резиденціи, будутъ сейчасъ узнанъ за опорожненіи и оголошеніи на конкурсъ	46
Ч. " 34. Ч. 188/Ком. — Въ справѣ упрямыхъ ресторатѣвъ до вдов.-сирот. фонда	47
Ч. " 35. Ч. 2838. — Въ справѣ метрики уродженя Маріи Максимишинъ	47
Ч. " 36. Ч. 3771. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Петра	47
Ч. " 37. Ч. 3803. — Въ справѣ памятника М. Шашкевичу въ дух. семинаріи	51
Ч. " 38. Чч. 3007, 3187, 3079. — Оголошеня конкурсов	52
Ч. " 39. Ч. 4071. — Приказуе ся всѣмъ Душпастирямъ богослужене о частѣмъ и шоденнѣмъ св. Причастію вразѣ зъ вѣдланемъ ся Найсвят. Серцю Исуса Христа, и всѣмъ Катехитамъ дотычне обучене и заохочене учениковъ	55
Ч. " 40. Ч. 4229. — О эмиграціи дѣвчатъ	58
Ч. " 41. Ч. 4228. — О церковныхъ скарбонахъ	60
Ч. " 42. Ч. 4740. — Розсылка Соборного Послания Руского Епископату въ Галичинѣ: о ювилею свободы Церкви	61
Ч. " 43. Ч. 4070. — Ошибка печати въ оголошеню о конечныхъ рѣчахъ до вѣдпуста нашего въ часѣ смерти	62
Ч. " 44. Ч. 1916. — Розписане конкурсу на предложене Устава церковного на 1914 р.	62
Ч. " 45. Ч. 4601. — Въ справѣ датѣ до Шематизму на 1914 р.	62
Ч. " 46. Ч. 4604. — Роздача запомогъ убогимъ церквамъ зъ фондѣвъ Тов-а св. Ап. Петра за р. 1912	63

Ч. пор. 47. Ч. 4331. — Пошукуе ся метрики хрещеня Константина Чарковского гербу Габданкъ	64
Ч. " 48. Чч. 3832, 4077, 4200, 4764, 4765, 4076, 4793, 4256, 4298, 4474. — Оголошеня конкурсов	65
Ч. " 49. Ч. 5180. — Въ справѣ вѣдпуста ювилейного, о дѣлахъ до того вѣдпуста приписаныхъ и о властяхъ Сповѣдникамъ наданныхъ	69
Ч. " 50. Ч. 5597. — Взглядомъ Литургій „во время безвѣдрія“	73
Ч. " 51. Ч. 5229. — Власть Всч. ОО. Деканамъ удѣлена позвалати на вѣдправлене Службы Божой внѣ церкви	73
Ч. " 52. Ч. 5333. — Взывася Всч. Орд. Комисарѣвъ школьныхъ до предложеня справозданъ о станѣ науки религіи и рел. практикѣ въ народныхъ и выдѣловыхъ школахъ за р. 1912/13	73
Ч. " 53. Ч. 336/Ком. — Въ справѣ залеглостей до вдов.-сирот. фонда	73
Ч. " 54. Ч. 5476. — Въ справѣ памятника М. Шашкевичу въ дух. семинаріи	74
Ч. " 55. Чч. 5344, 5558, 5559, 5560, 5561, 5562, 5524, 5332. — Оголошеня конкурсов	76
Ч. " 56. Ч. 5985. — Власть позвалати на работы въ поли въ недѣлѣ и свята	79
Ч. " 57. Ч. 6247. — Ще о церквѣ католичкой и вѣдлученій восточной и взглядомъ священниковъ російскихъ въ декотрыхъ нашихъ парохіяхъ	81
Ч. " 58. Ч. 5795. — Взглядомъ престолѣвъ упривилеованныхъ	89
Ч. " 59. Ч. 6665. — Оголошене речинця до вношеня прошенъ о принате до духовной семинаріи	90
Ч. " 60. Ч. 2769. — Оголошене реколекцій для Всч. Духовенства	91
Ч. " 61. Ч. 6305. — Оголошене конкурсу на 8 мѣсць въ Институтѣ СС. Василиянокъ зъ фундаціи бл. п. кардинала Сембратовича	91
Ч. " 62. Ч. 6663. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Петра	92
Ч. " 63. Ч. 6342. — Посада ц. к. войскового курата естѣ до замѣшеня	94
Ч. " 64. Ч. 6628. — Поручася книжка О. Александра Дикого: „Поза церквою католичкою нема для насъ спасенія“	94
Ч. " 65. Ч. 7095. — Блуды друку въ Ч. 57. (ст. 81) о католичкой церквѣ и вѣдлученій всхѣдной	97
Ч. " 66. Ч. 6646. — Въ справѣ датѣ до Шематизму	98
Ч. " 67. Ч. 6915. — Въ справѣ принатя кандидатѣвъ стану духовного до Папской руской Колегіи въ Римѣ	98
Ч. " 68. Ч. 7484. — Въ справѣ попираня красвого промислу	99
Ч. " 69. Ч. 6998. — Въ справѣ льокованя церковного майна въ шадницахъ	100
Ч. " 70. Ч. 7755. — Вобслужене въ мѣсяци жовтня и въ два дни Рѣздвяныхъ Святъ на умножене набожности до св. Обручника Іосифа	191
Ч. " 71. Ч. 8283. — Богослужене для рекрутѣвъ въ мѣсяци вересни	107
Ч. " 72. Ч. 8302. — Въ справѣ Ювилея	107
Ч. " 73. Ч. 6672. — Въ справѣ нашихъ эмигрантѣвъ въ Америцѣ	108
Ч. " 74. Ч. 8191. — Въ справѣ фасій для вымѣру датку до фонда рел. на decennium 1911 до 1920	109
Ч. " 75. Ч. 6666. — Оголошене речинця квалиф. испиту для кандидатѣвъ на катехитѣвъ выдѣловыхъ школѣ	112

Ч. пор. 76. Ч. 7808. — Въ справѣ належитого уживаня чекѣвъ почтовой ка- сы ошадности	113
Ч. „ 77. Ч. 8553. — Оголошене речинця испиту конкурсового парох.	114
Ч. „ 78. Ч. 7628. — Про два выдана Тов а св. Ап. Павла	114
Ч. „ 79. Чч. 8310, 8311. — Оголошеня конкурсовй	114
Ч. „ 80. Ч. 9172. — О товариствахъ и брацтвахъ церковныхъ взагалѣ и о брацтвахъ Найсв. Тайнѣ въ особенности	117
Ч. „ 81. Ч. 9085. — О конечныхъ услѣвяхъ правосильного принятя до брацтва канонно установленныхъ и вѣдпустами надѣле- ленныхъ	122
Ч. „ 82. Ч. 8856. — Теперѣшний вѣдпуть ювильный можна частѣйше по- зискувати	124
Ч. „ 83. Ч. 8761. — Въ справѣ инвентаризаци и катальгованя старыхъ друковъ	125
Ч. „ 84. Ч. 6658. — Въ справѣ громадскихъ радѣ сиротинскихъ	126
Ч. „ 85. Ч. 8101. — Въ справѣ фасій до вѣмѣру датку до рел. фонда на десятилѣтѣ 1911—1920	128
Ч. „ 86. Ч. 9460. — Въ справѣ рекрутѣвъ	128
Ч. „ 87. Ч. 9449. — Въ справѣ реколескій устроюваныхъ Тов-омѣ св. Юа- на Золотоустого	129
Ч. „ 88. Ч. 456/Ком. — Въ справѣ выказѣвъ свящ. вѣдовъ и сирѣтъ упра- вненихъ до звычайной запомоги за р. 1914	129
Ч. „ 89. Ч. 9486. — Звѣтъ зъ Зборѣвъ Тов-а Священникѣвъ Евхаристинѣвъ	130
Ч. „ 90. Ч. 8466. — Оголошене конкурсу на богослужбѣну стипендію зъ фондаціи бл. п. Григорія Шашкевича	131
Ч. „ 91. Чч. 9153, 9473, 9472, 8997. — Оголошеня конкурсовй	132
Ч. „ 92. Ч. 10146. Въ справѣ Епархіального Синоду	135
Ч. „ 93. Ч. 9174. — Взглядомъ колѣноприклонныхъ молитѣвъ при конціи Литургіи	136
Ч. „ 94. Ч. 10126. — О вѣдпустахъ	137
Ч. „ 95. Ч. 10127. — О престолахъ упривилеованныхъ	145
Ч. „ 96. Ч. 10153. — Оголошене реколескій для катехитѣвъ устроюваныхъ Тов-омѣ Катехитѣвъ у Львовѣ	150
Ч. „ 97. Ч. 10866. — Оголошене речинця Загальныхъ Зборѣвъ Тов-а св. св. Ап. Павла	150
Ч. „ 98. Ч. 10628. — Оголошене конкурсу на одноразову запомогу для бѣдныхъ церквей зъ фондаціи бл. п. Павла Зарицкого	150
Ч. „ 99. Ч. 8604. — Поручене духовныхъ наукъ О. Корнилія Кузика	151
Ч. „ 100. Чч. 10111, 8774, 9091, 10133, 10135, 10137, 10138, 10429, 10431, 10432, 10433, 10434 10664, 10665, 10708. Оголошеня кон- курсовй	151
Ч. „ 101. Ч. 11404. — Въ справѣ обходу ювильного Іп. Потѣя	155
Ч. „ 102. Ч. 11081. — Змѣна статута въ брацтвахъ тверезости	159
Ч. „ 103. Ч. 11143. — Два побѣльшені у насѣ вѣдпусты	161
Ч. „ 104. Ч. 10585. — Въ справѣ „роземныхъ урядѣвъ“	162
Ч. „ 105. Ч. 11077. — Недозволене заключене супружества черезъ особы належащій до силы оружнои	165
Ч. „ 106. Ч. 11668. — Въ справѣ манипуляціи при пѣдниманю вѣдсотковѣвъ вѣдъ капиталѣвъ фондаціи помѣщеныхъ въ ТОВА- риствѣ „Руска Шадниця“ въ Перемышли	165
Ч. „ 107. Ч. 12145. — Въ справѣ выказѣвъ эмигрантѣвъ за р. 1913.	167

Ч. пор. 108. Ч. 9099. — Въ справѣ поданѣ о продовженѣ платнѣ для прив. сотрудника	168
Ч. „ 109. Ч. 10940. — Въ справѣ издавництѣвъ Комитету завязаного для катол. мисіи въ Индіяхъ	169
Ч. „ 110. Ч. 12218. — Въ справѣ вѣдозвы Комитету будовы церкви на Го- родецкомѣ передмѣстю въ Львовѣ	169
Ч. „ 111. Чч. 11575, 11576, 11577, 11603, 11809, 11508. — Оголошеня конкур- совй	171

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 24. сѣчня 1913.

Ч. I.

Ч. 1.

Ч. 11917/12. — Пригадка розпорядженя молитовъ въ наміреню соединеня Восточнои Церкви.

Пригадує ся Всч. Духовенству, щобы въ першу недѣлю каждого мѣсяця пѣсля церковного календара вѣдправляли ся богослуженя о умиреню Церкви, зарядженъ розпорядженемъ помѣщенымъ въ Архієпархіальныхъ Вѣдомостяхъ зъ 1910 року Ч. I ч. пор. 1. пѣсля того, якъ тамъ заряджено.

Вѣдь Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ дня 2. сѣчня 1913.

Ч. 2.

Ч. 480. — Въ справѣ часописи „Емігрант“.

Митрополитальный Ординаріатъ вповнѣ узнаючи потребу и хосенъ часописи „Емігрант“, яку Товариство св. Рафаила почало вѣдь року 1910/11 выдавати, поновно якъ найгорячѣйше препоручає Всч. Духовенству для нашихъ переселенцѣвъ сю одиноку часопись, ко-

тра всякими інформаціями лише може причинити ся для добра наших людей и охоронити ихъ вѣдъ многихъ небезпеченствъ, на якѣ нашѣ емигранты такъ часто оутъ выставленѣ по за краемъ.

Рѣчники 1911, 1912 р. якъ и нове число „Емигранта“ зъ 1913 року, ясно свѣдчать, що часопись тая цѣль свою знаменито сповняе, есть якъ бы хоронителемъ, провѣдникомъ для нашихъ емигрантовъ на далекой и незнамой имъ чужинѣ.

Всѣ. Духовенство повинно по змовѣ широ сю часопись такъ поспирати, чтобы въ каждой парохіи, сель — въ читальняхъ знаходивъ ся „Емигрант“.

Вѣдъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 17. сѣчня 1913.

Ч. 3.

Ч. 4/Ком. — Въ справѣ асигнована свящ. вдовамъ и сиротамъ звичайной запомоги за 1912 р.

Поде ся до вѣдомости Всѣ. Духовенства, що головна Каса вдов. сирот. фонда начне вскорѣ высылати на руки Всѣ. декан. Комисарѣвъ фонда (въ Перемыскѣй и Станиславѣвскѣй Епархія на руки Всѣ. урядѣвъ деканальныхъ) звичайну запомогу зъ вдов. сирот. фонда АЕпархія Львѣвскои за 1912 р. для выказанныхъ управненьхъ, въ поодинокихъ деканатахъ перебувающихъ вдовъ и сирѣтъ свящ., асигновану въ квѣтѣ по 120 кор.

При тѣмъ взымае Митр. Консистерія Всѣ. Духовенство, чтобы, памятаючи о нужденной судьбѣ вдовъ и сирѣтъ свящ., точнымъ улачуванемъ въ 1913 р. датковъ и вырѣвнанемъ своихъ залеглостей, причинило ся до пѣдвысшени въ слѣдующѣмъ роцѣ сеи запомоги.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 20. сѣчня 1913.

Ч. 4.

Ч. 547. — Въ справѣ Тов а св. Ап. Петра.

Выдѣлъ Товариства для запомоги убогихъ церквей им. св. Ап. Петра предложивъ тутъ зъ прошенемъ о оголошенѣ слѣдующого

Справозданя

о станѣ Товариства св. Ап. Петра за III. и IV. кварталъ 1912 р.:

А) „Членскі вкладни зложили в коронахъ“

Бережаньскій дек. Церкви: Лісники, Ценів, Вибудів, Саранчуки, Шибалин, Підвисоке и Вулька ад Куряни по 5 К.; оо. Король Ем., Концевич Гр., Садовскій

Ник., Кордуба Меч, Дубіцкій Вас., Свергун Фил., Левінскій Юл., Кордуба Іоан Брилинскій Ів., Вп. П. Король Ольга, Концевич Стефанія, Кордуба Марія, Шараневич Маруся і Брилинська Антон. по 1 К. Ч. ч. Назар Мих., Ратуш Мекс., Кузик Яким з Вибудова, Яцишин Анна і Кат., Добрянська Настя, Пилипів Анна і Парас., Білик Рузька. Фаріон Доська, Іванів Паранька, Логуш Кат., Танчак Параск., Прийдун Анна і Настя, Мандзій Доська, Федів Мар., Насипана Анна, Лужна Мар., Ярема Анна, Паньчак Марта і Шопяк Доська усі з Лісник по 1 К., а Дулеба Анна і Сенишин Параск. з Лісник по 1 К. — разом 75 К.

Бобрєвскій дек. церкви: Вибранівка, Бринці церковні і загірні, Ольховець, Волощина, Лопушна, Підярків, Борусів, Суходіл, Лани, Водники, Соколівка, Кологури, Пятничани, Глібовичі великі, Бібрка, Підмонастир і Будьків по 5 К.; оо. Дорош Вол., Скрипчук Ів., Бобовник Мих., Зацерковний Іосиф, Ілляшевич Вікт., Гвоздецкий Мих., Глинскій Вол. по 1 К. і Яримович Юліян 2 К., Ч. ч. Кравець Кат., Доманьска Акил., Сковроньска Кат., Горошка Дан. і Кат., Копитко Кат., Фицик Анна і Сорока Вас. з Підмонастиря по 1 К., Брац. церк. і брац. сестр. в Глібовичах вел. по 1 К. — разом всего 109 К.

Брідєвскій дек. церкви: Броди ц. Рожд. Пр. Д. М., Св. Георг. і Пресвь. Тр., Берлин, Білявці, Бовдури, Гаї старобр., Бучина, Голосковичі, Корсів, Лешнів, Пониковица, Шнирив і Клекотів по 5 К., а Висоцко церков і громада по 6 К.; оо. Долинскій Ан. 3 К., Дорожинскій Юл. 2 К. і Цегельскій іос. 5 К. — разом 92 корон.

Бурштинскій дек. церкви: Букачівці, Бурштин, Журів, Підмихайлівці, Демянів, Колоколин, Коростовичі, Стасева воля, Мартинів новий і старий, Тенітники, Насташин, Свистільники, Сернки гор., сер. і дол., Чагрів, Чернів і Обельниця по 5 К.; оо. Боднар. Гавр., Гаврисевич Юст. і Прокопович Ник. по 1 К., Ч. ч. парохіане з Букачовець 8 К., а з Чагорова 28 К. — всего разом 139 К.

Буській дек. церкви: Топорів, Трійця і Чаниж по 5 К.; оо. Дзерович Мих. 2 К. і Шанковскій Іос. 1 К. — разом 18 К.

Винницькій дек. церкви: Чижиків, Чернушовичі, Жиравка, Шоломия і Старе село по 5 К.; оо. Левицкий Волод. і Пелех. Фил. по К., а Яримович Ів. 2 К. — разом 30 К.

Войнилівскій дек. церков в Кудлатівці 5 К. і ч. Головацкий Стефан 1 К. — разом 6 К.

Збаражєвскій дек. церкви: Доброводи, Новики і Чумалі по 5 К. — разом 15 корон.

Жидачівєвскій дек. церкви: Бережниця королівска і Рогізно по 5 К.; Всѣ. о. Сенік Корн. 1 К. — разом 11 К.

Журавєвскій дек. церкви: Буянів, Володимирці, Голешів, Лютинка, Мельнич і Ляховичі зарічні по 5 К., а Дубавка і Тернавка по 10 К.; по 2 К. зложили оо.: Потерейко Ів., Ів. Минько, Юл. Бачинскій, а оо. Петро Кіжик і Ів. Городиловскій по 1 К.; о. Ром. Добровольскій 3 К., Вп. П. Ольга Минько 2 К. —

Наратєвскій дек. церкви: Бачів, Болотня, Біле, Вербів, Дунаїв, Дусанів, Клещівна, Подусів, Рогачин, Стриганці, Фирлів, Рекшин, Поточани і Новосіліці по 5 К.; оо. Мих. Горчинскій, Вас. Кушнір, Ів. Дудик, Ник. Цегельскій, Ник. Селезінка по 1 К., Вп. П. Горчинська Ам., Ол., Орест і Зиновія Кушнір, по 1 К. Ч. ч. Настя Баран, Анна Вилуцак, Мих. і Настя Галунка, Настя Дуда, Іосифа, Анна і Іван (3) Іваників, Ільчишин Мих. і Настя, Костишин Іван і Михайло, Меленик

Настя, Потавський Андр. і Данило, Римовський Федь, Шпицар Ілько, Струк Микола, Черкас Вас., Добровольський Антін і Паранька, Шеремета Стах, Вишневецька Юлька, Іванишин Матвій, Цупер Федь, Баран Андр. і Гаврило, Гумка Настя, Воробець Настя і Гринько, Галупа Настя, Олексів Магда, Іваніків Катерина, Окопний Гринько і Настя, Патавський Дан., Грицинів Федь і Лисаковський Михайло з Болотної, Дуда Яким і Анна, Бідула Текля, Бريدун Олекса, Горин Ром., Гевка Петро, Хміль Настя, Швець Мар., Семчишин Мар., Бакевич Андр., Безпальок Гринько з Вербова, Готра Мих., Сендецький Ів., Нагірний Дан., Кулеба Натал., Пришляк Макс., Дідицький Вас., Ромадковська Теод., Павлів Ів. і Кулеба Емілія з Нараєва, Нагірний Василь і Пазя, Дуда Олекса, Зварич Іван, Ант., Настя, Микола, Ксенька і Яцко, Коваль Павло, Максимів Анна, Луць Паранька і Мокрина, Білий Ів. і Антін, Ренета Каська, Фіца Зофія, Галупа Луць, Когут Парашка, Олійник Анна і Катерина, Заяць Катерина, Борщ Марія, Олексюк Стеф., Коменський Тимко і Анна, Умриш Іван, Ксенька і Йосиф, Цупер Тацька, Миськів Василь, Зінкевич Йосиф, Чайковський Іван, Кузів Андр. і Газдецька Мар. з Подусева, Шуварівський Олекса, Ворєпа Семко, Петрух Іван з Стриганець, Смоляк Семко, Янчишин Катер., Пастернак Таць., Гречух Пелягія, Колич Анна (2), Чепіль Іванна, Несторович Анна, Курман Пелягія, Марія і Стефан, Мельник Микола, Вудзан Іван, Нуд Дмитро, Цуприк Вас., Квасінський Гр., Баран Семко, Кутна Мар., Цимбаліста Настя і Паранька, Шиманський Гр., Смоляр Анна і Домінко, Максимів Кат., Колич Анна, Майорак Марта, Гнатів Кат., Березовський Т., Чорнобривий Ів., Логинський Йос., Вп. П. Потерейкова, Березовська Е., Чорнобрива. Ч. ч. Колос Євд., Сіховський Як., Сіховська Явд., Лісовська Т., Камінський Луць, Кулик Мар., Харитон Мих., Іванік Гавр. і Пел., Кашій Сем., Юлія, Агафія і Катерина, Гишпіль Люб. і Магда, Мостова Марта, Телька Мар., Яцишин Вас. і Анна, Кузик Дм. і Сераф., Беґей Марія, Гоголда Евфрозина, Ковалишин Хр. і Текля, Кремінь Евфрозина, Кузьмак Пелягія, Кунда Ол. і Марія, Паламар Текля, Векля Марія і Василь Марта; по 2 К. зложили: о. Юрків Ів., Вп. Зарицький Ал., Кунда Кат. і Марія, Мудра Ант., Полагна, Анна і Текля, Боберський Ник., Петришин Федь, Анна, Роман і Ксенька, Кулик Роз., Юрко і Ксенька, Винник Варвара, Мисак Павло і Соф., Слюзар Мар., Гудак Сераф., Чмелик Варв., Валигун Параня, Паламар Євд., Винник Настя, Телька Марія, Брич Олена, Хемій Параня і Марія, Стрільчук Максим, Гречин Йос. і Рузя, Шевчук Явдоха, Кашедан Евфрозина і Русин Анна; по 3 К. зложили: Довбняк Семко, Феська і Марія, Стосик Василь і Анелька, Паньків Федь, Кулик Йосиф, Кунда Ів. і Гнидка Текля — разом 187 К.

Калузький дек. церков в Новиці 5 К.; о. Кунчевич Ром. 1 К. — разом 6 корон.

Козлівський дек. церков в Денисові 10 К.; о. Копертинський Ант. 5 К., Вп. Копертинська Савина і Марія, Бородієвич Ем., Чч. Самиця Іван, Іванна і Явдоха, Лис Юлія, Макогін Анна і Варвара, Варениця Февр. і Текля, Василяк Наст., фялка Наст., Горлата Мар., Хома Пал., Кобильник Мар., Кулиняк Наст., Берегульга Явдоха, Стислович Варв. і Зимна Настя усі з Денисова по 1 К. — разом всего 35 К.

• **Львівський дек.** церкви: Рудно і Рісна руска по 10 К. — разом всего 20 К.

Мякулицький дек. оо.: Мих. Сьвітенький 10 К., Ром. Добровольський 3 К.; оо. Ом. Дольницький, Ів. Заверуха, Ст. Оробець, Пронь Кат. з Янчина всі по 1 К. і Холєвка Матрона 2 кор. — разом 19 кор.

Озірянський дек. церков в Озірній 5 к.; О. Танчаковський Ал., Чч. Буль Мар., Димидяк Ник. по 1 кор. і Кутна Марія 4 кор. — разом 12 кор.

Олівський дек. о. Дорош Мих., Чч. Гайда Гринь, Смаржевська Анна, Стахів Мар., Вовк Мар., Ребрик Стефан, Лука і Анна, Гарбачевська Мар. і Чорній Евдокія всі по 1 кор. — разом 10 кор.

Перегинський дек. церкви: Красне, Небилів, Слобода небил, Прислоп і Майдан по 5 кор.; о. Крижановський Роман і ч. Анна Глинка з Перегинська по 1 кор. — разом всего 27 кор.

Перемишлянський дек. церкви: Костенів, Волків, Глібовичі свірські, Брюховичі, Утіховичі, Тучно і Жидовичі по 5 кор., а Білка і Кореличі по 10 кор. і о. Ем. Подлісецький 1 кор. — разом 56 кор.

Підгаєцький дек. церкви: Боків, Вербів, Голгоче, Заставці, Мужилів мат. і дочер., Новосілки-Кут, Білокерниця, Новосілки Ленч, Тейсарів, Підгайці, Галич, Шумляни і Славятин по 5 кор.; оо. Шенкирик Вол., Гутковський Алекс., Навроцький Ів., Концевич Кон., Лотоцький Кор., Содомора Григ., Винницький Мих., Токар Ів. по 1 кор., Вп. п. Лотоцька Анна і Токар Зофія по 1 кор. — разом всего 80 кор.

Рогатинський дек. церкви: Вербилівці, Бабухів, Залузе, Дібрнів, Конюшки, Лучинці, Рогатин ц. Рожд. Пр. Б., Сош. св. Д. і св. о. Ник., Стратин місто і село, Явче і Путятинці по 5 кор.; оо. Дубанович Йос., Городецький Ст., Кудрик Пав. і Теод., Рудницький Евг. і Ем., Каратницький Ів., Яворський Йос., Рудко Тим., Кліма Мих., Уляницький Вол., Шишкевич Мих. і Клодзінський Мар. по 2 кор.; Вп. Клодзінська Анна, Чч. Паснак Мар., Іванців Мартин і Настя Шурбот, Мих. Польовий Тим., Руда Тау. і Гандзя, Квасниця Феська, Янічка Каська, Кисіль Мар., Галуба Парань. і Скробач Гандзя з Путятинець по 1 кор. — разом всего 104 кор.

Скалатекій дек. церкви: Жеребки корол. і шляхоцькі по 5 кор.; о. Дяків Гр. 1 кор. і парохіяне з Турівки 3 кор. — разом 14 кор.

Стрийський дек. церков в Дашаві 5 кор., о. Тимцюрак Ів. 1 кор., ч. Турчак Настя, Лєсів Андр. і Попович Семен з Юсептич по 1 кор. — разом 9 кор.

Свіцький дек. церкви: Погари ад Орава, Козьова, Корчин і Синевідсько вижде по 5 кор., оо. Охримович Богд. і Ром., Строцький Т., Дикий Йос. і Кмицикевич Йосиф по 1 кор., — разом 25 кор.

Теребовельський дек. церков в Теребовлі 10 К. і в Кровинці 10 К.; о. Ст. Мохнацький і Вп. Наталія Мохнацька по 2 кор. — разом 24 кор.

Унівський дек. церкви: Вишнівчик, Гологори-Воля, Луна, Виписки, Пнятин, Липівці, Чемеринці і Плиників по 5 кор.; оо. Стефанів Н., Теребушка Мих., Наливайко А., Слободян Іг., Щуровський Теоф. і Королюк Ів. по 1 кор. — разом 46 корон.

Щирецький дек. церкви: Гуменець, Дмитре, Попеляни ад Добряни, Красів, Милошовичі, Містки, Полянка, Наварія, Сороки, Никінковичі, Хоросно, Щирець і Піски по 5 кор.; оо. Білинський Кость, Романовський Дм., Стрільбицький Ів. і Ник., Пясецький Ал., Баричко Мих. і Кордуба Петро по 1 кор., а о. Янкевич Яр. 2 кор. Вп. п. Стрільбицька Марія 1 кор. — разом 75 кор.

В) Жертви.

З акафисту: Уряд дек. Бережанський 15 кор., Грималівський 10-90 кор., Ур. пар. в Калагарівці 2 кор., в Чижикові 3-36 кор., о. Пясецький з Хоросна 8-60 кор., складка в Шляхтинцях 10 кор., в Дашаві 1-40 К, з пушки в Дубравці 6-80 К, в Тернавіці 3-38 К, Ур. пар. в Денисові 7 кор., Н. Н. з Озірян 1 К і з Подусова 1 К.; за грамоти і медалі Буршт. Ур. Дек. 5 кор., Ур. пар. Янчині 4 кор. — всего разом 79-44 кор.

В) З в о р о т и.

Церков в Белзці 200 К, Зарваниця ад Струтин 30 К., Озёрна 200 К., Мишковичі 150 К., Новосілки 50 К., Підмонастир 300 К., Дубляни 200 К, Білківці 25 К., Богданівка 25 К., Кудлатівка 90 К, Дмухавець 90 К., Підгородище 108 К, Довга войнилів 260 К, Мужилів 60 К, Підгородище 108 К., Перемишляни 60 К, Пятничани 40 К., Новики 20 К., Чумалі 40 К., Слобода небил. 40 К., Вербяни 30 К, Галич 60 К, Козлів 80 К, Бринці церков. 80 К, Протеси 30 К, Товсте 32 К, Войнилів 80 К, Сілець ад Божиків 100 К, Струсів 30 К, Поточани 40 К, Данильче 200 К, Мужилів 120 К., Пленіків 100 К, Белзець 100 К, Дубляни 200 К, Манаїв 20 К, Білківці 25 К, Витків 70 К, Покропивна 40 К, Плісняни 500 К, Сілець ад Божиків 130 К, Релехів 100 К і Зашків 200 кор. — разом 2.197 корон.

Складаючи отсим щирю подяку усім членам і жертводателям, поручаємо і на дальше горячий опіці Всч. Духовенства і вірних на ще Товариство.

Від Виділу Товариства св. Ап. Петра.

Львів дня 16 січня 1913 р.

Лярий Паньківський

скарбник

Лев Туркевич

президент Товариства.

Відъ Митрополитального Ординаріата.

Львѳвъ, дня 20. сѳчня 1913.

Ч. 5.

Ч. 545. — Оголошенє Загальнихъ Зборѳвъ Тов-а св. Ап. Петра.

На просьбу Выдѳлу Товариства св. Ап. Петра въ Львѳвъ подає ся до загальнои вѳдомости, що Загальнй Зборы членѳвъ тогожь Товариства за 1912 р. вѳдбудуть ся въ духовнѳй Семинарїи въ Львѳвъ дня 18. н. ст. лютого с. р. о 3-ѳй год. по пол. зъ слѳдующимъ порядкомъ дневнымъ:

1) Богослуженє о 8. год. рано въ Архикафедральной Церквѳ св. ВМ. Георгїи и въ церквѳ духовной Семинарїи (одна Служба Б. за живыхъ, а одна за душъ помершихъ членѳвъ Товариства).

2) Вѳдкрыте Зборѳвъ о 3. год. по полудни въ духовнѳй Семинарїи и выбѳръ Президїи на часъ Зборѳвъ.

3) Справозданя: а) секретаря (о. І. Давидовича); б) касївра (о. И. Паньковського); в) комитету надзырающо, зъ внесенемъ що до абсолюторїи уступающоу Выдѳлу.

4) Дискусїя надъ справозданїи и ухвалы.

5) Выбѳръ: а) председателя, б) 8 членѳвъ Выдѳлу и 4 заступникѳвъ — на часъ одного року.

6) Внесеня Выдѳлу що до роздѳлу чистого доходу за 1912 р. и другїй.

7) Внесеня членѳвъ.

Відъ Митрополитального Ординаріата.

Львѳвъ, дня 20. сѳчня 1913

Ч. 6.

Ч. 8247/12. — Оголошенє конкурсу на двѳ стипендіи им. Попеля.

I.

Митроп. Консисторія оголошує конкурсъ на одну стипендію им. Попеля. Въ побираню тои стипендіи въ квѳтѳ 160 К. рѳчно мають право убогї ученики, котрї укѳнчили найменше 3-ту класу головной школы зъ добрымъ поступомъ и ходять до 4-ои класы нормальной або до гїмназїи. Одержавшїй ту стипендію користуєсь нею, доки не укѳнчить наукъ гїмназїяльныхъ а навѳтъ тодѳ не має она єму вѳднѳтись, коли бы и другїй рѳкъ въ якѳй класѳ остатись мусѳвъ.

Право одержаня тои стипендіи мають передовѳмъ убогї ученики назвы Попель, що походять вѳдъ Якова Попеля и Катерини зъ Куницкихъ Попелевой, бувшихъ мешканцѳвъ Медухи, повѳту Станиславѳвского, — а въ недостатѳ такихъ, котрї называли бы ся Попель, має бути надана та стипендія ученикови зъ высше згаданого походженя, хотяйбы вѳнъ инакше называвъ ся. Коли бы не було и такихъ, тодѳ та стипендія має удѳлитись ученикови гр. кат. обряду, якїй єсть родженый въ Чернелици або въ Хмелевѳй, повѳту Городенка. Въ кѳнци коли бы и такихъ не було, має бути надана та стипендія якому будь бѳдному ученикови гр. кат. обряду.

Хто одержить ту стипендію єсть обовязанный въ совѳсти, коли буде на становиску, спомогати одного ученика зъ высше згаданныхъ категорїи.

Поданя вносити треба черезъ свои Дирекції до Митрополитальной Консисторії у Львѳвъ найдалше до дня 10. лютого 1913.

Відъ Митрополитальной Консисторії.

Львѳвъ, дня 19. грудня 1912.

II.

Митроп. Консисторія оголошує конкурсъ на стипендію назвы „Друга стипендія Попеля“. Та стипендія въ квѳтѳ 160 К рѳчно давати ся має убогимъ ученикамъ рускимъ, що ходять до публич-

нихъ шкѣль почавши вѣдь 2-ои нормальнои класи а то кандидатамъ зъ редины Попелѣвъ зъ добрымъ, а иншимъ кандидатамъ зъ вѣдана-чаючимъ поступомъ.

До одержаня тои стипендіи належать передовсѣмъ убогій ученики, що походять зъ родини Якова Попеля и Катерины зъ Куницкихъ Попелевой, а вѣдтакъ тѣ, що походять вѣдь рѣднихъ братѣвъ Якова Попеля. Коли бы такихъ не було, надасть ся ту стипендію ученикови народженому вѣ Галицкѣй Руси, що называе ся Попель, а вѣ недостатѣ такихъ, ученикови гр. кат. обряду, що походить зъ села Чернелицѣ або зъ Хмелевой прилученои до Чернелицѣ, а вѣ кѣнци коли бы и такихъ не було, якому будь убогому рускому ученикови.

Хто одержить ту стипендію, користуеь нею до укѣнченя гѣмназиі, хотѣбы коли и другій рѣкъ вѣ якѣй класѣ зѣоставеь, хиба що одержавъ бы яку иншу стипендію. Одначе есть вѣнъ обовязаный вѣ совѣсти, щѣбы по укѣнченю шкѣль, коли буде священникомъ самъ вѣдправивъ, а коли буде свѣтскимъ, пожертвувавъ на одну Службу Божу за Якова Попеля и его жену Катерину, а другу Службу Божу за основателя тои стипендіи Михаила Попеля и его жену Тересу, — якъ такожь есть вѣнъ обовязаный вынаходити учениковъ зъ родини основателя и имъ вказувати право до побирания тои стипендіи.

Поданя о ту стипендію треба вносити черезъ свои Дирекціи до Митроп. Консистеріи у Львѣвъ найдалше до дня 10. лютого 1913.

Вѣдь Митрополитальнои Консистеріи.

Львѣвъ, дня 19. грудня 1912.

Ч. 7.

Ч. 11837/12. — Поручене мѣсачника „Здоровле“.

„Руске Товариство лікарске“ прислало тутъ на дняхъ письмо зъ просьбою о помѣщене вѣ Вѣдомостяхъ слѣдуючого

ОГОЛОШЕНЯ:

„Приймаеь ся предплату на

„ЗДОРОВЛЕ“

органъ посвячений здоровнимъ справамъ руского народа під редакціею Д-ра Евгена Озаркевича, видае Руске Тов. Лікарське. Выходить раз на місяць и містить статі популярні и наукові зъ обсягу лікарської науки, головно гѣгіени, лікарський порадник, найновійши

бісти зъ поступу лікарської науки, термінологічні записки, рецензіі, хроніку и бібліографію. Є приноровлене до потребъ цілої нашої суспільности, тому повинно находити ся в кождімъ домі, читальни, усіхъ научныхъ и руханковихъ кружкахъ.

Пренумерата выноситьъ річно 4 корони, шѣврѣчно 2 корони.

Адреса редакціи и админістраціи: Львѣвъ, Підвале 7“.

Зъ уваги на живненнѣсть справъ, якѣ органъ сей трактуе, заслугуе вѣнъ вѣ повнѣ на се, щѣбы и Всч. Духовенство его змагания предплатою пѣдтримати старало ся.

Вѣдь Митрополитальнои Консистеріи.

Львѣвъ, дня 6. сѣчня 1913.

Ч. 8.

Ч. 221. — Оголошене предплати на АЕпарх. Вѣдомости на 1913 р.

Подае ся до вѣдомости Всч. Духовенства, що предплата на АЕпарх. Вѣдомости на р. 1913 повѣстае невмѣнна с. е. 3 корони.

Згѣдно зъ розпорядженемъ вѣ тѣмъ ваглядѣ зъ минушого року (АЕпарх. Вѣдом. ч. I. стор. 9.) обовязане Всч. Духовенство предплату на найближшѣмъ сего року декан. Соборчику на руни Всч. ОО. Деканѣвъ зложити, а Всч. ОО. Настоятелѣ деканатѣвъ обовязанъ сущъ зѣбрану вѣ той спѣсѣбъ предплату ченомъ АЕпарх. Вѣдомостей Ч. 90666 до почтовой щадницѣ переслати, выстосовуючи рѣвночасно вѣдповѣдне справо здане до Митр. Консистеріи.

Рѣвночасно поручае ся всякій залеглости вѣ предплатѣ Вѣдомостей вырѣвнати.

Вѣдь Митрополитальнои Консистеріи.

Львѣвъ, дня 20. сѣчня 1913.

Ч. 9.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

I.

Ч. 518. — Митрополитальна Консистеріа розписуе пѣдь днемъ 20-го сѣчня 1913 зъ речинцемъ до дня 3-го марта 1913 кониурсъ на слѣдуючѣй парохіи:

1. Бортники, Ходорѣвского деканата, наданя приватного.
2. Фрага зъ дочерною Пѣдбѣрѣ, Стрѣльского деканата, надама приватного.

3. Утѣшковъ въ прилуч. Сторонибабы, Олеського деканата, надана приватного.
4. Соколовна въ прилуч. Кобыле и Лабачъ, Олеського деканата, надана приватного.
5. Намянки, Скалатского деканата, надана приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консistoriи.

II.

- Ч. 423. — Оголошуе ся конкурсъ на посаду катехита при 6-кл. муж. школѣ въ Калуши.

Ц. к. Рада шк. окр. въ Калуши оголосила подъ днемъ 19. жовтня 1912 (Дневн. урядъ зъ 31/12. 1912 Ч. 26) Ч. 2359 конкурсъ на посаду сталого катехита при 6-кл. муж. школѣ въ Калуши зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религии въ мѣсцевой 6-кл. жѣночой школѣ.

До той посады привязані поборы III. кл. платъ.

Кандидаты, убѣгаючи ся о ту посаду, мають свои належито удокументовані и остемпльовані поданя внести посредствомъ своєї настоящей власти до ц. к. Рады Шк. окр. въ Калуши до дня 31. сѣчня 1913 р.

Тов подае ся до вѣдомости Всч. Архіеп. Клира.

Вѣдъ Митрополитальной Консistoriи

Львовъ, дня 18. сѣчня 1913.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНЫ.

Мѣстодеканомъ Радеховского деканата именованъ:

- Ч. 11855/12. — Всч. О. Іоанъ Боднаръ, парохъ въ Дмитровѣ.

Крылошанскій вѣдзанич отримали ОО.:

- Ч. 9440/12. — Николай Михалевичъ парохъ въ Чернелевѣ рускомъ, Ч. 9519/12. — Димитрій Ксьонжекъ, парохъ въ Косошинцахъ.

УМѢЩЕНА.

Сотрудництво отримавъ:

- Ч. 11633/12. — Всч. О. Юліанъ Оришкевичъ ехсирендо въ Оравчику.

Завѣдательства отримали ОО.:

- Ч. 205. — Яковъ Заяць въ Камянкахъ, Ч. 11204/12. — Григорій Хамчукъ въ Утѣшковѣ, Ч. 11450/12. — Іосифъ Мицакъ въ Дубовцахъ.

Канон. институцію отримавъ:

- Ч. 11807/12. — Всч. О. Володимиръ Плашовецкій на Ляцке велике.

Выс. ц. к. Правительство призвало на дотацію для приват. сотрудникъ зъ рел. фонда на 1 рѣкъ:

- Ч. 11676/12. — въ Дубовцѣ, Ч. 11805/12. — въ Хмелискахъ, Ч. 261. — въ Заднишовцѣ, доповнене дотації, Ч. 282. — въ Слободѣ Золотой, Ч. 349. — въ Верини.

Жертвы вплинувшій до канцеляріи Митропол. Консistoriи:

а) на потреби св. Отця:

- Ч. 114. — Всч. Урядъ парох. въ Хороснѣ 5 К 63 сот.

б) на руску церковь въ Святий Земли:

- Ч. 16324/12. — Всч. Уряды парох. въ: Богатковцяхъ 5 кор., Завидовичахъ 8 кор. 40 сот., Всч. ОО.: Онуфрій Чубатый зъ Смержева 4 кор., Коломыецъ Володимиръ зъ Лѣщина 12 К 20 сот.

в) на монастырь СС. Василіанокъ въ Львовѣ:

- Ч. 10318/12. — Вп. Панѣ: Неонилъ Лохъ зъ Мельнича 20 кор., Марія Павлусевиче-ва зъ Вериня 10 кор., Вп. П. Василь Маковиччукъ 15 кор., Н. Н. зъ Старискъ 5 кор., Всч. О. Онуфрій Чубатый зъ Смержева 2 кор., Всч. Урядъ парох. въ Грабовой 30 кор., церкви въ: Полоничной 10 кор., Микулинцяхъ 8 кор., Лучцѣ 4 кор., Старискахъ 20 кор.; Ч. 111. — въ: Голосковичахъ 20 кор., Полоничной 11 кор., Витвици 20 кор., Галичи 30 кор., Вишенцѣ малой 20 кор., Крушельници 20 кор., Свистѣльникахъ 20 кор., Ляцкомъ вел. 20 кор., Закомарю 20 кор., Воробѣвцѣ 20 кор., Куровцяхъ 10 кор., Цебровѣ 10 кор.

г) на місию до емігрантовъ:

- Ч. 10319/12. — Всч. О. Онуфрій Чубатый зъ Смержева 2 кор., Всч. Уряды парох. въ: Струтинѣ выжнѣмъ 2 кор., Завидовичахъ 6 кор. 70 сот. и 5 кор., Церковной 3 кор. 40 сот., Грабовой 5 кор. 70 сот., Клещѣвнѣй 6 кор. 20 сот., Ч. 11790/12. — въ: Кудобинцяхъ 3 кор. 82 сот., Заваловѣ 10 кор.

д) на рускы церкви въ Босни:

- Ч. 10317/12. Всч. Урядъ дек. Унѣвскій 2 кор., Всч. ОО.: Онуфрій Чубатый зъ Смержева 2 кор., Петро Процикъ зъ Козѣвки 20 кор., Григорій Рыбчакъ зъ Домажира 3 кор.

е) на будову церкви на Городецкомъ передмѣстїю въ Львовѣ:

- Ч. 113. — Всч. Уряды парох. въ: Перегиньску 1 кор., Щирци 5 кор. 10 сот.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 208. — О. Іосифъ Высочанській, парохъ въ Камянкахъ, померъ дня 29. грудня 1912 р.

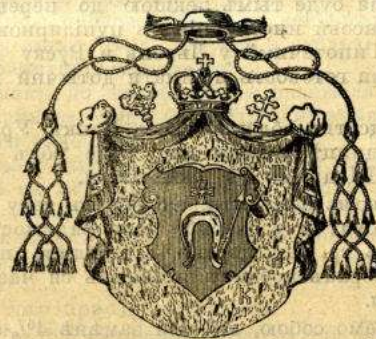
Душу Его поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 24. сѣчня 1913.

Андрей Вьлецкій
офіціалъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлеръ.

Львѣвско-Архіепархіалньи ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 29. сѣчня 1913.

Ч. II.

Ч. 10.

Ч. 11412
А. 12. — Поучене въ справѣ конверзії 4%-овыхъ цѣнныхъ паперѣвъ на 4 $\frac{1}{2}$ %-овы.

Вѣдѣ довшого вже часу звертають ся многі зъ Всч. Духовенства до Митроп. Консистеріи зъ прошеніями, щоби подати способъ, въ який бы можна було перевести замѣну 4%-овыхъ цѣнныхъ паперѣвъ на 4 $\frac{1}{2}$ %, а тымъ самымъ збѣлшити стало доходъ вѣдъ богослужебныхъ, ерекціональныхъ и церковныхъ капиталѣвъ; при томъ жалуютъ ся, безъ сумѣву зовсѣмъ слушно, що въ наслѣдокъ роздробленя сихъ капиталѣвъ на кѣлька, неравъ 4—5 финансовыхъ институцій, терпятъ невыгоду черезъ конечный переписи и значий порта при побираню пѣврѣчныхъ вѣдсоткѣвъ.

Узнаючи бажаня Всч. Духовенства въ томъ зглядѣ за вповнѣ оправданй, уважаемо перемѣну всѣхъ дотеперѣшнихъ 4% цѣнныхъ паперѣвъ на 4 $\frac{1}{2}$ %-овы за рѣчь дуже пожадану, а навѣть конечно, щоби тымъ способомъ збѣлшити тревало доходъ вѣдъ сихъ капиталѣвъ, якъ такожъ зменшити Всч. Духовенству трудности и выдатки при побираню пѣврѣчныхъ вѣдсоткѣвъ.

Така конверзія буде тымъ лекшою до переведеня, що мавмо вже двѣ свои финансові институціи зъ пушлярною обезпечкою, т. в. Земельный Банкъ Гипотечный у Львовѣ и Руску Шадницю въ Перемышляхъ, які заявили готовбсть приймати дотычній капиталы на 4¹/₂% опроцентоване.

Поврбчній вѣдсотки вѣдсылає Зем. Банкъ Урядамъ парох. чеками почтовой Шадницѣ, а такъ само буде вѣдъ теперъ высылати тѣ вѣдсотки Руска Шадниця въ Перемышляхъ.

Годить ся такъожъ замѣтити, що черезъ таку конверзію капиталы нашої церкви, будучи у власной розпорядимости, будуть служити тревало вѣрнымъ гр. кат. церкви, а особливо нашимъ селянамъ, які теперъ черезъ бракъ кредиту опиняють ся часто надъ берегомъ матеріяльной руины.

Роумѣ ся само собою, що при замѣнѣ 4%-ового цѣнного паперу, становлячого богослужебну фундацію, на 4¹/₂%-овый той самой номинальной вартости, треба або доплатити заразы готѣвкою рѣжницю курсѣвъ — и така процедура есть найкоротша и найдогѣднѣйша, — або можна надвыжкою побольшеныхъ черезъ конверзію вѣдсоткѣвъ доповняти капиталъ до первѣсной номинальной высоты.

Вправдѣ подставою вартости цѣнного паперу не есть его вартѣсть номинальна, але сталый дохѣдъ, якіи той папѣръ приноситъ, а мѣрою того сталого доходу есть квота рѣчныхъ вѣдсоткѣвъ вѣдъ дотычного цѣнного паперу, отже мимо зменшеного номинала може бути дохѣдъ высшій, — однакъ зъ уваги на се, що при евентуальномъ выльсованю, чи амортизаціи, въ протягу означеного въ листѣ колькадесятьлѣтнего речинця, осягає ся повну номинальную вартѣсть листу, а тодѣ подноситъ ся и его вартѣсть реальна, длятого наежить стремѣти до доповненя узысканю теперъ надвыжкою доходу до первѣсной ном. высоты листу.

Въ цѣли унаглядненя протѣ способу конверзіи подаемо слѣдующій два примѣры на листахъ 200 короновыхъ, т. в. при поодинокихъ фундаціяхъ и легатахъ 200 короновыхъ, які лучають ся найчастѣйше.

Богослужебній фундаціи.

А.

І.

Въ цѣли конверзіи н. пр. 4% заст. листа Гал. Тов. кред. Земского въ номин. вартости К. 200 на 4¹/₂% листъ заст. Земельного Банка Гипот. въ номин. вартости К. 200, пересылає дотычній па-

рохъ (завѣдатель) той листъ Митроп. Консистоіи вразѣ зъ готѣвкою въ квотѣ К. 12 при кождѣмъ листѣ на К. 200, (яка рѣвнає ся рѣжниці курсу мѣжъ цѣною продажи Банкомъ конвертованого 4% листу, а цѣною купна 4¹/₂% листу Зем. Банку), о скѣлько нема до той фундаціи нѣякой доповняющей книжочки.

Коли бы однакъ до той фундаціи належала еще яка доповняющая книжочка вкладкова, тодѣ вартѣсть книжочки и присланой готѣвки мае выносити разомъ К. 12.

Присланный заст. листъ на К. 200 мимо того, що его курсъ хитає ся около К. 85 за 100, купувє Земельный Банкъ дуже корисно, бо по курсѣ К. 91 (що може зрѣбити зъ взгляду навелике запотребованє готѣвки въ краю и хосенѣ, якіи осягаєсь при сплатѣ гипотечныхъ довгѣвъ 4%-овыми листами заставными), — за що одержитъ готѣвкою К. 182

по доданю до того присланой готѣвки К. 12 К. 194.

За сю квоту купувє Земельный Банкъ для дотычной фундаціи свѣой 4¹/₂% листъ заст. на К. 200 по выимковѣмъ курсѣ К. 97 за К. 194

Коли збѣставимо теперъ побѣчь себе квоты купоновыхъ вѣдсоткѣвъ, то побачимо, що:

4¹/₂% заст. листъ Зем. Банку Гип. приноситъ поврбчно К. 4.50

4% заст. листъ Гал. Тов. кред. Зем. приноситъ поврбчно К. 4.—

а властиво по вѣдтягненю 1/2% рентового податку К. 0.02

лише К. 3.98 К. 3.98

отже купонъ Зем. Банку Гип. приноситъ поврбчно о К. 0.52

больше, нѣжъ купонъ Гал. Тов. кред. Земского.

П.

Узысканє въ сей способѣ надвыжка доходу въ квотѣ К. 1.04 рѣчно нагородитъ въ недовгѣмъ часѣ парохови его выдатокъ въ квотѣ К. 12, а черезъ таку конверзію збольшитъ ся вже тревало дохѣдъ вѣдъ дотычной фундаціи.

Коли бы однакъ дотычній о. душнастирь не бувъ въ силѣ при конверзіи цѣнного паперу, становлячого богослужебну фундацію, доплатити готѣвкою рѣжницю курсу, тодѣ можна перевести конверзію въ сей способѣ, що за одержану готѣвку изъ продажи 4% листу заставного Гал. Тов. кред. Земского закупитъ ся 4¹/₂% листъ заст. Земельн. Банку Гип. на К. 100, а рѣшту ульковуєсь на 4¹/₂% книжочку „Руской Шадницѣ“ въ Перемышляхъ, а именно:

Земельный Банкъ Гипот. продасть 4% заставный листъ Гал. тов. кред. Земского номинальной вартости К. 200 числячи за часть К. 100 по курсѣ 91 К. 91.—

а за другу часть К. 100 дѣйсну цѣну продажи по курсѣ 85 (отже 91 К. + 85 К.) К. 176.

Зъ одержаной квоты закупить Банкъ для дотычной фондаціи $4\frac{1}{2}\%$ заставный листъ Земельн. Банку на К. 100 по курсъ 97 К. 97—
а оставшу решту К. 79—
перешле Руской Шадници въ Перемышли, яка евентуально въ мѣру кожочасной констеляціи на торѣ грошевѣмъ доновнить тоту квоту (на рахунокъ удѣленой позички) до сумы 80, а навѣтъ до 85 коронъ и зложить тоту суму у себе на $4\frac{1}{2}\%$ вкладку для той фондаціи.

Коли прийме ся, що тота вкладка буде выносити квоту К. 85—
то рахунокъ сей конверзиі представить ся ось такъ:
Листъ заставный Земельн. Банку $4\frac{1}{2}\%$ на 100 К.
приноситъ пѣврѣчно К. 2-25
К. 85 вкладка $4\frac{1}{2}\%$ въ Руской Шадници К. 1-91
разомъ отже К. 4-16.

Колижъ 4% листъ заст. Тов. кред. Земского К. 200
приноситъ пѣврѣчно К. 4—
а властиво по потрученію $\frac{1}{2}\%$ рент. под. К. 0-02
то есть лише К. 3-98
то по переведеню конверзиі отримае фондаціа проценту больше пѣврѣчно о К. 0-18

Земельный Банкъ буде выплачувати управненымъ до побору купоновыхъ водсотковъ що пѣврѣ року цѣлу належу квоту, то е. К. 2-25, а Руска Шадница зъ вкладки замѣсть нарслыхъ К. 1-91, лише К. 1-73, то е разомъ квоту К. 3-98, до теперъ побирану черезъ бенефіціята, а квоту К. 0-18 що пѣврѣку буде Руска Шадница дописувати до капиталу дотычной фондаціи такъ довго, доки зъ нарслыхъ водсотковъ, на рѣчь фондаціи що пѣврѣку по К. 0-18 дописуваныхъ до капиталу, не наросте К. 15, то е квота, яка по доданю до первѣсно зложеной на вкладку К. 85 дасть суму К. 100, що наступить по 23 лѣтахъ и $5\frac{1}{2}$ мѣсяцяхъ, такъ що не закуповуючи навѣтъ за тоту готѣвку другого заст. листа Земельн. Банку на К. 100 буде по томъ часъ той фондъ обнимати: 1) листъ заст. Земельн. Банку якъ выше на К. 100 зъ доходомъ пѣврѣчнымъ К. 2-25
2) книжочку вкладкову Руской Шадницѣ въ Перемышли на К. 85 и К. 15, то е К. 100 на $4\frac{1}{2}\%$ зъ доходомъ пѣврѣчно К. 2-25
то е разомъ пѣврѣчно К. 4-50

По уплывѣ отже повысшого часу (23 лѣтъ и $5\frac{1}{2}$ мѣсяцѣвъ) номинальна высота капиталу не буде нарушена, а натомѣсть доходъ ужитковця фондаціи буде збольшенный о 52 сот. пѣврѣчно, то е о К. 1-04 рѣчно. На случай колибъ навѣтъ рештуючой готѣвки 79 К., яка мае бути зложена въ Руской Шадници, зовсѣмъ не доповне-

но такъ, що Руска Шадница улюковала бы лише квоту 79 К. на $4\frac{1}{2}\%$ и выплачувала бы пѣврѣчно К. 1-73 ужитковцеви фондаціи, а надвыжку въ квотѣ 5 сот. пѣврѣчно добывалабъ до капиталу, то и такъ побиравъ бы ужитковецъ фондаціи ненарушенный дотеперѣшний доходъ въ квотѣ К. 3-98 пѣврѣчно, а капиталъ 79 К. черезъ дебиване до него надвыжки повысшой доповнивъ бы ся до сумы 100 К. передъ уплывомъ 52 лѣтъ и 3 мѣсяцѣвъ, а водтакъ выносивъ бы доходъ зъ той фондаціи о К. 1-04 рѣчно больше. Одѣвѣтно до сего, чи готѣвка буде доповнена певною квотою изъ 79 К. на 80—85 К. буде розмѣрно скороченный речинець доповненя номинальной высоты капиталу мѣжь часомъ 23 лѣтъ и $5\frac{1}{2}$ мѣсяцѣвъ — а 52 лѣтъ 3 мѣсяцѣвъ.

Таке доповнене все однакъ знайде ся а навѣтъ вже лише при доповненю квотою 2 короны узискаеъ надвыжку 9 сотикѣвъ пѣврѣчно, якоу доповнить ся номинальную высоту капиталу по 38 лѣтахъ $5\frac{1}{2}$ мѣсяцяхъ.

Способъ переведеня такой конверзиі улягае отже певнымъ модификаціямъ въ мѣру курсу листѣвъ заставныхъ, въ мѣру положеня на свѣтовѣмъ и красвѣмъ торѣ грошевѣмъ и въ мѣру того, колько грошей зложеныхъ на дотеперѣшней доповнячѣй книж. шадничѣй поза листомъ заст.

Въ мѣру того, продаючи 4% листы заставны по курсъ водъ 85 въ гору и евентуально доповняючи частинно узискану цѣну до 91 дотычно одной половины, узискаеъ таку квоту, що завсѣгда доходъ буде збольшенный, а надвыжка буде могла бути уживана на доповнене капиталу до первѣсноной высоты номинальной.

Примѣтка 1-а:

Хто зъ Всч. Отцѣвъ схотѣвъ бы послугуватись при конверзиі богослужебной фондаціи тымъ другимъ способомъ, сей мусить рѣшитись на то зъ горы, що черезъ якийсь часъ буде побирати водъ дотычной фондаціи водсотки дальше въ дотеперѣшней высотѣ, а на доказъ добровѣльной згоды подписати и прислати рѣвночасно зъ заставными листами заяву такого змѣсту:

ЗАЯВА.

Переводячи конверзию 4% ыхъ цѣнныхъ паперѣвъ на $4\frac{1}{2}\%$ овѣ въ цѣли тревалого збольшеня дохода водъ фондаціи и дотаций заявляе отсимъ подписанный, душнастирь гр. кат. парохіи въ деканата именовъ своихъ наслѣдниковъ, що буде побирати тымчасомъ доходъ зъ цѣнныхъ паперѣвъ, фондаціи (ій) и дотаций, истнуючихъ при тутешней парохіи, зглядно церквахъ лишь въ дотеперѣшней высотѣ, т. е. по 4% , безъ згляду на подвысшеный доходъ въ наслѣдокъ конверзиі тыхъ паперѣвъ на $4\frac{1}{2}\%$ овѣ

такъ довго, доки тою надвыжкою доходу не буде доповнений капиталъ основной до первѣсной номинальной высоты.

До того часу буде протю потручуватись дотычна надвыжка въ доходѣ на цѣль того доповнення капиталу.

печатать

..... дня року

Н. Н. Душпастирь.

Примѣтка 2-а:

Въ подобный способъ, якъ подѣ I. и II. зъ деякими лише модификаціями, можна переводити такожъ конверзіи листѣвъ заст. большихъ фондаций зъ тымъ, що речинень доповнення капиталу буде коротшій.

(На пр. фондъ 100.000 К. приносить доси на 4% пѣврѣчно 2.000 К., менше податокъ рентовый 10 К., т. е. 1990 К. — По тѣй конверзіи узускаєсь сейчасъ вѣдъ номинального капиталу 93 814 К. на 4 1/2% пѣврѣчно 2 110 К. 77 с. т. е. узускаєсь сейчасъ надвыжку пѣврѣчно 120 К. 81 с., якою доповнить ся капиталъ до первѣсной номинальной высоты 100.000 К. по 16 лѣтахъ 11 1/2 мѣсяцяхъ, а доходъ буде выносити тревало рѣчно по 4.500 К. замѣсть дотеперѣшныхъ 3.980 К. т. е. збольшитъ ся доходъ о **520 К.** рѣчно. —)

Б.

Ерекціональній фонды.

Зъ огляду на то, що при ерекціональныхъ фондахъ нема конечной потребности стремѣти до захованя основного капиталу въ первѣсной номинальной вартости, позаякъ черезъ ту конверзію збольшаєсь мимо того тревало доходъ, протѣ належить присылати цѣнній паперы того рода фондаций безъ никакыхъ доплатъ въ готѣвцѣ.

В.

Церковній фонды.

Конверзія цѣнныхъ паперѣвъ церковного майна буде переведена способомъ I, якъ подѣ А., при чѣмъ потрібну доплату въ готѣвцѣ (по К 12 на каждый листъ 200 короновый, о сколько нема доповняющей книжочки), поручає ся прислати зъ скарбони церковной. На случай вь и м к о в ы х ъ обставинъ, де церковь не була бы нѣякъ въ силѣ доплатити рѣжницѣ курсу зъ скарбони, анѣ зобрати потрібной готѣвки дорогою жертвъ, належить навести сю обставину въ поданю, а дотычный листъ заст. прислати безъ доплаты.

Въ такѣмъ разѣ буде переведена конверзія того цѣнного паперу безъ задержаня первѣсной номинальной вартости капиталу, а побольшенный черезъ конверзію доходъ буде и такъ збольшати дотычне майно церковное.

Примѣтка загальна.

Тѣ Веч. Отцѣ, котрѣ вже пописывали до конверзіи 4%-овѣ листы заст. мають обовязокъ надслати тутъ додатково по мысли инструкцій подѣ А., Б. и В. потрібну готѣвку на покритѣ рѣжницѣ курсу, зглядно выше згадану заяву.

При предкладаню цѣнныхъ паперѣвъ до конверзіи поручає ся пересгерѣгати якъ найдокладнѣйше сего, щобы въ поданю выготовленѣмъ на цѣлѣмъ аркуши паперу, не писати загально: 3 книж. щадничѣ и 5 листѣвъ заст. и т. д., але щобы були выписанѣ по дрѣбно все присланѣ эффекты, зъ точнымъ означенемъ своихъ знаменъ, якъ н. пр.: 1) 4%, 56 лѣтний листъ заст. Т. кр. 3. С. V. 32504 на 200 К., богосл. фонд. Василя Побережного при церквѣ въ Суховоли ад Мшана, винк. до ч. Митр. Конс. 9875/873. 2) доповняюча 3-6% кн. Гал. К. общ. ч. 11673 на К. 3-47, винкульов. якъ листъ подѣ 1).

Звертає ся такожъ увагу Веч. Духовенства, що при листахъ заст. Тов. кр. зем. належить присылати рѣвночасно дотычний **аркушъ платничѣ.**

Якѣ цѣнній паперы надають ся теперь до конверзіи?

До корисной конверзіи надають ся:

- 1) 4% книж. вкладк. Галицкой Касы ошадности,
- 2) 4% листы заст. Гал. Тов. кред. Земского, емитованѣ вѣдъ р. 1893,
- 3) 4% " " Гал. акційного Банку Гипотечного,
- 4) 4% " " Банку краєвого.

Дотычно листѣвъ заставныхъ фонду процинаційного замѣчає ся, що тѣ цѣнній паперы будутъ все выльсорованѣ протягомъ 1913 року, отже не належить ихъ присылати до конверзіи.

Не надають ся такожъ до конверзіи записы довгу державного (Staatsschuldverschreibung), листы краєвой позички и др., позаякъ дотычно тыхъ паперѣвъ обовязують окремі приписы.

Подаючи повыше поученѣ до вѣдомости Веч. Духовенства, высказує Митроп. Консисторія повну надѣю, що не лише одиницѣ, але весь загаль Веч. Духовенства нашої Архіепархіи дасть доказъ арозумѣня користѣй такой конверзіи, та подбає зъ цѣлю ревностію и енергією о ви якъ найскорше переведенѣ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 23. сѣчня 1913.

Ч. 11.

Ч. 11412
Б. 12. — Розпорядженѣ въ справѣ поновного выкажу цѣнныхъ паперѣвъ.

Рѣвночасно зъ симъ числомъ Архіеп. Вѣдомостей пересылає ся по 1 прим. формуляра, на котрѣмъ належить выготовити поновно

и якъ найдокладнѣйше списъ всѣхъ цѣнныхъ паперовъ богослужбныхъ, ерекціональныхъ и Церковныхъ фондѣвъ тамошної парохіи по-сля стану въ дни 31. сѣчня 1913 р.

Коли бы деякі цѣнні паперы находили ся въ томъ часѣ въ рукахъ Митроп. Консисто́ріи (присланіи зъ причины выльосованія або въ цѣли конверсіи), належить мимо того помѣстити ихъ такожъ въ выказѣ, а въ примѣтцѣ зазначити, що предложено ихъ тодѣ и тодѣ Митроп. Консисто́ріи. Такъ споряджений выказъ має бути предложений дотычному Урядови декан. найбзвѣйше до 10. лютого с. р. а Уряды дек. обовязані надѣслати Митроп. Консисто́рію всѣ выказы зъ деканату до 15. лютого с. р.

На случай, коли бы до 10. лютого не одержавъ Урядъ декан. деякихъ выказѣвъ зъ свого деканату, має надѣслати тутъ тымчасомъ лише вплынувшій въ приписанѣмъ речинци, а дотычныхъ душпастирѣвъ вѣзвати еще разъ до надѣсланія и рѣвночасного оправданія, яке належить предложити водтагъ Митроп. Консисто́рію разомъ зъ выказомъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 23. сѣчня 1912.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

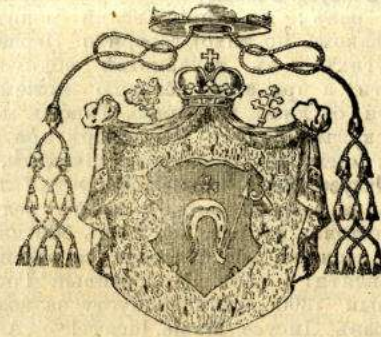
Львѣвъ, дня 29. сѣчня 1913.

Андрей Билецкій

офиціалъ

о. Михаилъ Яковскій

канцлеръ.

Львѣвско-Архіепархіяльнѣй
ВѣДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 24. лютого 1913.

Ч. III.

Ч. 12.

Ч. 921. — Взглядомъ найконечнѣйшихъ и найважнѣйшихъ наукъ вѣры для дѣтей и для взрослыхъ.

До евентуального употребленія Всч. Душпастирѣвъ и Катехитѣвъ примѣчае ся, що **найконечнѣйшій и найважнѣйшій науки вѣры для дѣтей и для взрослыхъ** суть практично наведені въ Вѣдомостяхъ 1910 Ч. 44 ст. 56—61.

И додае ся, що въ Вѣдомостяхъ 1912 ч. 41 ст 55—60 находить ся такожъ наука о сповѣди и св. причастію безъ книжки катехизмової; и суть тамъ выяснені всѣ рѣчи до частого и щоденного св. Причастія належачі.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 3. лютого 1913

Ч. 13.

Ч. 829. — Два цѣлкомъ особенніи вѣдпусты.

Теперѣшний св Отець нашъ удѣливъ на малі молитовки два цѣлкомъ особенніи вѣдпусты, котрѣ и за помершихъ жертвувати можна:

1) За вѣзванє: **О Іисусе! О Маріє!** хотѣ бы лишѣ въ серцю, 300 днѣвъ за кождый разъ; но иншій всякій молитвы вѣдпустовой треба устами (хотѣ цѣлкомъ по тихо) говорити. Неразъ могли бы мы и въ присутности другихъ и въ товариствѣ вѣдпусты черезъ маліи молитовки позыскувати; а при сѣмъ вѣзваню можемо тоє цѣлкомъ неостережено зробити, бо лишѣ въ серцю. Такожъ можемо вѣдпустъ сен молитовки позыскувати будучи на дворѣ при зимнѣ и вѣтрѣ, коли говорене устами могло бы на здоровю шкочити.

2) За вѣзване: **Іисусе, Маріє, Іосифе!** вѣдпустъ 7 лѣтъ и 7 чотыредесятиць за кождый разъ, а такого великого вѣдпусту нѣяка инша мала молитовка не мае, але лишѣ 300 днѣвъ або и менше. Именно въ разѣ неспана або будженя ся въ ноци можемо за помершихъ пр. вѣдмавляти: 1 разъ „Милостивый Господи Іисусе, даруй имъ спокій вѣчный“ (300 днѣвъ вѣдпусту за кождый разъ, лишѣ для помершихъ); и 9 разъ „Іисусе, Маріє, Іосифе!“ — А ще и друге вѣдзначене сему вѣзваню надане тоє, що при дотычнѣмъ мѣсячнѣмъ повнѣмъ вѣдпустѣ приписана лишѣ сповѣдъ и причастіє, безъ молитвы послѣ интенціи св. Отця, котра при всякихъ другихъ мѣсячныхъ вѣдпустахъ жадає ся (зъ вѣдвидженѣмъ або безъ вѣдвидженя церкви).

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 3. лютого 1913.

Ч. 14.

Ч. 1621. — Поновна пригадка въ справѣ емиграційныхъ выказань и Всч. ОО. Референтѣвъ деканальныхъ. Такожъ въ справѣ переписки Душпастирѣвъ зъ своими вѣрными на чужинѣ.

I.

Понеже декотры ОО. Референты емиграційнїи деканальнїи не всегда надсылають до Ординаріату выказы емигрантѣвъ зъ всѣхъ разомъ парохій цѣлого дотычного Ординаріату, але часто только зъ поодинокихъ одной або двоухъ парохій, — Митрополитальный Ординаріатъ видить ся спонуканымъ на будуче зарядити, чтобы ОО. Референты всегда предлагали выказы емигрантѣвъ зъ всѣхъ парохій разомъ вразъ зъ загалнымъ выказомъ емиграційного руху цѣлого деканату. Въ такий лишѣ способъ буде можна лекше и скорше мати загалный образъ емиграціи нашихъ зюдей въ деканатахъ, а вѣдтакъ въ цѣлой дїєцезїи.

II.

Митрополитальный Ординаріатъ взыває такожъ Всч. Духовенство, чтобы въ рубрицѣ емиграційныхъ формулярѣвъ „де выйшовъ“ конечно подавали точнїи адресы (мѣсце побуту) нашихъ емигрантѣвъ, а особенно тыхъ, що выѣжджають на сезонной роботы до Нѣмеччины, а то въ той цѣли, чтобы маючи евиденцію мѣсце перебуваня нашихъ людей можливымъ було евентуально зъ мїсією до нихъ дѣстати ся.

Каждый душпастирѣ, дбаючи про добро своихъ вѣрныхъ выѣжджающихъ на чужину, повиненъ конечно знати, де они перебувають и який є адресъ до нихъ, чтобы могъ зъ своими парохіянами позбавити въ неустаннымъ контактѣ, та постоянно зъ ними переписувати ся. Вѣдома рѣчь, якъ емиграція нашего народа на чужинѣ а особливо въ Нѣмеччинѣ стала ся небезпечною и якъ богато зла приносѣтъ нашимъ людямъ, якъ проте святымъ обовязкомъ єсть каждаго Русина христїянина католика дбати про добро своего народа на чужинѣ а тымъ болше якъ великимъ се є обовязкомъ каждаго душпастиря.

Добрыи батько, що выховавъ свой дѣти по Божому, дбає про добро ихъ не только, коли суть въ дома але и по за домомъ, неустанно окружає дѣти своєю батьковскою опѣкою, чуває надъ ними и перестерѣгає ихъ передъ зломъ сего свѣта если не живымъ словомъ, то бодай письмомъ до дѣтей своихъ промовляє, та нѣколи не спускає ихъ зъ своихъ очей. Такъ кождый ревннїи душпастирѣ повиненъ опѣкуватись своими дѣтьми духовными не только въ парохїи але и по за парохією, коли его вѣрнїи перебувають на далекой чужинѣ. Душпастирѣ не може нѣколи забути про нихъ, але знаючи мѣсце ихъ побуту, повиненъ всегда довѣдувати ся про ихъ долю на чужинѣ, а добро емигрантѣвъ повинно душпастиреви такъ на серци лежати, якъ добро рѣдныхъ дѣтей. Душпастирѣ, котрый дбає про своихъ емигрантѣвъ, буде ихъ поучати якъ найчастѣйше своими письмами, щирїи уваги засылати, буде всякихъ уживати средствъ, чтобы забезпечити дѣти свой духовнїи передъ рѣжными небезпеченствами, на який такъ часто на чужинѣ суть нараженїи, чтобы вѣрнїи его не змарнували ся, але всегда були щирыми добрыми дѣтьми, христїянами, католиками, вѣрными святой Церквѣ не только въ рѣдномъ краю, але и на чужинѣ.

Найлучшимъ средствомъ тои неустанной опѣки каждаго душпастиря надъ своими вѣрными є неустанна переписка пароха зъ своими емигрантами. Неразъ таке письмо пароха до своихъ парохіянъ на чужинѣ єсть неопѣеной вартости; письмо щирѣ батьковске душпастиря стає ся гейбы тымъ Ангеломъ хоронителемъ, що устереже нашихъ емигрантѣвъ передъ только рѣжными покусами та небезпеченствами на чужинѣ.

Слово хотїи въ письмѣ сказане своимъ душпастиремъ до своихъ парохіянъ глубоко вкорѣнюєсь въ серци та душѣ емигрантѣвъ, єсть, якъ бы сказати, тымъ, неразъ муромъ, що обороноє нашихъ людей неразъ передъ нуждою чи то моральною чи навѣтъ матерїальною на чужинѣ.

Митроп. Ординаріатъ проте заохочує Всч. Духовенство до постоянной переписки зъ емигрантами зъ тымъ, що всякій интереснїи письма, котры бы мали значѣне до исторїи емиграціи, мають всегда надсылати до Митроп. Ординаріату.

III

Понеже много еще ОО. Референтъвъ деканальныхъ помимо вѣзвѣнѣ Митр. Ординаріату зъ дня 18/XI 1912 до Ч. 100/Орд. Ч. 10436 не предложили выказъвъ эмиграційныхъ за р. 1912., Митроп. Ординаріатъ взывае безпроволочно залеглы выказы сейчасъ сюда предложити

Заразомъ Митр. Ординаріатъ пригадуе Всч. Духовенству, що выказы эмиграційны бѣжучого року 1913 належить сейчасъ по скѣченѣмъ руху эмиграційномъ въ маю-червни, якъ такожь въ осени въ мѣсяци грудни на руки референтъвъ деканальныхъ предложити Митроп. Ординаріату.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ дня 21. лютого 1913.

Ч. 15.

Ч. 917. — Въ справѣ реколекцій устроюваныхъ Тов-омъ им. св. Іоанна Золотоустого.

Управляючій Совѣтъ „Общества им. св. Іоанна Златоустого въ Львѣвъ“ подае до вѣдомости, що тожь Общество устроуе въ дняхъ вѣдъ 3. до 7. н. ст. марта 1913 р. т. е. вѣдъ понедѣлка по Недѣли Мясопустной вечеромъ до пятницѣ рано духовны реколекціи для Всч. Духовенства въ домѣ реколекційномъ въ Львѣвъ при ул. Дунинъ Борковскихъ ч. 11.

Кошта удержаня за цѣлы часъ реколекцій выносятся по 22 кор. вѣдъ особы. Намѣряючы взяти участь въ сихъ реколекціяхъ звать найдальше до 25. н. ст. лютого 1913 р. эголосити ся писемно, залучаючи квоту 22 кор., у Вс. о. Д-ра Діонизія Дорожинского, катехита у Львѣвъ пл. св. Юра ч. 5.

Вѣдъ Митрополитальной Консистоіи.

Львѣвъ, дня 7. лютого 1913.

Ч. 16.

Ч. 1622. — Эголосене конкурсу на запомаги для убогахъ Церквей.

Въ силу ухвалы Загалныхъ Эборѣвъ членѣвъ Товариства им. св. Петра зъ дня 18. лютого с. р. розписуе Управляючій Выдѣлъ тогоже Товариства конкурсъ зъ речинцемъ до 25. марта с. р. на запомаги для убогихъ гр. кат. церквей Львѣвской АЕпархіи зъ назначеного Загалными Эборами на тую цѣль чистого доходу за 1912 р.

Прошеня подѣсаня дотычнымъ Настоятелемъ Церкви вносити належить посредствомъ Уряду Деканального, котрый тѣже прошеня зъ своимъ добромъ нѣнемъ и пропозиціею що-до высоты запомаги предложити найдальше до 30. марта с. р. Выдѣлу Товариства въ доровѣ Митроп. Консистоіи.

Тое подае ся до вѣдомости Всч. АЕп. Клира.

Вѣдъ Митрополитальной Консистоіи.

Львѣвъ, дня 20. лютого 1913.

Ч. 17.

Обвѣщеня конкурсовъ.

I.

Ч. 11734/12. — Митроп. Консистоіа повѣдомляе отсимъ, що запрезентованный на парохію Мельничъ, Журавеньского деканата. буде зобовязанный передъ каноничною институціею эложити декларацию, що годить ся на вѣдлучене Боянова вѣдъ Мельнича такъ що до темпоралій, якъ и справъ духовныхъ.

Ч. 1369. — Митроп. Консистоіа розписуе конкурсъ подѣ днемъ 13. лютого 1913 на посаду Викарія и Префента закритіи при Архикафедральной Церквѣ св. ВМ. Георгія зъ речинцемъ до дня 6. марта 1913.

Вѣдъ Митрополитальной Консистоіи.

II.

Ч. 1586. — I. Эголосуе ся конкурсъ на посаду катехита въ Збаражи,

Ц. к. Рада шк. окр. въ Збаражи эголосуе подѣ днемъ 3. сѣчня 1913 до Ч. 14. конкурсъ на посаду сталого катехита при 6-кл. муж. школѣ въ Збаражи зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи въ 6-кляс, жѣноч. школѣ въ Збаражи.

До той посады привязаны поборы III. кл. платъ.

II. Эголосуе ся конкурсъ на посады катехитѣвъ въ Роздолѣ, Николаевѣ и Журавнѣ.

Ц. к. Рада шк. окр. въ Жидачевѣ эголосуе подѣ днемъ 12-го сѣчня 1913 до Ч. 135 конкурсъ на посады сталыхъ катехитѣвъ въ: а) при 5 кл. муж. школѣ въ Роздолѣ зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи въ 4 кл. мѣсцевѣй школѣ жѣноч.; б) при 5 кл. мѣшанѣй школѣ въ Николаевѣ; в) при 5 кл. муж. школѣ в Журавнѣ зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи въ мѣсц. 4 кл. жѣн. школѣ.

До тыхъ посадъ привязаны поборы III клясы платъ.

Кандидаты убѣгаючы ся о тѣ посады, мають свои належито удокументованы и остемпльованы поданы внести посредствомъ свои настоящей власти до эгаданныхъ ц. к. Радѣ шк. округ. до дня 31. марта 1913 р.

Тое подае ся до вѣдомости Всч. Архiep. Клира.

Вѣдъ Митрополитальной Консистоіи

Львѣвъ, дня 20. лютого 1913.

ЖРОНИКА.

Сотрудництва отримали ОО:

- Ч. 3/Орд. — Юліянъ Андрасевичъ, неопресвитерь, въ Дроговыжи, Ч. 469. — Василій Соловій, неопресвитерь, въ Липици горѣшній, Ч. 593. — Константинъ Шеремета, неопресвитерь, зъ правомъ управы въ Оравчику, Ч. 594. — Онуфрій Захарковъ, неопресвитерь въ Буцикахъ, Ч. 595. — Павло Мазуръ, неопресвитерь, въ Илавчи, Ч. 596. — Евгенийъ Кирило Шанковскій, неопресвитерь, въ Пацковѣ, Ч. 604. — Ярославъ Росненскій, неопресвитерь, въ Яхторовѣ, Ч. 606. — Володимиръ Левицкій, неопресвитерь, въ Плаучи великій, Ч. 696. — Андрей Пилипець, неопресвитерь сист. миз. въ Вишенцѣ великій, Ч. 697. — Михайлъ Якубовъ, неопресвитерь, въ Холосѣ, Ч. 727. — Д-ръ Іоанъ Соболю, неопресвитерь, зъ правомъ управы въ Мильнѣ, Ч. 1368 — Николай Притулякъ *excurrento* въ Завою.

Завѣдательства отримали ОО:

- Ч. 598. — Александеръ Лонкевичъ, неопресвитерь, въ Бурасовѣ, Ч. 905. — Андрей Бандера въ Бережниці шляхоцкѣй. — Ч. 1313 — Александеръ Пикъ въ Слободѣ Золотѣй.

В ц. в. Правительство призвонило дотацію для прив. сотрудникѣвъ на 1 рокъ:

- Ч. 586. — въ Тухли, Ч. 587. — въ Залѣзцяхъ старыхъ, Ч. 588. — въ Яновѣ, Ч. 591. — въ Пенякахъ, Ч. 1065. — въ Завою, Ч. 1181. — въ Долинѣ, Ч. 1285. — въ Подгайцяхъ, Ч. 1348. — въ Сновичи, — Ч. 1396 — въ Псаряхъ, Ч. 1397. — въ Доброводахъ, Ч. 1542 — въ Хмѣльнѣ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

- Ч. 712. — О. Володимиръ Глодзинскій, парохъ въ Бережниці шляхоцкѣй, померъ дня 22 сѣчня 1913.
 Ч. 1029. — О. Михайлъ Горбачевскій, парохъ въ Слободѣ золотѣй, померъ дня 30 сѣчня 1913.
 Ч. 1312 — О. Тимотей Ивасикъ, парохъ въ Семигиновѣ, померъ дня 7 люта. 1913. Душѣ И.ъ поручае ся молитвамъ Веч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

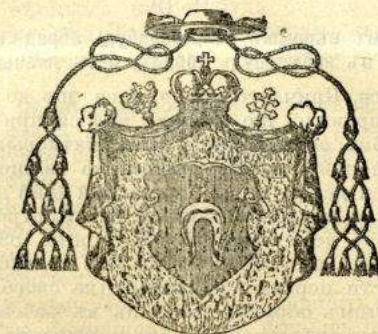
Львѣвъ, дня 24. лютого 1913.

Андрей Вьденскій

официалъ

о. Михайлъ Никовскій

канцлеръ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 26. марта 1913.

Ч. IV.

Ч. 18.

Ч. 556. — Въ справѣ зарядженя молитвъ о зъединеня церкви.

До всѣхъ Настоятелѣвъ Апостольства молитвы и брацтвъ найсв. Тайнъ и найсв. Серця Исусового въ Архієпархіи.

Дуже важною справою и рѣчею такъ для славы Божой и Христовой, якъ и для добра и спасенія людей дуже пожаданою есть Зъединене всхѣдной Церкви; но заравомъ есть справа тая очевидно трудна и великого милосердія и ласки Божой и длятого ревныхъ и многихъ молитвъ wymagaє.

Прото звывають ся всѣ Всч. Настоятелѣ Апостольства молитвы и брацтвъ найсв. Тайнъ и найсв. Серця Исусового въ Архієпархіи, щобы старали ся о скѣлько можливо членѣвъ Апостольства и тыхже брацтвъ до молитвы въ намѣреню Зъединеня побудити и наклонити. И дуже добре або и треба буде, щобы подати членамъ якій особный часъ и способъ такой хоть найкоротшой молитвы.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львівъ, дня 4. марта 1913.

Ч. 9792/12. — **Всімъ вѣрнымъ котрогобудь обряда вольно зъ побожности причащати ся въ якомнебудь обрядѣ, безъ змѣны своего обряда.**

Взглядомъ св. Причастія було доси що до различныхъ обрядовъ тоє головне правило, що каждый має ся причащати въ своѣмъ обрядѣ, а въ иншомъ обрядѣ лише въ вынятковыхъ случаяхъ, передовсімъ въ небезпечной хоробѣ, если нема священника своего обряда. Були окромъ того и деяки инши спеціальни данї дозволеня; але найважнѣйше доси було загальне рѣшене св. Конгрегаціи Пропаганды для справъ обрядовъ всхднихъ зъ 18. серпня 1893, котрымъ дозволено всѣмъ вѣрнымъ такъ латиньского якъ и всхдного обряда, если въ тойже мѣсцевости церкви або священника своего обряда нема, причащати ся въ другомъ обрядѣ, не лишь въ небезпеченствѣ смерти и въ наказаный часъ пасхальный, але и каждого часу, коли зъ побожности схотять причащати ся. Но и при томъ найзагальнѣйшомъ доси позволеню видимо, що все ще стоить головне правило, що каждый має причащати ся въ своѣмъ обрядѣ, и причастіе въ другомъ обрядѣ дозволяє ся лишь яко вынятокъ про бракъ церкви або священника своего обряда въ тойже мѣсцевости.

Теперь же св. Отець нашъ Пій Папа X Конституціею Апостольскою *Tradita ab antiquis* о прийманю найсв. Евхаристіи въ якомнебудь обрядѣ, зъ 14. вересня 1912 (*Acta Apostolicae Sedis* 1912 ст. 609—617) — зъ повноты власти своєї Апостольской зноситъ всякї, хотъ якї до теперъ були, законнї або звичаевї приписы що до св. Причастія въ своѣмъ обрядѣ, и позволяе всѣмъ вѣрнымъ котрогобудь обряда зъ побожности причащати ся въ якомнебудь обрядѣ, безъ змѣны своего обряда. И вправдѣ що до Причастія зъ побожности цѣлковита вольность дае ся, причащати ся въ якомнебудь обрядѣ, зовсімъ безъ ніякого застереженя (тожь и тогда, коли єсть церковь и священникъ своего обряда въ тойже мѣсцевости); а полишають ся лишь деяки ограничена взглядомъ приказаного Причастія великодного и въ небезпечной хоробѣ — пѣсля слѣдующихъ постановъ тоиж Апостольской Конституціи:

I. Священникамъ не вольно якимнебудь обрядомъ святая дѣлати: прото має каждый обрядомъ своєї Церкви Тайну найсв. Евхаристіи освящати и преподавати.

II. Въ разѣ наглядной конечности и если нема священника другого обряда, вольно буде священнику всхдному, употребляющему хлѣбъ квасный, преподавати Евхаристію освящену въ безквасномъ, и на вѣдворотъ священнику латиньскому або всхдному употребляющему хлѣбъ безквасный, преподавати въ квасномъ; но каждый має заховувати обрядъ преподаваня своѣй.

III. Всѣмъ вѣрнымъ котрогобудь обряда позволяе ся, щобы зъ причины побожности, Тайну Евхаристіи якимнебудь обрядомъ (отже такъ въ хлѣбѣ квасномъ якъ и безквасномъ) освящену приймали.

IV. Каждый вѣрный выповнить приказъ великодного Причастія такъ, що прийме тожь въ своѣмъ обрядѣ и то вѣдъ пароха своего: вѣдъ котрого, розумѣе ся, и въ всѣхъ прочихъ религіиныхъ дѣлахъ зависимымъ позбстане.

V. Приказане Причастіе въ небезпечной хоробѣ має ся приймати въ своѣмъ обрядѣ и зъ рукъ своего пароха; але въ наглядной потребѣ вольно тожь вѣдъ якогубудь священника прийняти; но тожьже має его своимъ обрядомъ преподавати.

VI. Каждый позбстане въ своѣмъ рѣднѣмъ обрядѣ, хотъ и довго державъ ся звичаю причащаня ся въ иншомъ обрядѣ; и нѣкому не має ся дозволити змѣны обряда, лише если за кимъ промавляють справедливи и законнї причины, о котрыхъ має судити святе Збрание къ розширеню вѣры для справъ Всхднихъ. Но до тыхъ причинъ не має ся причисляти звичай хотъ довго треваючий причащаня ся въ иншомъ обрядѣ.

Изъ сей Конституціи Апостольской св. Отця слѣдуютъ для вѣрныхъ всѣхъ обрядовъ въ единѣй Церквѣ Христовѣй Католицкѣй два дуже велики и важнї добра:

Перше дуже велике и важне добро єсть, що черезъ тоє дужї улекшує ся часто або и щоденне св. Причастіе. Бо очевидно може бути неразъ постійно або хотъ часами такъ, що хто, именно если хоче часто або и щоденно причащати ся, не може тоє легко здѣлати въ своѣмъ, а може въ иншомъ обрядѣ.

А друге дуже велике и важне добро єсть, що доперва черезъ се позволене причащаня ся въ якомнебудь обрядѣ якъ наибольше являє ся и стверждає ся единство Церкви Христовой Католицкой помимо различныхъ обрядовъ, де при одной гостинѣ найсв. Тѣла и Крови Христовой въ якомнебудь обрядѣ могутъ и всѣ вѣрнї инши обрядовъ участвовати; пѣсля словъ св. Апостола (1. Кор. 10, 17): *яко единъ хлѣбо, едино тѣло есмя мнози: вси бо отъ единого хлѣба причащася.*

Мають отже Всч Душпастирѣ вѣрнымъ оголосити сей великій привилей, повнотю власти Апостольской вѣдъ св. Отця имъ наданный, такъ щобы они рѣчь тую добре порозумѣли.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 6. марта 1913.

Ч. 1539. — Деякі нові, въ послѣднихъ рокахъ надані водпусты.

Заудѣляютъ ся Всч. Священству деякі зъ новыхъ, въ послѣднихъ рокахъ наданныхъ водпустовъ, котры всѣ можна и за усопшихъ жертвувати:

1. Молитва о добрыхъ священникѣвъ: *Иисусе, пастирю овчійи души, выслушай молитву нашу за священникѣвъ нашихъ, боже въ тѣмъ выслушася твоѣ власне безконечне желані! Тажь Серце твоѣ бѣ точно найльжнѣйше и найгорячѣйше для священникѣвъ, во котрыхъ обѣимася всѣ души любовью твоєю.*

Възнаемо, що мы недостойні есмо, чтобы святыхъ священникѣвъ мати. Але милосердіе твоѣ естѣ безконечно бѣльше, нѣжѣ безуміе и злоба наша. О Иисусе, ты самъ здѣлай, чтобы лишь ты до достоинства священства входили, котры одѣ тебе до того призвані суть. Просвѣти Архипастирьѣвъ при ихъ выборѣ, просвѣти проводникѣвъ души при ихъ радѣ, воспитательѣвъ при вобразованіи зааній. Дай намъ священникѣвъ, рванутихъ ся Ангеламъ во чистотѣ, doskonaлыхъ во покорѣ, пламенихъ во святѣй любви яко Серафимы, героичныхъ во дузу жертвованія ся, повнѣхъ апостольскоу ревности за славу твою, за спасеніе и освяченіе души.

Помилуй всѣхъ невѣжбѣвъ, котрымъ священники мусятъ бути свѣтломъ, умилосерди ся надѣ тыми всѣми робѣтниками, котры черезъ нихъ охоронені одѣ обмана, мають бути во имени твоёмъ спасені, помилуй всѣхъ тѣхъ и всю тую молодежь, котры шукать проводника, чтобы ихъ охоронивъ и до тебе привлѣвъ, помилуй всѣхъ тѣхъ терпящихъ, котры потышителя потрѣбуютъ, чтобы ихъ въ Серцю твою потышивъ. Вспомни, сколько ты души черезъ дѣяство прайзидѣ набожныхъ священникѣвъ могутъ до совершенства прійти. Прото, о Иисусе, умилосерди ся еще разѣ надѣ множествомъ людей, котры голодуютъ и жаждутъ! Дай, чтобы священники твои всѣ недугующій рѣдѣ людскій до тебе привели, такъ чтобы черезъ нихъ ще разѣ земля обновилась, церковь твоѣ увеличилась, а царство Серця твоѣ во мирѣ утвердилось.

Непорочна Дѣво, Мати овчійи священника и сама жертвующа и престолоу жертвенный подѣ крестомъ, де ты улюбленого священника Иисусового, святого Иоанно, за первого Сына твоѣго приняла, котры потому во вечернику при боку тебе, учительницѣ и царицѣ Апостолѣвъ бувъ: прійми во найсвятѣйшій уста твои нашу смиренну мольбу, най она услышана буде въ Серцю твоѣго божественного Сына, и вѣчной твоєю молитвенною всемогучестью Церковь твоѣго Иисуса все обновляюще ся Сошествіе св. Духа. Аминь.

Водпустъ 7 лѣтъ и 7 чотырдесятницъ за каждый разѣ. И повный водпустъ, если молитву сю черезъ цѣльнй мѣсяць, водѣ котрогобудѣ дня одного мѣсяца до того самого дня другого мѣсяца щодень говорить, при сповѣди, причастію, водѣвѣженю церкви и помоленю ся тамъ послѣ интенціи св. Отця (змовити пр. 5 Отче нашѣ и 5 Богородице Дѣво, або якѣ хто хоче молитвы); водѣвѣжене церкви и помолене ся мае бути въ доволѣно выбранный день мѣсяца, а прича-

стіе може бути такожь 1 день, а сповѣдѣ и 2 дни впередѣ — и що до часу водѣвѣженя зри ще улѣкшене низше подѣ 5. Впрочемъ доволѣно выбранный день разумѣе съ лишь ваглядомъ приписаной сповѣди, причастія и помолена ся; а водпустъ самъ доставае ся ажѣ при концѣ мѣсяца по цѣломѣсячнѣмъ водмавляню той молитвы.

2. Малі молитовки зъ повными мѣсячными водпустами. Коли тутъ подѣ 1. навѣвъ ся повный щомѣсячрый водпустъ и навели мы способъ, якѣ такой повный мѣсячный водпустъ прозыскае ся, то подаемъ тутъ ще 7, такимже мѣсячныхъ водпустомъ ще давнѣйше надѣленыхъ малыхъ молитовокъ, зъ тыми рѣжницами, що кромѣ сповѣди и причастія, помолена ся на интенцію св. Отця а) при однихъ жадае ся вразѣ зъ водѣвѣженемъ церкви (або публичной капицѣ); б) при другихъ безѣ водѣвѣженя церкви, можна отже денебудѣ помолити ся; а в) при одной зъ тыхъ молитовокъ помолене ся товъ зовсѣмъ не естѣ приписане. А наводимо тутъ такожь, якѣ водпусты суть тымъ молитовкамъ окрѣмъ мѣсячного повного каждого дня надані:

а) *6* *наисоладше Серце Иисуса моего, дай мнѣ все бѣльше любити тебе!* 300 днѣвъ за каждый разѣ.

Солодне Серце Маріи, будь спасеніемъ моимъ! 300 днѣвъ за каждый разѣ.

Ангела Божійи, котры еси хоронителемъ моимъ, мене тобѣ бѣдѣ благодати Бжтнѣного покровеню, просвѣти, хорони, управляй и наставляй. 100 д. за каждый разѣ.

б) *Най прослабляе ся и благодарить ся въ каждѣмъ часѣ найсвятѣйша и найбожественнѣйша Майна; або: Будь Господи Иисусе благословенный, во найсвятѣйшихъ Майнахъ утѣшеный!* 100 д. разѣ на день, и разѣ при каждой св. Литургіи подчасѣ освяченя св. Дарѣвъ.

Святѣ Серце Иисусово, уповаю на тебе. 300 д. за каждый разѣ.
Иисусе, лагодный и покорный сердцемъ, вѣдай сердце мое такѣ, якѣ сердце твое. 300 д. за каждый разѣ.

в) *Иисусе, Маріе, Иосифе!* 7 лѣтъ и 7 чотырдесятницъ за каждый разѣ.

А если бы хто пр. всѣ тѣ 7 молитовокъ щодень черезъ цѣльнй мѣсяць водмавлявъ, то може вѣнѣ собѣ до позысканя дотычныхъ повныхъ водпустовъ оденѣ и той самъ день выбрати и позыскае тогда всѣхъ 7 повныхъ водпустовъ (зъ котрыхъ хоть 6 треба за помершихъ жертвувати) при одной сповѣди и причастію, и треба ще лише въ той день 6 разѣ послѣ интенціи св. Отця помолити ся, и то 3 разы при 3-разовѣмъ водѣвѣженю церкви, а можна за каждымъ водѣвѣженемъ лише выйти зъ церкви и заразѣ зновѣ вѣйти (и зри ще низше подѣ 5.).

3. Молитва за оденѣ разѣ повнымъ водпустомъ (ще давнѣйше) надѣлена. Такою естѣ лишь слѣдующа молитва при сповѣди, причастію

и помолению ся після интенціи св. Отця, если она побожно передъ якимъ небудь образомъ розпятого Іисуса змовить ся.

*Се я, о мой любимый и милостивый Іисусе, въ твоѣй святейшей присутности припадаю и зъ наибольшимъ усердіемъ молю тя: впечатай глубоко въ сердце мое чувства веры, надѣи, любви, желью за грѣхи мои и постановленя, бдѣние еже не образовать тебе; коли зъ всею любовію и всемъ соболзнованемъ твоихъ святыхъ пять ранъ розважаю, тоя собою передъ душою приводячи, щобъ о тебѣ Іисусе мой, святой пророкъ Давидъ сказавъ: **прѣбили руки мои и ноги мои, всѣ кости мои почислили.** (Пс. 21, 17—8.).*

Если бы отже хто при сказанныхъ подъ 2. одного дня позысканныхъ 7 водпустахъ, водмовивъ ще того самого дня сю молитву и ще оденъ разъ помоливъ ся після интенціи св. Отця (безъ водвѣдженя церкви): то тогда позыскае вѣнъ при одной сповѣди и причастію 8 повныхъ водпустѣвъ (зъ котрыхъ хоть 7 треба за помершихъ жертвувати).

Подъ 2. и 3. навели мы водпусты ще давнѣйше наданіи такіи, при котрыхъ можемо найлекше повніи водпусты позыскувати; а теперъ вертаемо до водпуставъ новыхъ, въ послѣднихъ рокахъ дозволенныхъ:

4. Власть посвячувати Розпятія (т. е. кресты зъ розпятымъ Іисусомъ) зъ повнымъ водпustomъ „toties-quoties“ въ часѣ смерти, для всѣхъ небезпечно хорыхъ; а посвячене дѣе ся черезъ самъ знакъ креста. Святой Отець Пій Х. дозволивъ, чого впередъ зовсѣмъ не було, що всѣ священники, котріи мають постоѣине душестаровництво, передовсѣмъ parroхи, могутъ власть сю водъ св. Офіціумъ одержати, но до живяна одержанои власти потрѣбують згоды Епископа.

Подане о власти сю вѣтъ слѣдующе: *Beatissime Pater N. N. ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humillime petit facultatem benedicendi Crucifixos cum Indulgentia plenaria, vulgo toties-quoties nuncupata, id est a quocunque ex fidelibus in mortis articulo constitutis lucranda. Et Deus. Адресъ може бути: Sacra Congregatio Sancti Officii. Roma.*—А при наданю власти наводити ся такожъ услвїя до позысканя того водпуста.

Водпустъ повный въ часѣ смерти можна въ различный способъ и при различныхъ услвїяхъ достунити, и вѣдомо есть, що недавно св. Отець всѣмъ священникамъ нашего обряду удѣливъ дуже велику и зовсѣмъ невычайну власть, давати водпустъ той. А хоть и той, хто хотьбы и многими различными способами и услвїями позыскае водпустъ той, всегда лишь оденъ водпустъ въ самой хвили смерти доступае, однакъ не есть то нѣякъ рѣчею безкорисною, чтобы и двома або и многими способами о той водпустъ старати ся. Бо и поминувши тоя, що при одномъ лише способѣ могла бы може зайти хѣба въ подаваню водпуста або въ выповнюваню услвїи такъ, що не позыскаемо той водпустъ: то и кромѣ того черезъ позыскуване въ различный способъ умножуемо нашъ побожнй вправы и успособлюемо ся тымъ лѣпше, чтобы въ хвили смерти водпустъ по можности

въ цѣлой повностѣ достунити и безъ чистилища до житя божого въ небѣ прійти.

Додаемъ тутъ, що повный водпустъ въ часѣ смерти есть такожъ для тыхъ наданныи, котри наведену подъ 2. молитовку „Ангеле Божій“ часто въ житю говорили. А и для тыхъ наданныи повный водпустъ при смерти, котри въ житю звыкли поздоровляти ся „Слава Іисусу Христу“, або святе имя Іисусъ часто зывати — если въ часѣ смерти въ сердце, если не могутъ устами, святе имя Іисусъ вѣзвуть; и кромѣ того при побожнѣмъ вѣзваню имени Іисусъ позыскуе ся за кождый разъ водп. 25 д., а при поздоровленю „Слава Іисусу Христу“ за кождый разъ, если лишь другій водповѣсть „Слава“ або „На вѣки“ або „Аминь“, позыскують оба водп. по 50 д.

5. Часъ приписаного водвѣдженя церкви. Велике улукшене взглядомъ водвѣдженя церкви, если тоя до позысканя водпуста въ приписане есть, вѣстало здѣлане черезъ нову постанову, що водвѣдживати можна водъ полудня (12 год.) попередного дня до лѣвночи (12 год.) самого водпустового дня, и то після якогонебудь часу.

6. Мала молитовка: *Іисусе мой, милосердія!* 300 д. за кождый разъ (впередъ бувъ меншій водпустъ).

7. Мала молитовка: *О Іисусе въ наиблаговѣйшихъ Тайнахъ, помилуй насъ!* 300 д. за кождый разъ (впередъ бувъ меншій водпустъ).

8. Шѣсть прошенъ для Василіанъ и Василіанокъ, и взагалѣ для всякихъ законѣвъ. Початокъ каждого зъ тыхъ прошенъ есть сей:

О Господи Іисусе Христе, черезъ заслуги и заступлене Дѣвои Маріи, св. Василія Великого и всѣхъ святыхъ Основательныхъ монашихъ законѣвъ дай мнѣ, всемъ моимъ законнымъ братьямъ (сестрамъ) и всемъ законамъ цѣлого свѣта...

А закончене прошенъ есть слѣдующе:

1... *правдивого духа веры.*

2... *правдивого духа жертвованя ся.*

3... *правдивого духа молитвы.*

4... *духа правдивои покоры.*

5... *духа покаянного* (котрый легко всяке добро зрозумѣе и дасть ся до него навести).

6... *духа любви. Дай, о Іисусе, чтобы любовь тая была правдиво надприродна и загальна, розумна и терпелива, дѣяльна и повна святои радости.*

Водпустъ 100 д. за кождый разъ.

9. Мала молитовка: *О Серце Іисусово, жерело чистоты, помилуй насъ.* 100 д.

10. Если священникъ має власть при концѣ проповѣдей давати народови благословенне Апостольске зъ повнымъ водпustomъ, то може вѣнъ тоя здѣлати черезъ оденъ знакъ креста, мовячи при томъ слова: *Благословенне Бога всемогущаго, Отца и Сына и Святаго Духа, да снѣдетъ на насъ и прѣбудетъ всегда. Аминь.*

II. Повний відпустъ першої суботи кожного мѣсяця, у насъ після нашого церковного календаря, наданий для вынадгородження зневагъ безбожнихъ людей противъ непорочної Матері Божої Маріи: при сповѣди, причастію, помолению ся після интенціи св. Отця, и водправленю въ духу вынадгородження осѣбныхъ (но не означенихъ) вправъ набожныхъ въ честь непорочної Дѣвы.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 17. марта 1913.

Ч. 21.

Ч. 2813. — Оповѣщенє Товариства св. Рафаила въ Вѣднѣ.

Товариство св. Рафаила въ Вѣднѣ прислало тутъ подъ днемъ 1. марта 1913 слѣдуюче оповѣщенє:

„Der österreichische St. Raphaelverein zum Schutze der Auswanderer hat zur Pastorierung der in Triest sich einschiffenden Auswanderer im Einvernehmen mit dem bischöflichen Ordinariat in Triest die Einrichtung getroffen, durch Beistellung von Messkoffern den mit Triester Schiffen reisenden Geistlichen die Feier des hl. Messopfers und die Pastorierung der Auswanderer an Bord der Auswandererdampfer während der Überfahrt zu ermöglichen.

Die Messkoffer, welche alle zur Zelebrierung der hl. Messe und Ausübung der seelsorglichen Funktionen an Bord notwendigen Artikel enthalten, sind beim Vertrauensmann des Vereines in Triest Alexander Piasecki, Via Ruggero Manna 22, deponiert, und sooft ein Priester dortselbst sich einschiffet, kannein Messkoffer an Bord geliefert werden, der nach Beendigung der Reise des Schiffes an den Vertrauensmann zurückgeliefert wird.

Über Anregung des Vereines wurde ferner auf dem Dampfer „Keiser Franz Josef I“, der „Austro-Americana“ ein eigener Auswandereraltar aufgestellt.

Die ehrfurchtsvollst gefertigte Vereinsleitung erlaubt sich hievon die ergebenste Mitteilung zu machen mit der Bitte, es möge die hochwürdige Geistlichkeit der Diözese in geeigneter Weise von dieser Einrichtung verständigt und zur Benützung derselben im Bedarfsfalle eingeladen werden.

In aller Ergebenheit

für das Präsidium des österr. St. Raphaelvereines
des Präsidenten“.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. АЕп. Кліра.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 21. марта 1913.

Ч. 22.

Ч. 2383. — Оголошенє испиту конкурсового парохіального.

Испитъ конкурсовый парохіальный дотычно наукъ вѣдбуде ся дня 13. и 14. и ст. мая 1913.

Получивши полволене поддати ся сему испитови мають дня 13. и ст. мая о год. 8 рано явити ся въ Архикатедральной Церквѣ, де вѣдправитъ ся Служба Вожа „о призванє помочи св. Духа“. По выслуханю, а взглядно по вѣдслуженю св. Литургіи зберуть ся вѣд кандидаты въ сали Засѣданъ Консистерскихъ, де впишуть свои имена на приготованѣмъ до того листѣ и выкажутъ ся призволенѣмъ при ступленя до того испиту. Дальній порядокъ оголоситъ ся устно безпосередно передъ испитомъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. марта 1913.

Ч. 23.

Ч. 2149. — Въ справѣ памятника М. Шашкевичу въ духовниѣ семинари.

Вс. и Впр. Ректоратъ гр. кат. дух. семинара въ Львѣвъ предложивъ тутъ на дняхъ прошенє Читальнѣ богословѣвъ о помѣщенє въ АЕпарх. Вѣдомостяхъ слѣдуючої вѣдзвы:

„Богослови львѣвского духовного Семинара, як се вже Впр. ОО. вѣдомо, рѣшили здвигнути памятникъ першому подвижникови народної галицької самосвѣдомости Маркіянови Шашкевичеву в городѣ семинарським, як раз серед тих мурѣв, у якихъ вперве загомонѣв могучий гимнъ національного відродження. Урочисте відслоненє памятника назначено на Зеленѣ Свѣята сего року, в 70-ті роковини смерти поета. Піднесло ся однакъ богато голосѣв дотычно місця здвигнення памятника, тому комітетъ будови вважав за відповіднѣше умістити памятникъ нашого гѣнѣя на публичнѣмъ місци — в семинарській Церквѣ — отвореній тепер і для свѣцихъ — подібно як се находимо по декотрихъ в значнѣйшихъ святиняхъ. Жертви в правдѣ пливають — але не так як ми би сего сподівали ся, а що по зробленю коштоспису заходить слупина обава чи будемо ми в силѣ довести діло до кінця, сповнити обѣтъ зроблений Маркіянови — тому звертаємо ся еще раз з горячою просьбою до Впр. ОО. о дальші ласкаві датки на памятникъ Шашкевича. Жертви просимо слати попередно долученими в Еп. Вѣдомости чеками „Достави“ ч. конта 33,648. Заразомъ тимъ Впр. Отцямъ, що вже своєю лептою причинили ся до звеличення безсмертного Маркіянового духа — складаємо на тому місци щирю і сердечну подяку. Просимо прийняти ту нашу зміню, що до місця памятника — та ще раз просимо конче прислати намъ бодай найменчу лепту грошеву. Виказъ жертвъ в той Епархіѣ містимо в нинѣшнімъ числѣ Вѣдомостей.

На будову памятника М. Шашкевича зложили до дня 15 лютого 1913 отсі Вс. ОО. в коронах :

О. Д-р Мільницький Осип Львів 5, о. Куницький Леонт. Львів 5, Лада Мих. Долина 1, о. Сецьківський Дмитро Красносельці 1, о. Палій Іван Зборів 1, о. Алиськевич Григ. Доброводи 2, о. Бобикевич Теофіл Львів 1, о. Данилюк Микола Хмільно 2, о. Андросевич Ю. Дроговиже 1, Федорук Антін богос. IV р. Інсбрук 2, о. Смик Петро Кокольники 2, о. Яремок Василь Настасів 3, о. Січинський Лукія Мшана 2, о. Пелех Ф. Товщів 3, о. Левицький Ю. Скалат 2, о. Дурбак Сав. Тереховля 2, о. Дурбак Кипріян Вербівчик 1, о. Яримович Лука Кореличі 2, о. Кошистянський Теофіл Клебанівка 2, о. Лох Йосиф Мельнич 2, о. Кордуба Мих. Сушно 4, о. Єліяшевський Богдан Зашків 5, о. Клюк Мих. Зарудці 2, о. Глинський Петро Львів 2, о. Божейко Іван Ставчани 2, о. Престашевський В. Креховичі 1, о. Шанковський Йосиф Чаниж 2, о. Войнаровський Тит Львів 10, о. Федусевич Юліан Львів 5, о. Глібовицький Софрон Броди 3, о. Базюк Олекса Брема Німеччина 9, о. Бордуляк Тимотей Ходачків в. 2, Церков Куропатники 2, о. Шарпаневич Мих. Куропатники 2, Весоловський Семен учит. Куропатники 1, о. Дяків Йосиф Городиславичі 2, о. Чубатий Євгеній Деревляни 2, о. Галіант Никола Стрий 1, о. Городиловський Іван Магдалівка 1, о. Павло Олійник Сороки 1, о. Перепадія Іван Львів 10, о. Дольницький Ізидор Львів 10, о. Глібовицький Тит Філіп 2, о. Глодзінський І Руда 2, о. Олянович Іларій Лубянки н. 2, о. Шухевич Євген Підберезці 5, о. Охримович Богдан Корчин 4, о. Харлампович Іван Стариска 3, о. Горчинський Омелян Львів 5, о. Плашовецький Волод. Ляцке вел. 2, о. Бачинський В. Хмелиска 1, о. Щуровський М. Маркова 1, о. Зіакевич Мих. Сокола к. Греб. 1, о. Костюк Лев Млиниска 2, о. Романишин Мух. Добротвір 5, о. Гаранюк Петро Осталовичі 1, о. Грабовенський Йосиф Тисів 22 н 52 с., о. Д-р Йосиф Жук Сераєво 20, о. Качоровський М. Дусанів 2, о. Пилипець Петро Сухоріче 2, о. Коссак Стефан Серники сер. 1, о. Константинович Омелян Сянік 1, о. Дуткевич Тома Цішки 2, о. Бабій Йосиф Церковна 1, о. Палій Іван Перевозець 2, о. Шишкевич Мих. Єрмаківка 1, о. Пачовський Іларій Ворщовичі 2, о. Тимків Іван Підгородці 3, о. Шпіцер Семен Манаїв 1, о. Щепанюк Мих. Львів 2, о. Лебедович Олекса. Городище 2, о. Кміцикевич Іерон. Могильниця 1, о. Теліщук Денис Отиневичі 2, о. Ковальський Олексан. Інсбрук 5, о. Дудрович Яблонів 2, о. Гірняк Михайло Верхрата 1, о. Лициняк Василь Львів 2, о. Янович Лев Львів 2.

Від Виділу Читальні укр. богословів ім. М. Шашкевича у Львові. *Володимир Федусевич* голова, *Михайло Чорнела* секретар.

Повысшу вѣдзову подає ся до вѣдомости Всч. Духовенства вѣ переконаню, що Всч. Духовенство оцѣнить ввнесай змаганя нашихъ

богословѣвъ и допоможе имъ своими лептами довершити задумане дѣло.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 8. марта 1913.

Ч. 24.

Ч. 2109. — Вѣ справѣ видавництва Тов. св. А. Павла.

Видѣлъ Тов-а св. Ап. Павла приславъ тутъ сими днями прошене о помѣщене вѣ Архіепарх. Вѣдомостяхъ слѣдующого оповѣщеня.

„Заходом Тов-а св. ап. Павла у Львові вийшли отсі видавництва :

1) Теистичний Сьвітогляд а наші часи, 2) Житєві питаня. Апологетичні розвідки. Часть друга; які набувати можна в канцеляриі Товариства при ул. Коперника ч. 36, перше по 80 сот., друге по 70 сот.“

О томъ подає ся до вѣдомости Всч. Духовенству.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ дня 8. марта 1913.

Ч. 25.

Ч. 2110. — Поручене книжки : „Місійні проповіді о пиянстві і безстыдності“

О. Ем. Криницького.

Два страшні пороки пиянство и безстыдність точать организмъ нашего народа. Имъ противдѣлати обовязкомъ вѣ першій мѣрѣ нашего Священства. Вѣ живѣмъ словѣ сила чудотворна. Нимъ поконало вѣ своѣмъ часѣ наше Духовенство вѣ многихъ мѣсцевостяхъ, а навѣть цѣлыхъ околицяхъ застарѣлый у нашего народа порокъ пиянства. Живого слова ужитиѣ треба и теперъ, щобы до нащадка выкорѣнити и старый порокъ пиянства и „новѣтний“ безстыдности.

Та доси вѣдай не було на нивѣ нашей церковной литературы твору-пѣдручника, котрый бы пособляѣвъ Духовенству вѣ томъ многоважнѣмъ трудѣ. Ажъ ось зѣ пѣдѣ пера О. Емилиана Криницького появляѣсь зборникъ проповѣдей трактующій выключно лишь сѣ два пороки п. з.: „Місійні проповіді о пиянстві і безстыдности, написав О. Емилиан Криницький, гр. кат. парох в Бобятині, Жовква, печатня ОО. Василиян“. А проповѣди сѣ такъ удачній, такъ знаменито переведені, що ихъ П. Т. Автора можна смѣло зачислити вѣ рядѣ найцаслившихъ нашихъ письменниковъ-проповѣдниковъ. На обѣ темы по 10 проповѣдей умѣтно опрацьованыхъ.

Зъ уваги на повыше сказане поручае ся Всч. Духовенству проповѣди ти до набути зъ тымъ, що замавляти ихъ можна або у ОО. Василянъ въ Жовквѣ, або у Всч. О. Автора въ Бобятинѣ п. Тартакѣвъ въ цѣнѣ по 3 кор. 55 сот. (вразъ зъ рекомандованою пересылкою) вѣдъ примѣрника.

Заходами тогоже Автора выйшли ще въ р. 1899 знаменито уложенъ «міссійнй науки о св. Тайнахъ Покаянія и Евхаристіи», котри набути можна лишъ у П. Т. Автора по цѣнѣ 2 кор. вразъ зъ почтовою пересылкою.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята

Львѣвъ, дня 10. марта 1913.

Ч. 26.

Ч. 2742. — Поручене книжки: „Буддаизм... і Християнство“ О. Д-ра Ф. Шепковича.

Зъ концемъ року 1912 опустила печатню на часѣ книжка п. з.: „Буддаизм а старші системи індійскої філософії і християнство“ зъ підъ пера Впр. О. Крилошанина Д-ра Ф. Шепковича въ Станиславѣвъ.

Вже вѣдъ другої половини XIX вѣку ширить ся въ деякихъ краяхъ заходной Европы якъ въ Нѣмеччинѣ, Англіи и Франціи новыи а для Христовой вѣры небезпечный напрямъ, котрого цѣлю скрѣпити підупадаючй засады матеріялізму черезъ вѣдсвѣжене религій Будды, проголошуване навѣтъ высшости еи вѣдъ науки Христа.

Представити ложнѣсть и нестѣйноѣсть твердженъ приклонничѣвъ сего нового напряду, якъ и въ загалѣ староіндійскихъ религійныхъ поглядѣвъ, религійныхъ и моральныхъ засадъ Будды вразъ зъ всѣми его философичными системами, оказати погубный впливъ Буддаизму на мораль и культуру народѣвъ — а зъ другої стороны протиставити тымъ всѣмъ ложнымъ засадамъ певнй, внесли засады правдивой науки Христовой и оказати наглядно спасительный ихъ впливъ на цѣле людство, — ото цѣль сеи книжки, котра, мимо поважного матеріялу, писана приступно-займучо.

Задля ваги порушеного въ сѣй книжцѣ пытаня и умѣлого его переведеня, поручае ся се дѣло Всч. Духовенству зъ тымъ, що набути его можна у П. Т. Автора по цѣнѣ 4 К. 60 сот. вѣдъ примѣрника.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 21. марта 1913.

Ч. 27.

Ч. 2511. — Въ справѣ належитости за Шематизмъ на 1913 р.

За розбсланный уже для каждого Уряду парохіального Шематизмъ на 1913 р. назначае ся цѣна по 3 кор. — Всч. Настоятелѣ Деканатѣвъ мають цѣлу належитѣсть вѣдъ Всч. Духовенства кондек. стягнути и тутъ до конця цвѣтня с. р. надѣслати посредствомъ прилежачої посвѣдки зложеня Ч. 90505.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 21. марта 1913.

Ч. 28.

Ч. 2512. — Въ справѣ належитости за Уставъ церковный на 1913 р.

За розбсланный уже для каждой церкви матерной и дочерной Уставъ церковный на 1913 р. назначае ся цѣна по 50 сот. — Всч. Настоятелѣ Деканатѣвъ мають цѣлу належитѣсть вѣдъ всѣхъ церквей Деканата стягнути и тутъ до конця цвѣтня с. р. посредствомъ прилежачої посвѣдки чекового конта ч. 90505 надѣслати.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 21. марта 1913.

Ч. 29.

Ч. 1809. — Розписуе ся конкурсъ на одну стипендію зъ фундаціи Михаила Бѣлецкого.

Въ цѣли наданя одной стипендіи зъ фундаціи бл. п. Михаила Бѣлецкого бывшого пароха в Городку назначеной для ученикѣвъ гимназіальныхъ въ рѣчной квотѣ 300 кор. розписуе ся конкурсъ зъ речинцемъ до 10. лат. цвѣтня 1913 р. При наданю сеи стипендіи мають пѣсля волѣ фондатора уваглядити ся передовѣмъ наслѣдники Іоана Бѣлецкого б. гр. к. пароха въ Завадцѣ и Василя Бѣлецкого б. гр. кат. пароха въ Дубѣвцяхъ.

Убѣгателѣ довший свои прошеня заосмотреній въ метрику крещеня, свѣдоцтво убожества и шкѣльне зъ послѣднего курсу, а взглядно такожь документа доказуючй сродство зъ згаданными Іоаномъ и Василюмъ Бѣлецкими за посередництвомъ дотычної дирекціи гимназіальной въ высше згаданѣмъ речинци предложити до тутешной гр. кат. Митр. Консистеріи.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 5. марта 1913.

Ч. 30.

Обвѣщенія конкурсовъ.

Митроп. Консисто́рія розписує конкурсъ на слѣдующій парохіи:

а) *підъ днямъ 15. марта 1913 зъ рѣшищемъ до дня 5. цвѣтня 1913:*

- Ч. 2349. — **Козьвка**, Козьовского деканата, надана приватного зъ тымъ, що подана внесеній при попередньому конкурсѣ на туу парохію суть и теперь важній.

б) *підъ днямъ 15. марта 1913 зъ рѣшищемъ до дня 30. цвѣтня 1913:*

- Ч. 2350. — **Бережниця** шляхотска зъ прилуч. Угриньовъ старый, Калуского деканата, надана приватного.

в) *підъ днямъ 22. марта 1913 зъ рѣшищемъ до дня 3. мая 1913:*

- Ч. 2708. — **Коростовъ**, Скѣльського деканата, надана Ординаріятского.
 Ч. 2709. — **Лукавица нижня**, Любинецкого деканата, надана приватного.
 Ч. 2710. — **Плѣсняны**, Зборѣвского деканата, надана приватного.
 Ч. 2711. — **Сможе**, Тухлянського деканата, надана приватного.
 Ч. 2712. — **Гарбузовъ**, Олѣвского деканата, надана приватного.
 Ч. 2713. — **Бѣбшаны**, Поморьянского деканата, надана приватного.
 Ч. 2714. — **Кутыще**, Залозецкого деканата, надана приватного.
 Ч. 2715. — **Лецѣвка** зъ прилуч. Дубшара, Перегиньского деканата, надана приватного.
 Ч. 2616. — **Прислопъ** (Луква) зъ прилуч. Майданъ, Перегиньского деканата, надана правительственного.
 Ч. 2717. — **Межирѣче**, Жидачѣвского деканата, надана приватного.
 Ч. 2718. — **Оплѣцко** зъ прилуч. Гута шклянна, Лопатиньского деканата, надана приватного.
 Ч. 2719. — **Куропатники** зъ прилуч. Будыловка и Сеньковъ, Бережаньского деканата, надана приватного.
 Ч. 2720. — **Бунонь**, Олеського деканата, надана духовного.
 Ч. 2793. — **Хоросно**, Щирецкого деканата, надана Ординаріятского.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́рии.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНЫ.

Деканомъ по убѣльненю на власне бажане О. Д. Силепковича для Поморьянского деканата именованый:

- Ч. 806. — Всч. О. Григорій Дяконъ парохъ въ Махновцяхъ.

Мѣстодеканами для Струмило Именецкого деканата именованый:

- Ч. 2124. — I. Всч. О. Кароль Бардинъ парохъ въ Ланахъ, II. Всч. О. Стефанъ Петрушевичъ парохъ въ Холосѣвѣ.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали 00.:

- Ч. 1879. — Антоній Кучма въ Пуциловцяхъ, Ч. 2134. — Іоанъ Луцишинъ зъ правомъ управы въ Мизуни, Ч. 2180. — Павло Тимчакъ зъ правомъ управы въ Тростянци маломъ, Ч. 2351. — Іоанъ Палѣй экспонов. въ Бубниши, Ч. 1903. — Григорій Хамчукъ въ Зборовѣ.

Завѣдательства отримали 00.:

- Ч. 1860. — Михайл Зѣнкевичъ въ Оплоцку, Ч. 1863. — Юстинъ Ильницькій въ Семигиновѣ, Ч. 1902. — Павло Каминьскій въ Закомери, Ч. 1903. — Теодозій Царъ въ Мечншевѣ, Ч. 1903. — Василій Сѣрко въ Утѣшковѣ, Ч. 1985. — Петро Семчишинъ въ Куропатникахъ, Ч. 2176. — Михайл Петровъ въ Рѣвни, Ч. 2179. — Іоанъ Ковальскій въ Липовцяхъ, Ч. 2226. — Романъ Березиньскій въ Бужку, Ч. 2227. — Петро Гедзь въ Лукавици нижней.

Нанон. институцію отримали 00.:

- Ч. 2182. — Николай Гапѣй на Берездовцѣ, Ч. 2646. — Іоанъ Потопникъ на Княже.

В ц. и. Правительство призвало на дотацію для прив. сотрудничѣвъ на 1 рѣкъ:

- Ч. 1988. — въ Мизуни, Ч. 2603. — въ Поповцяхъ, Ч. 2295. — въ Познанцѣ гнилѣй, Ч. 2323. — въ Цѣшкахъ, Ч. 2410. — въ Ходоровѣ, Ч. 2560. — въ Зборовѣ, Ч. 2561. — въ Борусовѣ, Ч. 2604. — въ Чехахъ.

НЕКРОЛОГІЯ.

- Ч. 2282. — О. Теофиль Щуровскій, парохъ въ Липовцяхъ, померъ дня 28. лютого 1913

Душу Его поручас ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

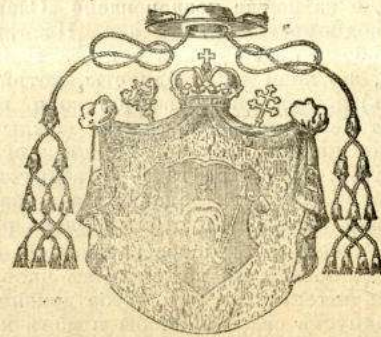
Львовъ, дня 26. марта 1913.

Андрей Бѣлецкій

официаль

о. Михаилъ Янковскій

канцлеръ.

Львівсько-Архієпархіяльний
ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 24. цвѣтня 1913.

Ч. V.

Ч. 31.

Ч. 3218. — **Конечній рѣчи до вѣдпушту нашего въ часѣ смерти.**

Въ поученю о „Небезпечно хорыхъ и умирающихъ“, розбсла-
нѣмъ въ АЕп. Вѣдомостями 1912 Ч. 49 (ст. 72) не збстали выразно
сказаній рѣчи до вѣдпушту нашего въ часѣ смерти конечній: бо не
сказано А) о интенціи потрѣбной и не наведено особно В) припи-
саній у слѣвья, застереженій при наданю тогожъ вѣдпушту словами
„servatis consuetis conditionibus“ (АЕп. Вѣдом. 1912 ст. 46). Тое отже
теперь доповняе ся.

А) Интенція.

Дуже великимъ добромъ для насъ и для помершихъ въ чисти-
лици суть вѣдпушты, о чѣмъ зри повну науку въ Вѣдомостяхъ 1891
Ч. 13 (ст. 37). А вѣдпуштовъ въ нашихъ часахъ Церковь дуже много
намъ надае и дуже легко можна ихъ позыскати; щобы примѣръ на-
вести, за знакъ креста св. „Во имя Отца“ и пр. есть кождый разъ

вѣдпусть 50 днѣвъ, и за кожде поздоровлене „Слава Иисусу Христу“, если лишь другій вѣдповѣсть „Слава“ або „На вѣки“ або „Аминь“, есть вѣдпусть для обохъ по 50 днѣвъ и пр. А если хто здѣлае разъ на всегда интенцію, що хоче всѣ вѣдпусты, котрѣ може, для себе (або для помершихъ) позыскати, то всегда, коли выповнить що такого, на що вѣдпусть есть наданный, (пр. за кождый разъ коли крестить ся або по християньски поздоровляе або другому вѣдповѣдае), достае того вѣдпусту, хотъ и не гадае о вѣдпустѣ и хотъ навѣтъ не знае, що есть такий вѣдпусть наданный; а найлѣпше есть, чтобы интенцію позыскуваня всѣхъ вѣдпустѣвъ щодень рано обновляти.

Така отже загална интенція есть очевидно дуже добра и есть достаточна такожь до позысканя вѣдпусту въ часѣ смерти. Але тому, хто такой загалной интенціи не мае, треба доконче (если есть при памяти), о томъ вѣдпустѣ сказати, чтобы и вѣтъ хотѣвъ его достушити; и то треба хорому сказати вже передъ приписаною молитвою и передъ першимъ условіемъ, котре вѣтъ до позысканя вѣдпусту выповняе.

В) Условія.

Силою застереженя „servatis consuetis conditionibus“ мусить хорый, если есть при памяти, до позысканя вѣдпусту въ часѣ смерти слѣдующій три условія выповнити, впротѣмъ въ якимнебудь порядку, и не конче въ томъ дни, коли священникъ удѣлае ему сей вѣдпусть, але колинебудь впередъ або потому въ протягу тоиже небезпечной хоробы (а вѣдпусть самъ достае ся, якъ вѣдомо, ажъ въ хвили смерти, если смерть въ тойже хоробѣ наступитъ).

I. Сповѣдь и Причастіе, если суть возможив, а при нашѣмъ вѣдпустѣ такожь елеопомазане, если есть можливе. Але вистарчае тая сповѣдь и причастіе, котрѣ зъ причины хоробы принимаютъ ся; а въ разѣ неможности, вѣдпусть и безъ сповѣди и причастія и елеопомазаня достае ся, розумѣе ся, если умирающей есть въ ласцѣ Божій, а инакше мусить вѣтъ жаль совершенный взбудити.

II. Святе имя Иисуса устами, а если тое неможиво, то хотъ въ серцю вѣзвати; есть то имя Бога и Спасителя нашего, черезъ которого единого вѣдпушене грѣхѣвъ и жите вѣчне маемъ. Тое въ найпоудячній способъ зробимо, если зъ хорымъ зо два разы змовимо: *© Иисусе! о Маріе!* а выповнить ся оно и тогда, если змовить ся котра зъ молитовокъ въ выше наведенѣмъ поученю подъ а) и в) находячихъ ся, въ котрѣй приходитъ имя Иисусъ. Але всегда треба конечно, чтобы хорый имя тое святе, если може, устами вызывавъ.

III. Шерпелие и охотне пріймлене смерти зъ рукъ Божихъ, т. е. треба взбудити въ собѣ актъ такого пріймленя смерти для любви

Божой и на задосытъчинене за грѣхи свои; о чѣмъ говорить ся въ вѣспомненѣмъ поученю.

Если же хорый не мае памяти, то удѣлае ся ему вѣдпусть сей безъ выповненя сихъ условій, розумѣе ся, если вѣтъ въ хвили смерти вѣдповѣдно усопобленный буде. Въ разѣ же, если хорый по удѣленю ему вѣдпусту прійде зновъ до памяти, то хотъ нема на то выразного припису, але для безпечности вѣдпусту треба, чтобы вѣтъ тогда доповнивъ условія тѣ, котрѣ ему въ кождѣмъ разѣ дуже допоможуть до доброго усопобленя въ часѣ смерти; и чтобы и вѣтъ мае интенцію до позысканя вѣдпусту сего.

Но той, кому при памяти удѣлае ся вѣдпусть сей, зъ певностию не достушитъ его, если не выповнить условія сѣ. Дятого, если може хто зъ Душпастирѣвъ удѣлае хорому вѣдпустъ такъ, що хорый имя Иисуса або цѣлкомъ не вызывавъ, або лишь въ серцю, хотъ мѣгъ и устами, або не взбудивъ актъ пріймленя смерти: то въ разѣ если той хорый ще жие, треба для доступлени вѣдпусту конечно то все доповнити. — Вѣдпусть сей мае ся дати такожь на смерть осужденнымъ, если въ покаяню до смерти приготавлиють ся. Мае ся дати при смерти и такимъ, котрѣ зъ власной вины занедбали въ хоробѣ сповѣдь и причастіе, но успѣхъ вѣдъ усопобленя умирающего залежить. Але не мае ся давати екскоммуникованнымъ, непокаяннымъ, и въ якомъ грѣсѣ смертнѣмъ умирающимъ.

Впротѣмъ вѣдпусть той мае ся въ одной и тойже хоробѣ лише разъ давати и не можна его повтаряти, хотбы навѣтъ хорый тогда въ грѣсѣ смертнѣмъ бувъ, пр. смертнѣй, на сповѣди затаеній грѣхи мае, або пѣанѣйше въ грѣхѣ смертнѣй впавъ але вистарчае въ томъ разѣ, потому належито исповѣдати ся, або при неможности сповѣди жаль совершенный взбудити. — Додеа ся, що вѣдпусть на часѣ смерти даный не можна за помершихъ жертвувати.

Мають отже Вѣд. Душпастирѣ при уживаню поученя, зъ Вѣдомостями 1912 Ч. 49 (ст. 72) розѣсланого, такожь все тутъ сказане заховати; и дятого треба на наведенѣмъ поученю занотувати: Зри Вѣдомости 1913 (Ч. 31 ст. 43).

Вѣдъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 18. цвѣтня 1913.

Ч. 32.

Ч. 3285. — Въ справѣ вношена резигнацій зъ обовязкъв Орд. Комисарѣвъ або Делегатѣвъ шкѣльныхъ при змѣнѣ парохіи.

До Всч. ОО. Ординар. делегатѣвъ до ц. к. Радѣ шк. окружныхъ и Ордин. шк. Комисарѣвъ.

Поручае ся Всч. ОО. Ордин. делегатамъ до ц. к. Радѣ шк. окружн. и Ордин. шк. Комисарямъ, щобы при переходѣ въ иншій шкѣльный округъ зъ нагоды змѣны душпастирскихъ посадь предкладали Митроп. Ординаріатови свои резигнаціи зъ згаданныхъ шкѣльныхъ обовязкъвъ въ цѣли скорого заименованя наслѣдникѣвъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 16. цвѣтня 1913.

Ч. 33.

Ч. 3541. — Парохіи, якихъ парохіи по окѣченѣй вѣдпусткѣ до мѣсяця не вернутъ для захованя обовязку резиденціи, будутъ сейчасъ узананъ за опорожненъ и оголошенъ на конкурсѣ.

Деякіи Всч. ОО. Душпастирѣ одержавши зъ важныхъ причинъ вѣдпустку вѣдъ Митрополитальной Консистеріи по окѣченю еи не вертають сейчасъ до своей парохіи, але саміи продовжують собѣ вѣдпустку, черезъ што занедбують душпастирскіи обовязки въ церквѣ, приходѣ и въ школѣ. Зъ покликѣмъ на обовязуючій церковній законъ (Тридент. соб. Sess. VI. cap. IV. и Sess. XXIII. cap. I. de reform.; Замойск. соб. Tit. X. de parochis и Львѣвъ. соб. Tit. VII. гл. VI. точка 6.) Митроп. Консистерія пригадуе симъ всему Всч. Архіепархіальному Клирови, а особливо Всч. ОО. парохамъ обовязокъ безупинного перебуваня въ своѣй парохіи (резиденціи), а заразомъ заявляє, що колибы хто зъ Всч. ОО. парохѣвъ та взагалѣ душпастирскихъ священникѣвъ остававъ безъ вѣдпустки поза своею парохією **оденъ мѣсяць**, то Митроп. Консистерія буде уважати се, що вѣнъ зрезигнувавъ зб свои парохіи зглядно посады и **сейчасъ розпише конкурсъ на ту парохію яко опорожнену въ цѣли стагого еи замѣщеня**, а опуцену посаду замѣстити иншимъ кандидатомъ.

Всч. ОО. Деканамъ поручае ся на найблизшѣмъ соборчыку вѣдчитати се розпоряджене Митроп. Консистеріи и вѣдмѣтити се въ протоколѣ зъ соборчыка, який мають всѣ Всч. ОО. Кондеканальній пѣдписати на доказъ, що знають се розпоряджене и приноровлять ся до него.

Тое подае ся до вѣдомости Всч. Архіеп. Клира.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 22. цвѣтня 1913.

Ч. 34.

Ч. 188/Ком. — Въ справѣ упрямыхъ рестагтѣвъ до вдов.-сирот. фонда.

Взывае ся Всч. декан. Комисарѣвъ вдов.-сирот. фонда, щобы въ порозумѣню зъ Всч. Настоятелями Деканатѣвъ предложили тутъ найдальше до кѣнца сего мѣсяця по мысли тутъ розпорядженя зъ дня 20. мая 1912 Ч. 234/Ком. (Львѣвъ. АЕп. Вѣдомости Ч. 38) выказъ тыхъ ОО. Кондеканальныхъ, котрѣ **упрямо** залагають зъ датками до вдов.-сирот. фонда, т. з. можуть платити, а не хотять. Належить такожь подати квоту, зъ якою упрямо залагають.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 8. цвѣтня 1913.

Ч. 35.

Ч. 2838. — Въ справѣ метрики урождєня Маріи Максимшиной.

Въ цѣли вынайденя мѣсяця приналежности для Маріи Максимшинъ незакон. доньки Анастасіи, урождєной передѣ 42 роками догадно въ Добрынахъ ад Кореличѣ або въ одной зъ сусѣдныхъ парохій деканата Перемышляньского, (мати еи Анастасія роджена 23/XI. 1841 въ Брикунѣ ад Ладанцѣ) поручае ся отсимъ Всч. Урядамъ Парох. передовсѣмъ дек. Перемышляньского переглянути книги метрикальній — и наколибы сей актъ найшовъ ся записанній, безприволочно надѣслати сюды дотичный вытязъ метрикальній.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. цвѣтня 1913.

Ч. 36.

Ч. 3771. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Петра.

Видѣлъ Товариства для запомоги убогихъ церквей им. св. Ап. Петра предложивъ тутъ зъ прошенемъ о оголошене слѣдующого

Справозданя

о станѣ Товариства св. Ап. Петра за I кварталъ 1913 р.:

А) „Членскіи вкладни зложили в коронахъ:

Бобрєцкій дек. церков в Романові 5 к.; о. Сінгалевич Яків 2 к. — разом 7 корон.

Бурштинський дек. церкви: Кропивники і Озіряни по 5 к. — разом 10 корон.

Буский дек. церков в Чанижи 5 к.; о. Шанковский Йос. 1 к., Чч. Колодій Анна, Дидик Пар., Швайкун Настя, Солтис Анна, Цимбор Пар. і Янович Марта усі з Купча по 1 к. — разом 12 к.

Вишняцький дек. церкви: Волків 10 к., Кугаїв 10 к.; Чч. Комаряньска Кат. і Павлюк Йос. по 2 к. — разом 24 к.

Дозинський дек. церкви: Якубів, Рахінь Туре вел., Белеїв, Дідушиці мал., Княжолука, Тростянець, Слобода-дол., Велдіж, Новошини, Пацків, Новоселиця, Лолин, Максимівка, Нягрин і Мізунь по 5 к., Ілеме 10 к. а Кропивник і Пшеничник по 3 к.; оо: Авдикевич Меч., Бобикевич Христ., Ілевич Вол., Білецький Ник., Мурович Теод., Дорожинський Волод., Кучма Ант. і Чикалюк Петро по 1 к., Авдикевич Лев і Курбас Ник. по 2 к.; Чч. з Тростянця: Колчак Гнат, Гнатів Павло, Цап Ник., Стефанишин Андр., Будник Юр., Головчин Вас. і Романишин Вас. по 1 к.; з Солукова: Зобків Ник., Гаврилишин Матв., Пенгрин Яць і Кудибин Яць по 1 к. а Бойків Вас. 2·40 к.; з Княжолуки: Бабинчук Евфр., Шкурляй Тим., Димитришин Кость, Тимків Ів., Дзясьо Дам., Романишин Дан. по 1 к. а Моgetич Ів., Шкурляй Прок. і Козеляк Мар. по 2 к.; з Мізуня: Кубинець Кат., Миленевич Пар., Веклин Наст., Костів Фед., Кат., Наст., Явдох. і Евдок., Матійчин Олена, Хомин Григ., Сова Евд., Парас. Явдох, Юрків Настя, Юстина, Мельник Пар. і Анна, Клим Іван, Настя і Анна, Хома Олена, Чорній Настя, Лучків Евд., Галів Вас. і Параск., Семянків Петро і Настя, Дюдяк Тек., Шльомак Олена, Пендола Анна, Дидяк Евд. і Крупчин Кат. по 1 к., Кальмук Ол. 2 к. і Мельник Олена 1·60 к.; з Дідушиці мал., Мачоган Ник., Як., Калішун Гриньо, Гороховайка Василь, Принда Стефан, Антонів Андр. і Анна і Гатайло Василь по 1 к.; з Велдіжа: Пірко Ост. і Федорич Антось по 1 к.; з Пащкова: Вп. Білецька Людм., Сембратович Текля, Мартинків Ант. і Чч. Мельник Олена, Вовняк Анна, Кищук Тим., Дарвай Ів., Каба Петро, Янцир Ем., Делевич і Хомин Олена по 1 к. — разом 193·40 к.

Збаражський дек. церкви: Красносельці, Любянки виж. і ниж. по 5 кор., Розношинці 10 к.; оо: Бохенький Ів., Рейтаровский Ізид., Вп. Рейтаровска Антон., Чч. Станиславский Ром., Яструбецький Зах., Паргій Дм., Семиннох Теод. і Гаврилюк Теод. усі по 1 к. а Кардаш Іван з Лубянок 5 к. — разом 38 к.

Золочівський дек. церкви: Лука, Тростянець мал., Белзень по 5 к.; оо. Бородайкевич Теоф. 2 к., Подсонський Вол. 1 к., Вп. Бородайкевич Евг. 2 к. і Чч.: Петройко Текля 3 к., Мимка Роман 2 к., Жуковска Паця 2 к. а Якимішин Лев і Ксеня Павлюкевич, Іван і Анна, Васлюк Ілько і Марія, Улична Настя і Цішинська Варвара усі з Луки по 1 к.; Чч. Боднар Василь і Софія Налівайко, Іван і Юлія і Кравчук Ник. з Тростянця мал. по 1 к. і Пилипів Юлія, Миськів Ірена, Мала Параня і Жук Евдокія з Белзця по 1 к. — разом 44 к.

Козлівський дек. церкви: Козова 10 к. а Золочівка і Каплинці по 5 к. — разом 20 корон.

Львівський дек. церков в Лісеничах 5 к.: оо. Бакович Ів., Паньківський Іл., Яремко Дм., Малицький Ал., Лаба Вас., Горчинський Ом. і Перепелиця Ів. по 1 к.; Вп. Зубрицький Теод. і Мійський Венед. по 10 к. і Ч. Вендиш Лев з Лісенич 1 к. — разом всего 24 к.

Олівський дек. церкви: Бзовиця, Гарбузів, Івачів, Нуше, Волчківці, Манаїв, Кругів, Колтів, Верхобуж, Гукалівці і Перепельники по 5 к.; оо. Пелехатий П. 2 к., Шпіцер Семен і Дуткевич Вас. по 1 к.; Вп. Шпіцер Ольга 1 к. — разом 60 к.

Олесків дек. церкви: Бужок, Черемошня, Заболотці, Ожидів, Підлисе, Розваж, Туре, Утішків, Юзьковичі по 5 к., Білий Камінь, Підгірці, Пітричі і Островець по 10 к.; оо. Кузьмів Теод. 3 к., Копач Ник., Гутковский Яків, Герасимович Ів. і Левицький Алекс. по 2 к., Тарнавський Лев і Дуткевич Тома по 1 к.; Чч. Шах Анна, Кандя Мар. і Пар., Репа Кат., Штурмак Анна і Миколаїв Катар. усі з Цішок по 1 к. — разом 104 к.

Озірянський дек. церкви: Висипівці і Мшана по 5 к.; оо. Олексів Вас., Тавацький Ів., Тарнавський Зах. і Яворський Ол. по 1 к. — разом 14 к.

Перегинський дек. церкви: Сливки, Янівка, Княжівске, Ясеновеч, Лецька, Дуба, Ріпне, Ольхівка, Рісяте, Ясень дол. і гор., Перегинсько, Суходіл, Дубшара і Липовиця по 5 к., Перегинсько дочер. 8 к.; оо. Соболта Тома 5 к., Левицький Мих. 3 к., Коменда Йос., Небилевець Вас. по 2 к.; Вп. Небилевець Текля 2 к.; Чч. Марко Настя з Перегинська 2 к., Пасічник Андр., Савчин Дмитро, Литвин Лука і Савчин Ол. з Княжівського, Дирів Ів. і Гринишин Ів. з Ясенівця та Максимішин Мих. і Сальдаровска з Суходолу по 1 кор. — разом 147 К.

Перемишлянський дек. церкви: Перемишляни і Коросно по 5 к.; о. Копертинський Із. 2 к. чит. „Просьв.“ в Перемишлянах 2 к., Чч. Колодій Мих. і Варв. Миклушка по 2 к., Борковский Сев., Подвірна Кат., Пришляковска Пар., Костів Дм., Гшинський Стеф. і Шкірка Ант. з Перемишлян, а Гвоздик Мих., Лоїк Мар., Сохоцький Ів., Кадай Петро, Купницька Анна, Мельота Ів., Михайлишин Ол. і Доровала Анна з Коросна по 1 к. — разом 32 к.

Підкаменецький дек. церкви: Літовиска, Черниця, Суховоля, Накваша, Тетильківці, Палікрови, Пеняки, Панасівка, Немач, Чепелі, Голубиця, Пониква, Дубе, Боратин і Ясенів по 5 к.; оо. Ляхович Евг. 2 к., Бутринський К. і Туркевич Мих. по 1 к.; Вп. Туркевич Мел., ч. Чужак Варв., Сиротюк Теод. і Чужак Яр. по 1 к. — разом 84 к.

Рогатинський дек. церкви: Підгородє 10 к., Липиця дол., горіш. і Чесники по 5 к.; оо. Кинасевич Теод. 4 к., Машак Ів. і Любенецький Ник. по 2 к.; Вп. п. Кинасевич Йосифа 4 к., Чч. Сенах Стеф., Кат., Мел., Оленчак Анна, Анаст. Марія, Копцох Юлія, Гринчишин Марія, Мурашик Стеф., Мих., Евд., Катар., Анна, Юлія і Теод., Лісова Анна, Макович Евст., Анна, Марта, Евдок., Юлія і Катар., Задерецька Мар. і Катар., Кузів Стеф. і Кат., Гудзій Теод., Мар., Катар., Анна, Григор. і Катар., Гаврилів Агаф. і Настя, Блага Мел., Павлюк. Мар. і Евдок., Оленьчак Настя, Мар. і Петро, Лужняк Кат., Мих. і Настя, Скробач Петро і Катар., Комаряньска Мар. і Марта, Карпа Тац., Христ. Гобир, Хлівинська Кат. і Анна, Малецька Анна ж. Семена, Григ., Теод., Мар., Евдок., Іван і Кат., Бойкевич Кат., Грицай Мар., Анна і Стеф., Чубата Мар., Андрійши Іов. і Мар., Матвійці Іван, Настя, Іван, Анна і Настя ж. Теод., Снігур. Кат. Дзюбата Кат., Василь, Евд. і Павло, Михаськів Кат., Стеф., Григор., Анна і Евдок., Вільчанська Настя, Олійник Мар., Вергун Вас., Анна і Кат., Конопада Анна, Воскобийник Евд., Шпакович Анна, Романюк Іван і Евдокія, Ворона Анна і Григор. по 2 к.; Мурашик Теод., Кат., Перкацка Кат., Воробець Настя, Когут Юлія, Мих. Жихович Ів., Либів Юл., Курилів Кат., Белей Стеф., Мар. і Парас., Катрица Анна, Торбин Сем. і Анна, Бойкевич Кат., Забірна Мар. ж. Теод. і вдова Борецька Мар., Вороновський Макс. і Кат., Копцох Кат., Коляк Кат., Павліна і Кристина, Мурашик Кат., Оленьчак Анна і бл. п. Гаврилів Настя, Гудзій Григ. і Михаськів Евдок. по 1 к. а Бурачок Мих. 3 к. усі з Підгородя — разом 211 к.

Свалатський дек. о. Юліян і п. Антоніна Левицькі — 2 к.

Стрийський дек. церкви: Угерско і Дашава по 5 к.; о. Тимцюрак Ів. і ч. Попович Сем. і Турчак Наст. по 1 к. — разом 13 к.

Струмилло-Каменецкий дек. церкви: Руда сілецька, Язениця руска, Вирів, Дернів, Таданс, Деревляни, Спас, Добровір, Лани, Незнанів, дві цер. в Камінці струмил. і Руда сілецька по 5 корон; оо. Глодзінський Ів., Лозинський Ів., Сивенський Мих., Романишин Мих. і Цегельський Мих. по 2 к.; Чч. Різник Анна, Лиско Кат., Ковальчук Мел., Максимович Пар. і Куц Марія по 1 к. — разом 80 к.

Т. ребовельский дек. церкв в Струсові за 4 роки 20 корон.

Тухльський дек. церкви: Лавочне, Тернавка, Либохора, Опорець, Тухля, Хашоване і Яленковате по 5 к., Тухолька за 3 роки 15 к.; оо. Кузьмович Ів. і Крижановський Стеф. по 1 к. — разом 57 к.

Унівський дек. церкви: Майдан і Стінка по 5 к.; о. Біляк Ів. 2 к. — разом 12 корон.

Ходорівський дек. Чч. Парохіяне з Молотова 20 к., з Григорова 11 к., Переговський Ст., Ілечко Гнат, Гринь і Анна, Пшик Мих., Вербовський Ів., Милінський Гринь, Швед Антін, Роньська Текля, Пашко Марія, Чорний Іван з Залесць, Бабій Кирило, Балашко Йос., Тітик Йос., Давидів Дм., Прокопак Яким з Жирави і Кобак Луць, Лашко Ник., Мартинів Петро, Кучер Гринь і Стефан з Бородчиці по 1 к. — разом 52 к.

Щирецкий дек. Чч. Буць Ник. і Заторска Теод. по 1 к. — разом 2 к.

Янівський дек. церкви: Домажир, Кожичі і Жорниска по 5 к.; о. Рибчак Гр. 2 к., Чч. Яринич Мар., Співак Анна, Качинська Мар., Матіяшек Тим. по 2 к., Стукало Атан. 3 к., Гембук Анна 1 — разом 29 к.

Яричівський дек. церкви: Малехів і Зашків по 5 к.; оо. Коновалець Вол., Курманович Лев, Чч. Наремба Вас. і Блавацкий Іван по 1 к., церкв в Зашкові за три роки 15 к., о. Елїшевський Богдан 3 к. — разом 32 к.

В) З в о р о т и .

Церкви: Богданівка 25 к., Фалиш 50 к., Залуже 140 к., Лука 50 к., Супранівка 50 к., Слобода неб. 40 к., Зашків 200 к., Лука 50 к., Кукотківці 40 к., Перемишляни 100 к., Мужилів 120 к., Дмухавець 50 к., Просвіці 30 к., Путятинці 60 к., Данильче 200 к., Ганачівка 100 к., Підгородище 104 к., Пленіків 100 к., Репехів 100 к., ц. Підгородє за грамоти і медалі 2240 к., Дашава 436 к. — разом 163576 корон.

В) Ж е р т в и .

Іх Ексц. Впр. квр Андрей 50 к., бл. п. Др Соловій Тадей 50 к., Вп. проф. Левинський Іван 50 к., Рада повіт. у Львові 100 к., в Збараж 25 к., в Перемишлянах 30 к., в Яворові 25 к., о. Кінаевич з Підгородя з пушки 4326 к., Жидачів. уряд Дек. 6 к., о. Пясецкий з Хоросна 6 к., о. Пясецкий з Чижикова 238 к., акаф. в Перемишлянах 3 к. — разом 39064 к.

Складаючи отсим щиру подяку усім членам і жертводателям, поручаємо і на дальше горячий ошці Всч. Духовенства і вірних наше Товариство.

Від Виділу Товариства св. Ап. Петра.

Львів дня 20. цвітня 1913 р.

Лярий Маноківський

скарбник

Лев Туркевич

предсідатель Товариства.

Водь Митрополитального Ординаріята.

Львобь, дня 21. цвітня 1913.

Ч. 37.

Ч. 3803. — Въ справѣ памятника М. Шашкевичу въ духовнобь семинари.

Вс. и Впр. Ректоратъ духовного Семинара предложивъ тутъ прошене Читальнѣ богословбь о помѣщенє въ АЕпарх. Вѣдомостяхъ слѣдуючо дальшого выказу жертвъ на памятникъ М. Шашкевича:

„Жертви водь 15/2—15/4 1913 прислали Всч. і Впр. ОО.:

Патрило Петро Бережани 1, Роснецкий Ол. Середопільці 2, Хрущевский Евст. Вирів 4, Баричко Мих. Щирець 3 Ковальский Теод. Скоморохи 1-20, Гаврилюк Е Стільско 2, Кумановский Н Німшин 2, Мицак Осип Дубківці 5, Боднар Юр. Свистільники 1-50, Кудрик Теод. Рогатин 4, Білевич Теодор Буск 2, Лиско Василь Львів 2, Гавришко Ом. Поморяни 1. Гр. кат. уряд пар. Бубнице ад Тисів 2, Заверуха Ів. Острів к. Тернополя 3, Іванчук І. Товсте 4, Шебець А. Кобиловолоки 1, Хомин Евс. Камінка стр. 2, Онуферко О. Довге 1, Сембай Т. Тернопіль 3, Чумак П. Озірянка 2, Лиско Волод. Олесько 1, Михайлів Ів. Вороців 1, Данилюк М. Хмільно 1, Калиньский С. Буск 2, Чубатий Он. Сморгів 2, Гутковский Яків Ожидів 4, Домбчевский К. Бряза 3, Мохнацкий Ст. Тереховля 5, Ярема Т. Болехів 5, Мартинків О. Городок 2, Оленьчук М. Пізанка мала 2, Качоровский уч. Миколаїв 1-60, о Рудкевич Юліян 3, о. Стефанович А. Львів 5, Коритко М. Богатківці 1, Паліїв І. Перевозець 2, Садовский І. Ріпнів 1.

Подаючи дальший тяг жертв на памятник М. Шашкевича просимо о ласкаві дальші датки, бо коштоспис вже зроблений, та і відслонене памятника не далеко — на зелені свята. Всім Всч. ОО. жертводавцям складаємо сердечну подяку та жєлаємо веселих свят „Христос воскрес!“

„Виділ читальні укр. богословбь“.

Митр. Ординаріятъ до прошеня прихиляє ся, а вѣдъ Веч. Духовенства залежати буде, чи внесега гадка нашихъ богословѣвъ увѣнчає ся пожаданымъ успѣхомъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 23. цвѣтня 1913.

Ч. 38.

Обвѣщеня конкурсовъ.

I.

Митрополитальна Консистерія розписує конкурсъ на слѣдуючй парохіи:

а) *пѣдъ днемъ 1. цвѣтня 1913 зъ речницемъ до дня 15. мая 1913:*

Ч. 3007. — **Бабынцѣ долѣшнй** зъ прилуч. Подвыне, Рогатиньского деканата, надана приватного.

б) *пѣдъ днемъ 23. цвѣтня 1913 зъ речницемъ до дня 15. червня 1913:*

Ч. 3187. — **Соколѣвъ** зъ прилуч. Соколбляники и Хатки, Зарванецкого деканата, надана приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

II.

Ч. 3079. — **Оголошує ся конкурсъ на сталу посаду катехига при муж. школѣ им. Пирамовича у Львѣвъ.**

Ц. к. Рада шк. окр. мѣйска у Львѣвъ оголошує пѣдъ днемъ 13-го марта 1913 до Ч. 1279/913 конкурсъ на сталу посаду катехига при муж. школѣ им. Пирамовича у Львѣвъ зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи и въ иншѣй народнѣй школѣ въ границяхъ § 1 устава шк. краввои зъ дня 1/12 1889.

До той посады привязанй суть поборы означенй артикуломъ 11-ымъ уставы зъ 25/5 1907. (2300 К + на мешване 500 К.)

Канонично рукоположенй священники свѣтскй и іеромонахи, убѣгаючй ся о тую посаду, мають свои належито удокументованй и остемпльованй поданя внести посредствомъ свои настоятельной власти до ц. к. Рады шк. окр. мѣйска у Львѣвъ въ речницю до дня 15. мая 1913 р.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 16. цвѣтня 1913.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНЫ.

Совѣтникомъ Митроп. Суду супружного и референтомъ дла справъ супружныхъ именованй: Ч. 203/Орд. — Вс. О. Д-ръ Миронъ Горникевичъ архикатедральный викарій.

Настоятелемъ Теревельского деканата именованй:

Ч. 1046. — Впр. О. Іеронъ Кмицикевичъ, парохъ въ Могильниці.

Совѣтникомъ и Референтомъ Митр. Консистеріи именованй:

Ч. 3719. — Всч. О. Александръ Дикій архикатедральный викарій и проповѣдникъ.

УМЪЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали 00:

Ч. 2090. — Д-ръ Іоанъ Соболю посаду провизоричного архикатедр. викарія и префекта закрестіи, а д-ръ Миронъ Горникевичъ архикатедр. викарія и II. сотрудника при церквѣ св. ВМ. Георгія въ Львѣвъ, Ч. 2506. — Михайль Микула зъ правомъ управы въ Мизуни, Ч. 2769. — Василь Соловій, неопресвитеръ, зъ правомъ управы въ Пуковѣ, Ч. 1953. — Орестъ Дурбакъ зъ правомъ управы въ Мильнѣ, Ч. 2833. — Павло Тимчакъ системиз. въ Товстѣмъ, Ч. 3370. — Викторъ Цебровскій excurrendo въ Цѣшкахъ.

Завѣдательства отримали 00:

Ч. 1862. — Володимиръ Скоробогатый въ Вишенцѣ малѣй, Ч. 2139. — Юліанъ Дудкевичъ въ Хороснѣ, Ч. 2143. — Орестъ Лотоцкій въ Бужку, Ч. 2568. — Іоанъ Луцишинъ въ Смержу, Ч. 2644. — Іосифъ Кмицикевичъ въ Млынищахъ, Ч. 2792. — Андрей Декальскій въ Балучинѣ, Ч. 2830. — Михайль Жолібрчукъ въ Коростовѣ, Ч. 2927. — Романъ Березинскій въ Опльцку, Ч. 2969. — Тимотей Рудко въ Бабинцяхъ, Ч. 3005. — Василь Павула въ Бѣлявцяхъ, Ч. 3141. — Михайль Зинкевичъ въ Соколовѣ, Ч. 3032. — Николай Юрикъ въ Сѣвцѣ.

Нанон. институцію отримали 00:

Ч. 2348. — Зиновій Маркевичъ на Новосѣлки загальчнй, Ч. 2794. — Алексей Пясецкій на Великополе, Ч. 2928. — Іоанъ Клѣшь на Козѣвку, Ч. 3070. — Левъ Костюкъ на Соколо, Ч. 3403. — Теодозій Царъ на Мечищѣвъ, Ч. 3400. — Андрей Декальскій на Балучинѣ, Ч. 3736. — Климентій Слюзаръ на Сущинѣ, Ч. 3617. — Ігнатій Муликъ на Залукву.

В. ц. к. Правительство призвало дотацію дла прив. сотрудникѣвъ на 1 рѣвъ:

Ч. 3542. — въ Высыповцяхъ, Ч. 3540. — въ Цуцилѣвцяхъ, Ч. 3539. — въ Липици горѣшнѣй, Ч. 3357. — въ Пѣдмихайлю, Ч. 3035. — въ Купчинцяхъ, Ч. 3581. — въ Галичановѣ, Ч. 3615. — въ Гаяхъ старобродскихъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 3044. — О. Володимиръ Чировскій, парохъ въ Бабинцяхъ долѣшныхъ, померъ дня 21. марта 1913.

Душу Его поручае ся молитвамъ Всч. Клира.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

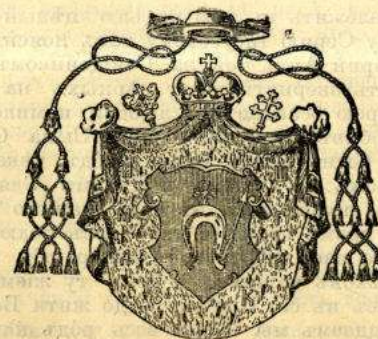
Львѡвъ, дня 24. цвѣтня 1913.

Андрей Бялецкій

офіціалъ

о. Михаилъ Яковскій

канцлеръ.

Львѡвско-Архіепархіяльний

ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 24. мая 1913.

Ч. VI.

Ч 39.

Ч. 4071. — Приказуе ся *всѣмъ Душпастирямъ* богослужене о частѡмъ и щоденнѡмъ св. Причастію вразѣ зъ вѡдданемъ ся *Найсвятѣйшому Серцю Иисуса Христа*, и *всѣмъ Катехитамъ* дотычне обучене и заохочене ученикѡвъ

I.

Вѡдповѣдно до Посланія пастирскаго, розсланого всѣмъ Священикамъ, зъ дня 19. цвѣтня (2. мая) 1909 р. *Вѡдъ давна на цѣлой линіи працюємо..* приказуе ся всѣмъ Всч. Душпастирямъ вѡдправити заряджене тамже въ справѣ частого и щоденного св. Причастія богослужене въ три дни передъ недѣлю Празника Евхаристіи т. е. въ четвѣрь, пятницю и субботу вечеромъ по роботахъ; вразѣ зъ вѡдданемъ ся *Найсвятѣйшому Серцю Иисуса Христа*, гѡсля залученого до Вѣдомостей 1912 Ч. 34 (ст. 43) Акту, котрого текстъ бувъ приписанный бл. п. Папою Львомъ XIII. Актъ той мають Всч. Священники и дальше заховати такъ, щобы и на слѣдующій лѣта служивъ.

Въ недѣлю *всѣхъ Святыхъ* по Сомествію мають Всч. Отцѣ тов богослужене напередъ народови оголосити и на товѣжъ *всѣхъ* запро-

сити. Заразомъ належить въ тую недѣлю цѣлый той Актъ воддана ся Найсвятѣйшому Серцю Исусовому такъ пояснити, чтобы при тыхъ богослуженяхъ вѣрнй Актъ той за Священникомъ могли повтаряти. При томъ належить звернути увагу вѣрныхъ на то, що вѣра христіянська есть вѣрою безконечной любви и милосердія Божого для насъ: Такъ возлюбивъ Богъ міръ, що и Сына Своего Единородного давъ за насъ; и Сынъ Божій, будучи вѣдь вѣка и во вѣки правдивымъ Богомъ разомъ зъ Отцемъ и Духомъ Святымъ, ставъ ся такожъ правдивымъ чловѣкомъ зъ рода нашего людского, цѣлкомъ подобнымъ намъ кромѣ грѣха, и такъ насъ полюбивъ Серцемъ Своимъ, що и Себе за насъ жертвувавъ на крестѣ, чтобы мы мали вѣдпуцене всѣхъ грѣховъ нашихъ, и доки ту жѣмъ на земли, Самъ Собою живить насъ въ св. Причастію до житя Божого въ небѣ. Отже въ томъ Актѣ воддаемъ мы себе и весь рѣдъ нашъ людскій Найсвятѣйшому Серцю Исусовому, т. е. той безконечной любвѣ Господа Исуса Христа, котроу Вѣнъ полюбивъ насъ Найсвятѣйшимъ Серцемъ Своимъ; а о частѣмъ и щоденномъ приниманю Бога и Спасителя нашего въ св. Причастію на поживлене намъ до житя вѣчного буде водправляти ся богослужене се вѣдь четверга до недѣль.

Само же тридневне богослужене вѣчѣрне **въ четверъ, пятницу и суботу** має бути такъ, якъ есть въ Посланію приписане. Кождаго зъ тыхъ троухъ двѣвъ Священникъ убранный въ всѣ ризы, выйме зъ кивота св. Дары и показавши, зачне пѣсно „О спасительная жертва“, пѣзвѣйше заспѣває весь нарѣдъ „Святый Боже“, а по той пѣсни водчитаетъ Священникъ зъ народомъ Актъ воддана себе и всего рода людского Найсвятѣйшому Серцю Исуса Христа. Потому показавши св. Дары, поблагословить Ними нарѣдъ и сховае св. Тайны. И роздѣливши Посланіе до вѣрныхъ о частѣмъ св. Причастію зъ 18. цвѣтня (1. мая) 1909 на три части, перечитаетъ що дня одну часть на голось, а по перечитаню додасть еще вѣдь себе колька словъ теплои заохоты и поясненя.

А въ недѣлю въ самъ празникъ Пресв. Евхаристіи, не має ся читати такъ, якъ въ Посланію 1909 було розпоряджене, наведено тамъ спблне Посланіе Епископѣвъ, але має бути проповѣдь также о частѣмъ и щоденномъ св. Причастію и належить вѣрныхъ якъ найбільше до тогожъ заохотити. А при концѣ св. Литургіи має передъ схованемъ найсв. Тайнъ цѣлкомъ така сама водправа бути зъ водчитанемъ наведеного Акту, якъ на початку кожного вѣчѣрного богослуженя сказано.

II.

Що же дотычить ученикѣвъ всѣхъ шкѣлъ, такъ народныхъ и выдѣловыхъ якъ и середныхъ, то приказуе ся всѣмъ Всч. Катехи-

тамъ, чтобы **каждого шкѣльного року** въ часѣ, котрый за найвѣдповѣднѣйшій узвѣють, прочитали и пояснили ученикамъ вспблне Посланіе до вѣрныхъ и то въ троухъ по собѣ слѣдующихъ екзортахъ, а въ школахъ середныхъ такожъ и Декретъ Конгрегаціи; и чтобы ученикѣвъ якъ найбільше до частого и щоденного св. Причастія заохотили. А если котрого шкѣльного року впередъ ще не було того читаня, то мають ОО. Катехиты тое здѣлати **заразъ по одержаню сего зарядження**; а въ шкѣлѣ, де нема недѣльныхъ екзортъ, и чтобы Катехитъ въ суботы на послѣдній передполудневой годинѣ, а если не въ тую, то въ иншу годину въ тыжни зѣбрати въ той цѣли всѣхъ ученикѣвъ разомъ. Но чтобы бувъ пожаданный успѣхъ, до того якъ найбільше причинить ся тое, чтобы давати ученикамъ каждой суботы сполудня о означенной годинѣ способность до сповѣдания ся.

При томъ пригадуе ся всѣмъ Душпастирямъ и Катехитамъ шкѣлъ народныхъ декретъ св. Апостольского Престола о обовязку вчасного першого Причастія дѣтей, скоро дитина зачинае приходити до розуму, послѣ Вѣдомостей 1912 ч. 94 (ст. 111); и пригадуе ся Душпастирямъ приказъ читаня того декрету народови каждого року передъ розпочатемъ великодной сповѣди.

III.

А понеже рѣчь о частѣмъ и щоденномъ св. Причастію есть безмѣрной ваги для добра и спасеня вѣрныхъ, прото мають такъ Душпастирѣ якъ и Катехиты народныхъ, выдѣловыхъ и середныхъ шкѣлъ въ наибольшую старанностью рѣчь сю перевести и пильнувати, и до того предмету въ наукахъ церковныхъ и шкѣльныхъ такъ довго вертати, доки не заохотять ся парохіяне и молодѣжь взалѣвъ взявши до якъ найчастѣйшого св. Причастія. И такъ Душпастирѣ якъ и Катехиты найнапередъ всякимъ способомъ старають ся ввести и розширити **щонедѣльне св. Причастіе**, и доперва при томъ и потому Причастіе такожъ въ тыжни и щоденне; и щонедѣльне св. Причастіе не вымагае ніякого великого труда, зваживши, що мы вже и такъ обовязані каждой недѣлѣ бути на св. Литургіи. Додотычныхъ наукъ можна такожъ ужити оголошена въ Вѣдомостяхъ 1910 ч. 37 (ст. 48) и 1912 ч. 44 (ст. 56); а найважнѣйшій суть слова Господній у Іоанна гл. 6, **именно:**

Ядый мою плоть, и пій мой Кровь, во Мнѣ пребываетъ и Азъ во немъ. Якоже послѣ Мѣ живый Отець, и Азъ живу Отца ради: и ядый Мѣ, и той живъ будетъ Мене ради. Ядый слава сей, живъ будетъ во вѣки.

Плоть бо Моя истинно есть брашно, и кровь Моя истинно есть пиво. Ядый Мою плоть, и пій Мою кровь, имать животъ вечный, и Азъ воскресу его во послѣдний день.

А щобы въ тѣй такъ важной и великой справѣ частого и щоденного св. Причастія бажану цѣль osiąгнути, треба такожъ въ стороны Душпастирѣвъ и Катехитѣвъ якъ наибольше молитовъ о ласку и милосердіе Боже для парохіи и молодѣжи, и дуже поради суть умертвлена Священника если не бѣльшій, то хоть малі на тую интенсию. Бо мы можемъ и передъ Богомъ тяжкій обовязокъ маемъ о добро парохіянъ и ученикѣвъ въ нашої стороны старати ся, але весь успѣхъ того нашего старанія ся не иначе, якъ лишь черезъ ласку и милосердіе Боже послѣдувати и протѣ такожъ молитвы конечной и умертвлена поради.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ дня 17. мая 1913.

Ч. 40.

Ч. 4229. — О емиграціи дѣвчатъ.

Моральну школу не до обчисленія наносить нашому народови выѣздъ на заробкову емиграцію дѣвчатъ. Бываютъ случаи, що велика ихъ часть вертае домѣвъ збисутыми, змарноваными на цѣле жите. Дятого усиленно поручаемо душпастирѣмъ, щобы родичамъ звертали на се увагу и разъ вразъ перестерѣгали ихъ передъ тымъ небезпеченствомъ. Мы повинни рѣшучо дѣйти до того, щобы христіаньскѣй дѣвчинѣ анѣ на гадку не прийшло пускати ся въ далеку дорогу безъ опѣки родичѣвъ або такои, котрабъ заступала ея у всѣмъ. Самі дѣвчата повинни здавати ясно собѣ справу, що найменша ихъ неосторожнѣсть може наразити ихъ щасте и будучнѣсть на соромъ, котрый не дастъ ся вже въ житю змыти; а христіаньска громада повинна розумѣти, що честь дѣвчатъ, ихъ чемне выховане, ихъ невиннѣсть, есть найдорогоцѣннѣйшимъ добромъ народа, бо есть единою запорукою, що будучі поколѣня будутъ мати христіаньскій невѣсты и матери. Уже въ школѣ и въ церквѣ въ часѣ катехизацій буде дбалый о добро вѣрныхъ душпастирѣ. дѣтямъ осторожно представляти небезпеченства, якы ихъ въ житю чекають; буде въ нихъ вырабляти той характеръ, котрый въ житю дѣвичу невиннѣсть стереже передъ всѣмъ, що моглобы плямити святу невиннѣсть. Буде въ ихъ сердца вщѣпливати страхъ передъ грѣхомъ, обриджене передъ всякими пустыми забавами, ту чемнѣсть и осторожнѣсть, безъ котрой середъ збисутого свѣта невозможно рѣчию дѣвчи устеречи ся встыду. Наколибы не могло удати ся душпастиреви вздержати цѣлковито выѣздъ дѣвчатъ на зарѣбки, то повиненъ бодай старати ся о те, щобъ родичѣ и всѣ старшій въ громадѣ на ту справу звертали такъ бачну увагу, щобы не лишали молодшихъ безъ опѣки въ часѣ ихъ

перебуванія поза домомъ. Наколи самі родичѣ не выѣжджають зъ дѣтьми, нехай бодай постарають ся о те, щобы опѣку надъ ними поручити розумной старшей невѣстѣ, а дѣтямъ приказовати слухати ея во всѣмъ такъ, якбы себе. Въ Нѣмеччинѣ обовязуе приписъ, що робѣтницѣ женьского пола мають мати помешкане окреме, такъ уряджене, щобы могли самі зъ середины дверѣ замыкати и нѣкому до того помешканя не давати приступу. Невѣсты, що на роботу выѣжджають, повинни о тѣмъ приписѣ знати, того права уживати, скажати ся, упоминати ся, наколибы де той приписъ не бувъ захованный и солидарно боронити ся передъ всѣмъ, що моглобы наразити честь нашихъ робѣтницѣ-дѣвчатъ за границею. Нехай тѣ робѣтницѣ знаютъ, що всюду натрафлять на безличныхъ людей, котры обѣтницами, грѣшми, а до того и обманю стараютъ ся въ свои сѣти втягнути невинны дѣти, щобы на вѣки зрѣбити зъ нихъ невѣльницѣ сорому. Торговля людскимъ тѣломъ шукае жертвъ и середъ нашего народа. Есть першимъ и найсвятѣйшимъ обовязкомъ нашимъ якъ душпастирѣвъ знати тое небезпеченство и все зрѣбити, що можемо, щобы оборонити нашъ народъ передъ тымъ страшнымъ злочиномъ. Мисіонарѣ, котры мають въ Нѣмеччинѣ поручену працу надъ нашими вѣрными, не залишать добре всюду информувати ся о дѣяльности товариствъ заложеныхъ въ цѣли поборюванія мерзенои тои торговлѣ и поучувати вѣрныхъ, якъ могутъ уживати установъ, якими тѣ товариства стережутъ выходящѣвъ передъ сѣтями заставлеными на невиннѣсть невинныхъ и неспѣдомыхъ.

По одержаню того письма каждый душпастирѣ въ особной проповѣди перестереже Нашимъ именемъ и родичѣ и дѣти передъ згубною емиграціею дѣвчатъ, а опѣсля верне до того предмету только разѣвъ, колько лишъ буде потреба. Очевидно, що въ селахъ, зъ котрыхъ люде на зарѣбки не выѣжджають, треба бы о тѣмъ споминати лишень яко о далекомъ небезпеченствѣ, щобы неосторожнимъ поднесенемъ справы не научити того, передъ чимъ перестерѣгае ся. Треба бы такожъ старати ся, щобы робѣтники выѣжджаючи, мали яку добру книжку до спѣльного читанія на голосъ и щобы обѣщывали по можности спѣльной равѣшнѣ и вечерной молитвы.

Само собою розумѣе ся, що въ силѣ оставьт давній розпорядженія, поручаючи жадати вѣдъ емигрантѣвъ приреченія, що вѣрно вытравяють въ св. католицкой вѣрѣ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 7. мая 1913.

Ч. 41.

Ч. 4228. — О церковныхъ скарбонахъ.

Митроп. Ординаріатъ поручае симъ Всч. Отцамъ Деканамъ стисло переводити въ всѣхъ такъ матерныхъ якъ дочерныхъ церквахъ шконтрумъ церковныхъ скарбонъ, пѣсля всѣхъ приписѣвъ рахунковости и пѣсля постановъ Львовского Епарх. Собора зъ р. 1905. (§. 161. — 180. — въ особенности §. 181.).

Мае токъ церковный есть добромъ Церкви, котрого душпастирѣ суть лишень завѣдателями, яко такі протѣ суть обовязані до придержуваня ся всѣхъ принципѣвъ и приписѣвъ завѣдуваня чужого майна. Въ провадженоу касы церковной скарбонѣ, мае священникъ всѣ обовязки касіера публичной институціи. Загално на цѣломъ свѣтѣ принятымъ принципомъ есть, що не може бути каса проваджена безъ систематичной и сталои контролѣ. Тымъ самымъ вже, що въ провадженоу касы контролѣ нема, есть каса въ неладѣ, хотяи бы навѣтъ рахунки були якъ найточнѣйше списувані. Контроля касы есть рѣвно есенціональнымъ элементомъ ладу, якъ записуванѣ приходѣвъ и розходѣвъ; де контролѣ нема, тамъ нема ладу. Хто протѣ провадитъ якусь касу, самъ першій о контролю дбае, такъ само, якъ старае ся о ладъ. А хто при завѣдуваню чужой касы о контролю и шконтрумъ не дбае, хто уважае контролю за бракъ довѣря до себе, той тымъ самымъ вже показуе, що контролѣ боить ся, що мае до того причину. Дбати о неладѣ браку контролѣ може лише сей, хто тымъ неладомъ муситъ гѣршій неладѣ прикривати.

Въ скарбонѣ церковной касіеромъ е мѣсцевый парохъ, контрольоромъ деканъ. Оденъ и другій нарѣвнѣ священикѣвъ деканату, котрй свѣій звѣтъ перешлютъ впростъ до Ординаріату. Звѣтъ зъ шконтрумъ касъ парохій и дочерныхъ церквей въ деканатѣ будутъ Всч. ОО. Деканы списувати на особныхъ аркушахъ. Звѣтъ сей буде пѣдписаной въ касѣ готѣвки, книжочоу и довжныхъ скриптѣвъ. При списѣ довжныхъ скриптѣвъ буде докладно означена ихъ дата, а на случай затыгненя позички по рѣшеню Львовского Собора, буде подане число и дата позволеня Ординаріатского на удѣленѣ позички. При такѣмъ самѣмъ обрахунку буде скарбона церковна передавана

новому парохови чи завѣдательви. Наколибы показало ся, що не есть захованый хотьбы одинъ лишь зъ приписѣвъ Львовского Собора, тогда Деканъ, котрый не залишитъ при тѣи нагодѣ мати текстъ рѣшеня Собора въ рукахъ, зарядитъ, що потреба, увагу свою запише въ книжкахъ рахунковыхъ и адѣланѣ запише въ звѣтѣ зъ визиты Деканату. Залишенѣ того обовязку буде пѣдставоу каноничной супозиціи, що всѣ ухибленя въ провадженоу касы були адѣлані за вѣдомостію и згодоу декана.

§ 180 Синоду Львовского приписуе, що позички зъ касы церковной будутъ удѣляти ся лишень на реальну гіпотеку и за попереднымъ позволенемъ Ординаріату „Розумѣе ся само собою, додае Синодъ, що анѣ настоятель Церкви, анѣ жаденъ провизоръ церковный не може затыгати позички зъ церковной мае тку“. Така позичка не могла бы навѣтъ бути позволена черезъ Ординаріатъ бо мала бы цѣху правдивого спроневѣреня пѣдпадаючого пѣдъ карній уставы. Наколи бы, що не дай Боже, котрый зъ Всч. ОО. Деканѣвъ спостерѣгъ и ствердивъ такого рода надужитѣ, мусѣвъ бы сей часъ поручити одному зъ наиблизшихъ священникѣвъ зарядѣ скарбонѣ и донѣтъ бы о тѣмъ до Ординаріату.

Лучило ся на жалъ колька разѣвъ, що священники затыгаючи легкodusно позички у своихъ парохіянѣ, або жадають вѣдъ нихъ жира на векслѣ, въ найвысшѣмъ степени скомпромитували себе и Церковь и наразили вѣрныхъ на великій матеріалній страты. Щобы устеречи ся въ будучности вѣдъ подобныхъ знеславляющихъ слушаѣвъ, властію Нашою Архіерейскою заказуемо пѣдъ послухоу каноничнымъ священникамъ нашихъ Епархій затыгати довги у вѣрныхъ вѣдданныхъ ихъ душпастирской опѣцѣ, якъ неменьше жадати вѣдъ нихъ або принимати жира на векслѣ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата

Львовъ, дня 7. мая 1913.

† **АНДРЕЙ**
Митрополитъ.

Ч. 42.

Ч. 4740. — Розсылка Соборного Посланія Руского Епископату въ Галичинѣ: О Ювляемъ свобода Церкви

Рѣвночасно зъ симъ числомъ выслае ся до всѣхъ Урядѣвъ парохіалныхъ впростъ Соборне Посланіе Руского Епископату зъ тымъ, що въ разѣ неотриманя, на зголошену реклямацію вышле ся товжъ заразъ повторно.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львовъ, дня 20. мая 1913.

Ч. 43.

Ч. 4070. — Ошибка печати в оглошеню о конечных рѣчах до водпугу нашего въ часѣ смерти.

Въ оглошеню о конечныхъ рѣчахъ до водпугу нашего въ часѣ смерти въ Вѣдомостяхъ Ч. 31. зайшла ошибка печати, котра змыслъ псуе. А именно тамже на ст. 45. въ 3-омъ кавалку въ послѣднѣй линіи замѣсть въ **якѡмъ** грѣсѣ, має бути: въ **явнѡмъ** грѣсѣ.

Тов отже належить въ Ч. 31 на ст. 45. поправити.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѡвъ, дня 5. мая 1913.

Ч. 44.

Ч. 1916. — Розписане конкурсу на предложене Устава церковного (Типика) на 1914 р.

Симъ взымае Митрополитальный Ординаріатъ Всч. Отцѣвъ працюючихъ на нивѣ обрядовѣй до предложеня манускрипту Типика на 1914 р. найбѣзпѣйше до дня 15. червня 1913 въ цѣли выбраня одного на Архіепархіальный Типикъ на 1914 р.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѡвъ, дня 9. мая 1913

Ч. 45.

Ч. 4601. — Въ справѣ датъ до Шематизму на 1914 р.

Щобы на будуче уникнути просто скандальныхъ блудѡвъ, якѣ въ вини Всч. ОО. Деканѡвъ и Парохѡвъ находятъ ся въ послѣднихъ выданныхъ АЕпарх. Шематизму и выкликують цѣлкомъ усправедливлену критику а навѣтъ насмѣшки, Митроп. Консисторія розсылае рѡвночасно въ тымъ числомъ Вѣдомостей „Квестіонарь въ справѣ датъ до АЕпарх. Шематизму“ и взымае Всч. ОО. Парохѡвъ, Завѣдательѡвъ взглядно Экспозитѡвъ, щобы подѣ личною водвѣчалностію якъ найточнѣйше выповнили всѣ рубрики квестіонаря, на всѣ пытаня дали совѣстну водповѣдь, взагалѣ подали точнѣй и **правдивѣй**, а не фингованѣй датъ.

Такъ выповненный и заосмотренный подѣписомъ квестіонарь мають Всч. Уряды парохіальный найдалше до **15. сепрня с.р.** предложити своему Урядови Деканальному.

Щобы запевнити якъ найточнѣйше выповнене сего приказу, Митроп. Консисторія поручае Всч. Настоятелямъ Деканатѡвъ, щобы справу тую взяли подѣ обрѣды найблизшого Соборчика деканального, всесторонно ви обговорили и пояснили и вѡзвали подѣччене Всч. Духовенство до належитого выконаня сего приказу и

предложена собѣ выповненныхъ квестіонарьѡвъ по день 15. сепрня с. р.

Получивши водѣ Всч. Кондеканального Духовенства згаданѣй квестіонарь, Всч. Настоятелѣ Деканатѡвъ мають тиже совѣстно переглянути и заосмотривши клявузю що до вѣрности поданныхъ датъ своимъ подѣписомъ и печатію деканальной, всѣ квестіонарь изъ каждой парохіи и експозитурѣ въ однѡмъ справозданю предложити Консисторіи найдалше **до кѡнця сепрня с. р.**

Въ справозданю належить зазначити, коли справа тая була обговорена на соборчику деканальномъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѡвъ, дня 16. мая 1913.

Ч. 46.

Ч. 4604. — Роздача запомогъ убогимъ церквамъ з фондѡвъ Тов-а св. Ап. Петра за р. 1912.

Подае ся до вѣломости Всч. Кліра АЕпархіального, що Выдѣль Товариства запомоги убогихъ церквей им. св. Ап. Петра въ Львѡвъ на засѣданю своимъ дня 22. цвѣтня с. р. надѣливъ слѣдуючѣй церкви запомогами зъ своихъ фондѡвъ за рѡкъ 1912:

Зворотнѣй запомоги признано церквамъ (въ коронахъ):

1) Заруде, дек. Зборѡвъ 500; 2) Вѣлоголовы, дек. Олѣѡвъ 1500; 3) Чесники, дек. Рогатинѣ 2000; 4) Мыслова ад Заднишѡвка, дек. Скалатъ 500; 5) Струсѡвъ, дек. Теревовля 2000; 6) Дубляны ад Малехѡвъ, дек. Яричѡвъ 800; 7) Середники ад Буцѣвъ, дек. Микулицѣ 300; 8) Фирлѣвка, дек. Унѣвъ 500; 9) Левандѡвка, дек. Львѡвъ 1000; — разомъ 9.100.

Безъворотнѣй запомоги признано церквамъ (въ коронахъ):

1) Тростянець, дек. Долина 50; 2) Чорный лѣсъ ад Збаражъ, дек. Збаражъ 100, 3) Старый Зкаражъ, дек. Збаражъ 200; 4) Любѣнцѣ, дек. Любѣнцѣ 100; 5) Дунаѡвъ, дек. Нараѡвъ 200; 6) Надѣтичѣ, дек. Николаѡвъ 200; 7) Жукѡвцѣ ад Мшана, дек. Озѣрна 100; 8) Жидовичѣ ад Утѣховичѣ, дек. Перемышляны 100; 9) Утѣховичѣ ад Перемышляны 100; 10) Подволочиска ад Старомѣщина, дек. Скалатъ 300; 11) Дубляны ад Малехѡвъ, дек. Яричѡвъ 200; 12) Юсифѡвка ад Годѡвъ, дек. Поморяны 100; 13) Сихѡвъ, дек. Львѡвъ 150; 14) Городецке передмѣстѣ въ Львѡвъ 100; 15) Сигѡвка ад Рудно, дек. Львѡвъ 100; 16) Баторѡвка ад Рудно, дек. Львѡвъ 200; 17) Клепарѡвъ ад Львѡвъ 500; 18) Замарстинѡвъ ад Львѡвъ 100; 19) Липовляны въ Хорватіи 100; 20) Девятина въ Босніи 100; 21) Дубрава въ Босніи 100; — разомъ 3200.

Всего разомъ 12 300 коронѣ.

Що до умовій підняття тихже запомогъ, дотычній Уряды парох. будуть особно повѣдомлені.

Прочимъ прошенямъ 15 церквей Выдѣлъ — на жалъ — мусѣвъ вѣдмовити зъ причины браку фондѣвъ, — взглядно зъ причины, що дотычній церкви не суть членами Товариства.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 17. мая 1913.

Ч. 47.

Ч. 4331. — Пошукуе ся метрики крещена Константога Чарковскаго гербу Габданкъ.

Вп. п. Францисокъ Соха-Папроцкій въ Борщевѣ пошукуе метрики крещена Константога Чарковскаго гербу Габданкъ, уродженого въ востѣдній Галичинѣ въ р. 1772 або 1771 и 1773. За вышукане сей метрики жертвуе дотычному урядови парохіальному жвоту 1000 (тысячъ) коронъ.

На случай вынайденя тоижъ метрики належить интересованого о томъ повѣдомити.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 15. мая 1913.

Ч. 48.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Митрополитальная Консисто́рія розписуе конкурсъ на слѣдуючій парохіи:

а) *пѣдъ днемъ 25. цытля 1913 зъ речинцемъ до дня 14. липня 1913:*

Ч. 3832. — **Колодѣвна** зъ прилуч. Панасѣвка, Скалатского деканата, надана приватного.

б) *пѣдъ днемъ 11. мая 1913 зъ речинцемъ до дня 14. липня 1913:*

Ч. 4077. — **Липѣвцѣ** зъ прилуч. Майданъ липовецкій, Унѣвского деканата, надана приватного.

в) *пѣдъ днемъ 15. мая 1913 зъ речинцемъ до дня 14. липня 1913:*

Ч. 4200. — **Сѣвна** зъ прилуч. Мошкѣвцѣ, Перлѣвцѣ и Суботѣвъ, Войнилѣвского деканата, надана приватного.

г) *пѣдъ днемъ 20. мая 1913 зъ речинцемъ до дня 14. липня 1913:*

Ч. 4764. — **Млыницѣ** зъ прилуч. Журавкѣвъ, Жидачѣвского деканата, надана духовного.

Ч. 4765. — **Слѣбода золота**, Козлѣвского деканата, надана приватного.
д) *пѣдъ днемъ 11. мая 1913 зъ речинцемъ до дня 20. липня 1913:*

Ч. 4076. — **Пеняки** зъ прилуч. Гута пеняцка, Пѣдваменецкого деканата, надана приватного.

е) *пѣдъ днемъ 21. мая 1913 зъ речинцемъ до дня 15. червня 1913:*

Ч. 4793. — **Гарбузѣвъ**, Олѣвского деканата, надана приватного зъ тымъ, що всѣ попередній поданія ОО. Компетентѣвъ суть важній.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

II.

Ч. 4256. — **Оголошуе ся конкурсъ на посаду сталого гр. нат. катехита въ Сколѣмъ.**

Ц. к. Рада шкѣльна Окружна въ Сколѣмъ оголошуе пѣдъ днемъ 12/ 11913 Ч. 3837 конкурсъ на посаду сталого катехита при 5-класовой мѣшаной школѣ въ **Сколѣмъ** зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожь въ 4-класовой школѣ въ Демнѣ выжнѣй.

До тои посады привязані поборы III класы платъ.

Канонично рукоположені священники свѣтскіи и іеромонахи, убѣгаючій ся о тую посаду, мають свои належито удокументовані и остемпльовані поданія внести посредствомъ свои настоятельной власти до ц. к. Рады шк. Окружной въ Сколѣмъ до дня **15. червня 1913 р.**

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 14. мая 1913.

III.

Ч. 4298. — **Оголошуе ся конкурсъ на посаду сталого гр. нат. катехита при 6-кл. муж. нар. школѣ въ Бережанахъ.**

Ц. к. Рада шк. Окр. въ Бережанахъ оголошуе пѣдъ днемъ 14/4 1913 до Ч. 1734 конкурсъ на посаду сталого гр. нат. катехита при 6-кл. школѣ нар. мужеской въ **Бережанахъ** зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожь въ школахъ на Адамѣвцѣ, на Хаткакѣ и на Замку.

До тои посады привязані поборы II класы платъ.

Канонично рукоположені священники свѣтскіи и іеромонахи, убѣгаючій ся о тую посаду, мають свои належито удокументовані и остемпльовані поданія внести посредствомъ свои настоятельной власти до ц. к. Рады шк. Окружной въ Бережанахъ до дня 30. мая 1913.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 14. мая 1913.

IV.

Ч. 4474. — Оголошує ся конкурс на посады сталыхъ катехитовъ въ Ходоровѣ и Берездвцяхъ.

Ц. к. Рада шк. Округна въ Бобрцѣ оголошує подъ днемъ 15/4 1913 Ч. 1388 конкурсъ на посады сталыхъ катехитовъ: 1) при 5-клас. муж. школѣ въ Ходоровѣ зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожь въ мѣсцевой 5-клас. школѣ жѣночой и 2) при 5-клас. мѣшаной школѣ въ Берездвцяхъ зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожь въ иншихъ школахъ народныхъ, належачихъ до парохіи въ Берездвцяхъ.

До той посады привязанъ поборы III класы, до другой поборы IV класы платъ.

Канонично рукоположеный священникъ свѣтскій и іеромонахи, убогающій ся о тй посады мають свои належито удокументованый и остемплованый поданы внести посредствомъ своєї настоятельной власти до ц. к. Рады школьной Округной въ Бобрцѣ до дня 15. червня 1913.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. Архієп. Клира.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львовѣ, дня 14. мая 1913.

Хроника.

ИМЕНОВАНЫ.

Дѣйственнымъ Совѣтникомъ Митроп. Консистеріи именованый:

Ч. 3853. — Всч. о. Теофиль Бобикевичъ, архикафедральный еикарій и 2. проповѣдникъ.

Референтомъ Митр. Консистеріи именованый:

Ч. 4342. — Всч. О. Василій Лиско катехитъ выдѣловой школы въ Львовѣ.

Настоятелемъ Подіаменецкого деканата именованый:

Ч. 4470. — Всч. О. Теофиль Гутковскій парохъ въ Ясеневи.

Титуль Совѣтника Митроп. Консистеріи одержали ОО.:

Ч. 4623. — Стефанъ Донаровичъ деканъ и парохъ въ Бориничахъ, Емилианъ Левицкій парохъ въ Ивановцяхъ, Іосифъ Мартинець деканъ и парохъ въ Щуцилвцяхъ.

Ирылошанскій вѣдзники отримали ОО.:

Ч. 4623. — Юліанъ Яримовичъ деканъ и парохъ въ Вольховци, Володимиръ Глиньскій парохъ въ Подмонастири, Евстахій Бартковъ парохъ въ Селискахъ, Александеръ Даниловичъ парохъ въ Бобрцѣ, Николай Стисловскій парохъ въ Девятникахъ, Іоанъ Савюкъ парохъ въ Заболотвцяхъ, Иполитъ Погорецкій парохъ въ Бродкахъ, Володимиръ Дорошъ парохъ въ Выбрановцѣ, Василій Лиско катехитъ выдѣловой школы у Львовѣ.

Похвальній грамоты одержали ОО.:

Ч. 4623. — Володимиръ Дорошъ парохъ въ Выбрановцѣ, Филеонъ Ковальскій парохъ въ Гнѣздичевѣ, Іоанъ Головкевичъ парохъ въ Тейсаровѣ, Іосифъ Макаревичъ парохъ въ Покровцяхъ, Михаилъ Бобовникъ въ Суходолѣ, Діонизій Телѣщукъ сотр. въ Отиневичахъ, Володимиръ Андрухвѣ въ Ляшкахъ гор., Юліанъ Фаціевичъ въ Книгиничахъ, Ювеналь Билиньскій въ Помонятахъ.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 4260. — Николай Гмитрикъ въ Галичановѣ. Ч. 4262. — Володимиръ Бабій неопресвитеръ въ Лопянцѣ. Ч. 4263. — Володимиръ Сенишинъ неопресвитеръ въ Мышковичахъ. Ч. 4264. — Іоанъ Шуховскій неопресвитеръ систем. въ Конюхахъ. Ч. 4265. — Теодоръ Могильницкій неопресвитеръ въ Подмонастири. Ч. 4266. — Петро Каблякъ неопресвитеръ въ Липици горѣшной. Ч. 4299. — Василій Куликъ неопресвитеръ въ Долинѣ.

Завѣдательства отримали ОО.:

Ч. 3823. — Левъ Абрисовскій въ Колодѣвцѣ. Ч. 4272. — Юліанъ Михайль Бачинскій въ Пенякахъ.

Нанон. инстѣтуцію отримали ОО.:

Ч. 1613. — Петро Рудакевъ чь на Славну. Ч. 4042. — Плятонъ Карпинскій на Островецъ. Ч. 4043. — Іоанъ Волянскій на Дичковѣ.

В. ц. и. Правительство призвало дотацію для прив. сотрудничовъ на 1 рѣнь:

Ч. 2705. — въ Камѣнцѣ струмиловой, Ч. 3697. — въ Кобыловолокахъ, Ч. 4202. — въ Дашавѣ, Ч. 4356. — въ Воли довголуцкой, Ч. 4424. — въ Подбберезяхъ.

Рукоположеный збстали слѣдующій кандидаты стану духовного:

Ч. 3811. — Володимиръ Бабій, Петро Каблякъ, Гавриль Костельникъ, Василій Куликъ, Теодоръ Могильницкій, Михаилъ Присяжный, Димитрій Юганъ, Володимиръ Сенишинъ, Іоанъ Шуховскій, Стефанъ Юзичъ.

На цѣли місії для емигрантовъ жертвовали зъ Налуского деканата:

Ч. 4379. — Всч. Урядъ парох. въ: Бережници шляхотской 13 кор., Вѣстовой 7 кор., Голини 10 кор., Грабвцѣ 8 к. 80 сот., Довгѣмъ 2 к. 46 сот., Завою 33 сот., Калуши 36 кор., Кропивнику 6 кор., Новици 6 кор., Подмихайлю 30 кор., Рипянцѣ 7 к. 38 сот., Хотини 5 кор.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 3833. — О. Григорій Грушка, парохъ въ Пенякахъ, пмеръ дня 18. цвѣтня 1913 р.

Душу Его поручае ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

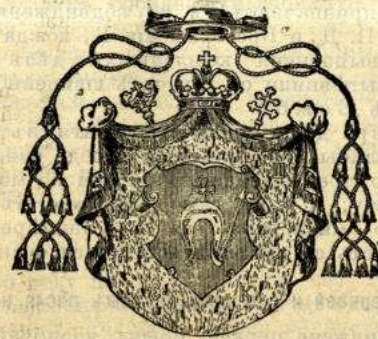
Львѣвъ, дня 24. мая 1913.

Андрей Бьлеуцкій

официаль

о. Михаилъ Янковскій

канцлеръ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 25. червня 1913.

Ч. VII.

Ч. 49.

Ч. 5180. — Въ справѣ вѣдпугу ювлейного : о дѣлахъ до того вѣдпугу приписаныхъ и о властяхъ Сповѣдникамъ наданыхъ.

Заудѣляютъ ся Всч. Священству слѣдующій тутъ важній уваги : о дѣлахъ до вѣдпугу ювлейного приписаныхъ и о властяхъ Сповѣдникамъ наданыхъ. И при томъ подае ся до вѣдомости, що св. Отець вѣдпугъ сей (котрый и за помершихъ жертвувати можна) письмомъ св. Офіціумъ подѣ ч. 1448/13 изъ 30. цвѣтня с. р. продовживъ для нашихъ трохъ Епархій ажъ до нашего правника Непорочногъ Зачатія т. е. до 22. лат. грудня включно.

А) Дѣла до вѣдпугу ювлейного приписані.

До сего ювлея суть три дѣла приписані: I. Шѣстьразове вѣдвиджене означеныхъ церквей, т. е. одной 6 разѣвъ, або двоухъ по 3 разы або трохъ по 2 разы, и помолене ся тамъ якійсь часъ пѣсля намѣреня св. Отця; II. св. причастіе; и III. милостиня убогимъ або на добродѣйну цѣль.

Въ Львовѣ признають ся до водвидженя церкви архикаедральна, Успенія П. Д. и Преображенія Г., кожда по два разы.

Порядокъ выповненя юбилейныхъ дѣлъ есть довѣльный; чтобы лишь всѣ выповнили ся въ часѣ юбилейномъ и послѣдне дѣло въ ласцѣ Божьей.

Но всѣ тѣ три дѣла треба выповняти зъ намѣренемъ позысканя юбилея. Еслибы пр. прійшовъ хто до означеной церкви безъ того намѣреня, то тое водвиджене церкви не може ему служити до позысканя водпусту; и такъ само если хто въ часѣ юбилейномъ причащае ся або милостиню дае безъ намѣреня позысканя сего водпусту. И додають ся ще слѣдующій уваги о сихъ трохъ дѣлахъ:

1. Водвиджене церковей и помолене ся тамъ пѣсля намѣреня св. Отца.

Каждо водвиджене церкви можна колибудь дѣлати: можьбы, слибы хто такъ хотѣвъ, всѣ шѣсть водвидженъ въ одномъ дни здѣлати; але можь ихъ такожь якънебудь на рѣдкій дни розложити, абы лишь всѣ въ часѣ юбилейномъ водбули ся. А если яку церковь мае ся больше развѣ водвиджувати, то можна зъ неи выйти и заразъ зновъ ввійти. А еслибы при водвидженю церковь наповнена була такъ, що не можна ввійти, то можна передъ дверми помолити ся.

Въ недѣлѣ и свята не можь церковь водвиджувати разомъ для выслушаня Литургіи и для водпусту сего, але требабы по Литургіи зъ церкви выйти и заразъ зновъ ввійти; но можна ити до церкви разомъ на утреню або вечѣрню и для водпусту сего.

Що до процесіональныхъ водвидженъ, то тѣ суть важніи для всѣхъ учасниковъ, хотьбы и зъ иншой политической громады або и зъ иншихъ парохій. И если священникъ за каждый разъ при Молебнѣ передъ 5 Отче нашъ и пр. скаже народови: „Теперь змовимо всѣ разомъ пѣсля намѣреня св. Отца 5 Отче нашъ, 5 Богородице Дѣво и 1 Вѣрую“ — то тое буде вже досыть до водпусту.

Но можна и тамъ, де лишь 1 церковь означена есть, туюжь процесіонально водвиджувати такъ, чтобы всѣ вышли зъ церкви, зъ процесією церковь обйшли и зновъ до неи ввійшли. А если Священникъ такъ усмотритъ, то можна по водправленомъ Молебнѣ заразъ зновъ выйти, и такъ само ще другій або и третій разъ церковь тую процесіонально водвидѣти.

Интенціи, на котрій треба молити ся, суть въ Посланію пастирскѣмъ (ст. 14 с.) наведеніи, и добре есть, чтобы ихъ народови сказати. Но нема конечности, чтобы интенціи тѣ знати и памятати; але досыть есть, чтобы помолити ся „пѣсля намѣреня св. Отца“ або на „приписаній интенціи“.

Треба помолити ся черезъ якійсь часъ; но якій молитвы и якъ довго говорити, тое не есть приписане; можна пр. змовити 5 Отче нашъ и 5 Богородице Дѣво, або якій хто хоче молитвы. Можна та-

кожь и есть похвально въ духу молити ся, але треба всегда ще якусь устну молитву додати.

Каждый парохъ есть обовязанный зарядити, чтобы всѣ означеніи церкви въ цѣлой парохіи на весь часъ юбилея кождого дня черезъ часъ для посѣщеня вѣрныхъ достаточный были отвореніи, и часть той належить вѣрнымъ обвѣстити.

Вкѣнци зауважае ся, що черезъ водвиджене церковей у насъ означеныхъ можуть водпустъ сей юбилейный позыскати „всѣ тѣ, котріи до Риму не могутъ поѣхати“ т. е. зъ якоисъ разумной причины, чи то здоровья чи про водношеня родинныи, чи про кошта до роги або урядовій обовязки, про роботы або занята свои.

II. Св. Причастіе.

Если хто сего року ще не причащавъ ся, то мусить впередъ причащати ся для выповненя приказу рочного причастія; але може заразъ на другій день причащати ся для водпусту юбилейного.

Маемъ причащати ся по належномъ покаяню ся за грѣхи нашіи; отже въ разѣ грѣха смертного по попередній сповѣди. Но сей есть першій юбилей въ церквѣ католицкѣй, при котромъ сповѣдь сама въ собѣ не есть яко условіе водпусту поставлена, и прото въ разѣ грѣховъ лишь простительныхъ не есть доконечна.

Але чтобы мы якійнебудь повный, отже и юбилейный водпустъ въ цѣлой его повнотѣ позыскали, до того треба, чи сповѣдаемъ ся або и нѣ, чтобы мы и за всѣ простительныи грѣхи нашіи правдиво надъ всю каюди ся и никакъ ихъ поповняти не хотѣли. Если же хто, чи вѣнъ сповѣдае ся або и нѣ, позоставитъ въ собѣ привязане до якихъ простительныхъ грѣховъ, то вѣнъ позыскае вправдѣ водпустъ юбилейный, але не въ цѣлой его повнотѣ. Стараймо ся отже жаль совершенный въ собѣ забудити, але такій жаль совершенный, котрый бы выключавъ не лишь смертній, но и всѣ простительныи грѣхи.

III. Милостиня.

Треба такожь милостиню для убогихъ або на якусь добродѣйну цѣль дати. А понеже мовить ся „пѣсля своихъ можности“, дрого мусять богатіи якусь большу милостиню дати.

Може и хтонебудь другій за насъ милостиню дати! (отже н. пр. родичѣ за дѣти, господарѣ за слуги); але треба, чтобы мы о томъ знали, чтобысьмо здѣлали намѣрене, такожь и черезъ тую за насъ дану милостиню водпустъ юбилейный позыскати.

Б) Власти Сповѣдникамъ наданіи.

Въ цѣли позысканя юбилея позваляе ся всѣмъ вѣрнымъ выбрати собѣ якогонебудь Сповѣдника свѣцкого або монашого, зъ

межи тяхъ, що суть до сповѣданя апробовані. И выбраннымъ Сповѣдникамъ удѣляе ся власть: I. що до розрѣшеня вѣдъ всякихъ грѣхѣвъ, II. що до перемѣны слюбѣвъ, и III. що до перемѣны дѣлъ до вѣдпуству приписанныхъ.

Власти тѣ можуть Сповѣдники лише при сповѣди выконувати и лише для тяхъ, котри намѣряють вѣдпуству сей позыскати и для каждого зъ нихъ лише одинъ разъ на часъ ювілея. Но розрѣшене вѣдъ грѣхѣвъ задержанныхъ и перемѣна слюбѣвъ позостають важны, хотьбы намѣряючій позыскати вѣдпуству потому не доповнивъ всѣхъ дѣлъ и вѣдпуству не позыскавъ.

I. Власть на задержаній грѣхи.

Надае ся Сповѣдникамъ власть розрѣшати вѣдъ всѣхъ, такъ Епископамъ якъ и Апостольскому престолу задержанныхъ ценауръ и грѣхѣвъ; зъ выняткомъ лишь: *attentata absolutio complicitis*, и *falsa accusatio sollicitationis*. Есть такожъ вынятокъ що до особъ, наведенихъ въ Посланію пастирскѣмъ ст. 18.

Но, якъ сказано, власть на задержаній грѣхи дае ся для тогожъ каючого ся лишь на одинъ разъ въ часъ ювілея.

II. Перемѣна слюбѣвъ.

Сповѣдникъ може всѣ слюбы, хоть и заприсяжені, перемѣнати, зъ выняткомъ наведенимъ въ Посланію пастирскѣмъ (ст. 17); но лишь на дѣла бѣльше-менше рѣвны. А найпорадѣйша замѣна есть звичайно на частѣйше принятіе св. Тайнъ.

И можна держати ся мнѣнія авторѣвъ, що може послѣдувати перемѣна яко привилей ювілея, безъ иншой причины.

III. Перемѣна приписаныхъ дѣлъ.

Сповѣдникъ може дѣти, котри ще не причащали ся, вѣдъ св. причастія увѣльнити. И може для всѣхъ вѣдвиджена церквей и прочій дѣла ювілея, но не молитвы пѣсла интенціи св. Отця, перемѣнати; але лише тогда, коли хто зъ слушной причины (не для самой выгоды итп.) не може приписаныхъ дѣлъ выповнити и перемѣна мае бути на иншій, бѣльше-менше рѣвній дѣла побожности, хибабы хто (пр. хорый) не мѣгъ ничего бѣльшого сповнати. Можна такожъ въ данѣмъ разѣ терминъ до сповненя дѣлъ на немного по ювілею продовжити.

Впрочѣмъ въ часъ сего ювілея можна и всѣ иншій вѣдпусты, якы суть надані, позыскувати.

Нехай отже Всч. Душпастирѣ выкорыстають сей часъ ювілея по всѣй можности для спасенія парохіянъ собѣ повѣреныхъ; а особенно, о скѣлько лишь можна, черезъ уряджене мисій для нихъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята

Львѣвъ, дня 18. червня 1913.

Ч. 50.

Ч. 5597. — *Взглядомъ Литургій „во время безведрія“.*

Понеже бракъ погоды грозитъ великимъ несчастемъ для народа, прото нехай памятають Всч. Душпастирѣ умоляти милосердія Божого черезъ Литургій „во время безведрія“, чи то особно въ дни седмицнй правленій, чи въ недѣлѣ и свята долученій.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 17. червня 1913.

Ч. 51.

Ч. 5229. — *Власть Всч. ОО. Деканамъ удѣлена позволяти на вѣдправлене Службы Божой внѣ церкви.*

Власть дана Всч. ОО. Деканамъ въ Вѣдомостяхъ 1908 ч. 54 (ст. 86), позволяти на богослуженне внѣ церкви въ обрубѣ своего деканата, удѣляе ся и на р. 1913. Прото мають ОО. Парохи въ тѣй рѣчи до своихъ ОО. Деканѣвъ удавати ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 6. червня 1913

† **АНДРЕЙ**
Митрополитъ.

Ч. 52.

Ч. 5333. — *Взымае ся Всч. Ординар. Комисарѣвъ шкѣльныхъ до предложеня справозданъ о станѣ науки религіи и религіиныхъ практикъ въ народныхъ и вѣдѣловыхъ школахъ за р. 1912/13.*

Зъ покликѣмъ на § 131 рѣшенъ Львѣвского собора зъ 1905 р. и тутешне розпоряджене зъ 25/6. 1908 Ч. 4915 (Львѣвск. АЕп. Вѣдом. Ч. VI. зъ 1908 р.) пригадуе ся Всч. ОО. Орд. Комисарямъ шк. обовязокъ предложити тутъ до кѣнца серпня с. р. справозданя зб своихъ дворовыхъ визитацій шкѣлъ, лекачихъ въ обрубѣ ихъ комисаріятѣвъ, при чѣмъ поручаеъ въ 12-ѣй рубрицѣ табелѣ о станѣ шкѣлъ вписати число годинъ науки религіи дѣйсно вѣдбутыхъ, якъ такожъ выповнити точно рубрику 19 зъ поименнымъ поданемъ учительскихъ силъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 10. червня 1913.

Ч. 53.

Ч. 336/Ком. — *Въ справѣ залежестій до вѣдов.-спрот. фонда.*

Поновляе ся тутешный приказъ зъ дня 20. мая 1912 Ч. 234/Ком. (Льв. АЕп. Вѣдомости 1912 стор. 51) въ справѣ на стѣбѣй-

чивого стягання датків до вдов-сирот. фонда и выказани тутъ упрямыхъ рестантѣвъ до тогоже фонда въ цѣли переданя ихъ Церковному Суду.

Вѣдъ Митрополитальнои Консистеріи.

Львѣвъ, дня 20. червня 1913.

Ч. 54.

Ч. 5476. — Въ сирѣвъ памятникъ М. Шашкевичу въ духовнѣмъ семинаріи.

Вс. и Впр. Ректоратъ гр. как. духовного Семинара въ Львѣвъ предложивъ тутъ на дняхъ прошене Читальнѣ богословѣвъ о помѣщене въ АЕпарх. Вѣдомостяхъ слѣдующого дальшого выказу жертвъ и справозданя зъ стану фонду будовы памятникъ М. Шашкевича, та касового звѣту легату укр. богословѣвъ им. М. Шашкевича въ Львѣвъ:

I. Жертвы на будову памятникъ Марк. Шашкевича у Львѣві прислали дальше (в коронах) до 1/6 1913:

Впр. і Вс. ОО: Левицький Петро Дегова 10, Качмарський Евстахий Славско 2, Малиновський Іван Жуків 2, Савицький Йосиф Бібка 1, Донарович Стефан Бориничі 5, Грицай Йосиф Заднишівка 6, Андрущишин Ілля Красне 1, Вардин Кароль Лани 3, Кекиш Т. Дусанів 2. — О. Михайлів Іван з Вороцова прислав 2 кор. а не 1 к. як через ошибку попередного разу було надруковано.

II. Стан фонду будови памятникъ:

Прихід	до 1. червня	Розхід
1. Датки зібрані в 1911 р. 112 К. 62 с.		1. Видатки друку 3.000
% дописані до капіт. під 1 3 К. 62 с.		
2. Жертви АЕпарх. Львівск. 359 К. 86 с.		відозв, розсилка, оплати
3. " Епар. Перемиш. 269 К. 60 с.		
4. " Епар. Станисл. 53 К. 50 с.		почтові і прочі видатки
5. " Преосвящ. Н. Будка 50 К. — с.		
6. " свѣтских і товар. 61 К. — с.		адмін. 72 К. 98 с.
Разом 910 К. 20 с.		Разом 72 К. 98 с.
Остае чистий зиск 837 кор. 23 сѣт.		

Проект будови памятникъ вже готовий і кошта будови після обчисленя винесуть найменче 1500 Кор. Виділ Читальнѣ сердечно бажав доконати так гарного дѣла та відкрити памятник в Зелені свята того року. Так годі — винні тому були тяжкі фінансові відносини минулих місяців — бо на наші кількарязові відозви вплинуло доволі мало гроша. Но початого дѣла не покидаємо — мусимо поставити

памятник — ми певні, що наше високо патріотичне духовенство зложить в протягу літа бракуючі 700 корон — та поможе нам довершити обіту, зробленого Маркіянови. Ласкаві жертви просимо слати на адресу: Доставка, Львів — книжочка вкладкова ч. 535.

За Виділ Читальні укр. богословів ім. М. Шашкевича.

М. Чорнега
секретар.

Володимир Федусевич
голова.

III. Звіт касовий

Легату українських богословів ім. М. Шашкевича у Львѣві.

Від цілої десятки літ збирався фонд стипендійний ім. М. Шашкевича дорогою добровільних жертв тодішних товаришів, як і помножував ся принагідними складками. Не малу ролю мали в найбільшню фонду і відсотки, які оплачували товариші від позичок зятяганих в касі сего легату. Тому, що багато Всч. ОО. жертвувало немало свого гроша як і часу і праці над побільшенем майна сього фонду, ми почуваємо ся до милого обовязку зложити звіт рахунковий з грошій легату.

Сам фонд стипендійний вже повний, та виносив дня 6/5 1912 суму 5000 Корон, гроші зложені в на кн. щад. ч 2. „Взаїмної помочи“ укр. богослов. стовар. зареєстров. з обмеж. порукою у Львѣві. Дописані % до 1/1 1913 винесли суму 165 К. 38 с. Акт фондацийний готовий — після нього стипендія призначена для українських кат. богословів і священників українців за наукову працю в області богословія в найширшій розумію того слова, на яку щорічно тов. св. Ап. Павла розписує конкурсе вибираючи тему праці відповідно до потреби часу. Стипендію надає виділ тов. св. Ап. Павла в порозумію і за згодою делегованої до сього комісії легату, зложеної з питомців українців Львівск. дух. сем. Стипендія виносить 250 К. річно. Інших подробиць не вичисляємо — згадаємо лиш, що акт фондацийний в міру обставин комісія легатова питом. українців може змінити.

Крім самого фонду стипен. лишила ся ще надвижка, яка будь-то знаходить ся тепер в готівці 307 К. 50 с., будьто на кн. щадн. 310 К. 24 с., а крім сього поважна сума 984 К. 27 с. знаходить ся в позичках зятягнених колишніми і теперішніми товаришами. На тім місці просимо дуже всіх Всч. ОО., що залягають з якиминбудь претенсіями легату, щоби ласкаві були їх звернути — бо і нам прикро все упоминати ся — а се получене в із стратою гроша та непотрібним збільшенем коштів адміністрації. — Надвижку легатову рішили ми розділити в міру стягнених довгів, між товариства так в семинарі у Львѣві, як і передати тов. „Руська Захоронка“ у Львѣві квоту 400—500 Кор. на будову власної хати. Ведене рахунків в тепе-

рішню хвилю наглядаяє видіи Читальні укр. богословів і на будуче адміністрацією надвижки займатися буде.

За Комітет легату укр. богословів ім. М. Шашкевича:

Антін Стельмах Стефан Воробець
за членів Комісії

Володимир Федусевич
провідник і скарбник.

Прихилиючись до повышого прошеня поручає ся дальшимъ взглядамъ Всч. Духовенства почате дѣло нашихъ богословівъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.
Львѣвъ дня 14. червня 1913.

Ч. 55.

Обвѣщеня конкурсѣвъ.

I.

Митрополитальна Консисторія розписує конкурсъ на слѣдуючій парохіи:

а) *пѣдъ днємъ 12. червня 1913 зъ речинцямъ до дня 15. серпня 1913:*

Ч. 5344 **Бѣлявцѣ** зъ прилуч. Болдуры, Брѣдского деканата, наданя приватного.

б) *пѣдъ днємъ 19. червня 1913 зъ речинцямъ до дня 15. серпня 1913:*

Ч. 5558. — **Рѣпнѣвъ**, Милятиньского деканата, Ординаріятского наданя.

Ч. 5559. — **Рѣвня** зъ прилуч. Слобода рѣвнянска, Рожнятѣвского деканата, Цѣсарского наданя.

Ч. 5560. **Сморже**, Тухляньского деканата, приватного наданя.

Ч. 5561. — **Семигинѣвъ** зъ прилуч. Жулинъ, Любинецкого деканата, приватного наданя.

Ч. 5562. — **Лунавица нинна**, Любинецкого деканата, приватного наданя.

Ч. 5524. — Звертає ся увагу, що парохія **Слобода золота**, Козлѣвского деканата єсть Ординаріятского наданя, а лише черезъ ошибку подано въ А.Е.д. Вѣдомостяхъ Ч. VI до Ч. 4765, що она єсть приватного наданя.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

Ч. 5332. — **Оголошує ся конкурсъ на посаду сталого гр. кат. катехита при 6-кл. муж. школѣ въ Буську.**

Ц. к. Рада шк. Округна въ Камѣницѣ струм. оголошує пѣдъ днємъ 8. цвѣтня 1913 (Дневн. уряд. зъ 31-го мая 1913) до Ч. 1001

конкурсъ на посаду гр. кат. катехита при 6-кл. мужескѣй школѣ въ Буську зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожъ въ мѣсцевѣй 6-кл. жѣноч. школѣ и въ мѣшанѣй 1-кл. на передмѣстгю „Довга стона“.

До тои посады привязані поборы III клясы платѣ.

Кандидаты убѣгаючій ся о тую посаду, мають свои належито удокументовані и остемплъовані поданя внести посредствомъ свои настоятельной власти до ц. к. Рады шк. Округ. въ Камѣницѣ струм. до дня 15-го липня 1913.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи

Львѣвъ, дня 10. червня 1913.

Хроника.

ИМЕНОВАНЯ.

Крылошаньскій вѣдзанич отримали ОО.:

Ч. 4703. — Теофилъ Корчинскій парохъ въ Витковѣ новѣмъ, Ч. 5182. — Іоанъ Завадовскій парохъ въ Увини, Ч. — 5182. — Павло Чмола парохъ въ Завидчу.

Орд. Комисарями шкѣльними именовані ОО.:

Ч. 3734. — Георгій Куницкій парохъ въ Игровици для 3. шкѣльн. Комисаріату, а Іоанъ Колянковскій парохъ въ Бѣлѣй для 4. шкѣльн. Комисаріату Тернопольского округа, Ч. 4420. — Іоанъ Степанѣвъ парохъ въ Вишнѣвчюкю для 2. шкѣльн. Комисаріату Перемышляньского округа.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 4300. — Михаилъ Присяжный систем. въ Галичи зъ назначенемъ до душпастирской службы въ Товстолузѣ ад Кипячка, Ч. 4761. — Володимиръ Букъ въ Сасовѣ, Ч. 4762. — Евгенийъ Кароль систем. въ Тейсаровѣ зъ назначенемъ до душпастирской службы въ Лошневѣ ад Сушинъ, Ч. 4796 — Миронъ Копистянскій въ Купчинцяхъ, Ч. 5091. — Стефанъ Вонсъ въ Дичковѣ.

Завѣдательство отримавъ:

Ч. 4829. — Всч. О. Маріанъ Волошинскій въ Борусовѣ.

Нанон. институцію отримавъ:

Ч. 4964. — Всч. О. Петро Курчаба на Острѣвъ Стрѣлского деканата.

Выс. ц. к. Правительство призовило дотацію для приват. сотрудниковъ съ рел. фонда на 1 рокъ:

Ч. 4629. — въ Бѣлѣмъ, Ч. 4630. — въ Банюнинѣ, Ч. 4632. — въ Глѣбовичахъ великихъ, Ч. 4904. — въ Новосѣлкахъ лѣскихъ, Ч. 4943. — въ Дроговыжѣ.

Похвальный грамоты за жертволюбивость при будовѣ церкви отримали:

Ч. 4703. — Ева Гудзикъ, Александра Саболта, Филипъ Саболта пенсіонов. жан. дармъ, Антоній Демчукъ и Иоанъ Улишкій церков. провизоры, Теодоръ Карплюкъ дякъ — жителѣ въ Витковѣ новомъ.

Жертвы на Институтъ СС. Василянскъ у Львовѣ зложили:

Ч. 4198. — Всч. Уряды парох.: въ Богдановцѣ 20 кор., въ Супрановцѣ за церковь мат. 20 кор., за церковь дочер. 10 кор.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 5406. — О. Павло Мазуръ, сотрудникъ въ Илавчи, померъ дня 28. мая 1913 р. Душу Его поручася молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ. Митрополитального Ординаріята.

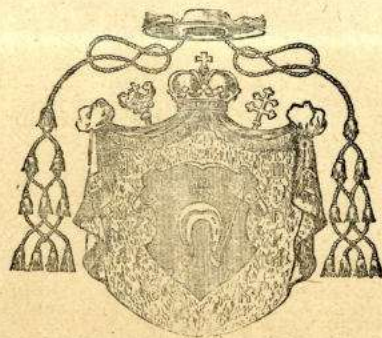
Львовъ, дня 25. червня 1913.

Андрей Вьлецкій

офіціалъ

о. Михаилъ Яковскій

канцлеръ.

Львѣвско-Архіепархіальнїй
ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 2. липня 1913.

Ч. VIII.

Ч. 56.

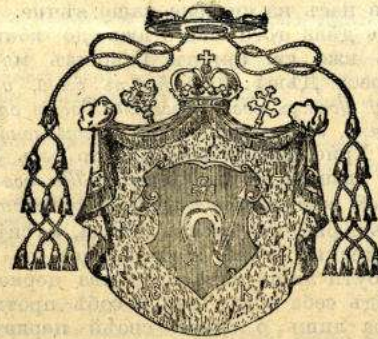
Ч. 5985. — Власть позволяти на работы въ поли въ недѣлѣ и свята.

Понеже теперѣшна слота може стати ся причиною великого нещастя для народа, прото дае ся всѣмъ Всч. Парохамъ и Завѣдателямъ власть, доки тое за потрібне узнають, позволяти парохіанамъ на работы въ поли въ всѣ недѣлѣ и свята, **по выслуханю св. Литургіи въ тѣ дни**. При тѣмъ завзываетъ ся поновно Всечесне Духовенство, щобы молитвы о упрощенѣ Милосердія Божого въ той часъ видимой Божои кары и самї якъ найревнѣйше водправляли и вѣрныхъ до такихъ-же молитовъ загрѣвали, одушевляли и успѣшно приводили.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 2. липня 1913

† **АНДРЕЙ**
Митрополитъ.

Львівско-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 26. липня 1913.

Ч. IX.

Ч. 57.

Ч. 6247. — **Ще о церквѣ католицкой и вѣдлученой восточной.**
И взглядомъ Священниковъ російскихъ въ декотрыхъ нашихъ парохіяхъ.

Будемо тутъ А) ще дальше говорити о церквѣ католицкой и вѣдлученой восточной; и скажемъ Б) взглядомъ Священниковъ російскихъ въ декотрыхъ нашихъ парохіяхъ.

А)

Кромѣ того, що сказано о церквѣ католицкой и вѣдлученой восточной въ Росіи и на Украинѣ 1912 Ч. 36 (ст. 47) и Ч. 48 (ст. 71), наводимо тутъ ще слѣдующій дальшій дуже важній рѣчи.

І. Вѣра христіянська єсть безконечно великимъ дѣломъ Божиимъ, вѣдъ котрого ничъ большого и погадати не можна, и противъ котрого весь прочій свѣтъ цѣлкомъ ничимъ єсть, бо тутъ Г. Богъ, про-

тивъ Котрого мы всё и всё решта зовёмъ ничимъ всемо, Самого Себе жертвувавъ за насъ на спасене наше вѣчне. И Г. I. Христось заложивъ на ведене дѣла того своего ажъ до кѣнца свѣта царство свое на земли, якъ вже св. ангелъ Гавріилъ мовивъ о Нѣмъ при благовѣщеню до пресв. Дѣвы: *Сей будетъ велий, и Сынъ сѣйшияго наречется; и дастъ ему Господь Божіи престолъ Давида отца его, и воцарится въ дому Іакова во вѣки, и царствію его не будетъ конца* (Лу. 1, 32-33); а тымъ царствомъ Христовымъ на земли то есть Церковь Бго, о котрій самъ Господь сказавъ до св. Петра: *Мы еси Петръ, и на семъ камени созижду церковь мою, и брата адова не одолюють ей* (Мат. 16, 18).

Отже церковь Христова мусить всегда, мусить прото и теперь бути на земли, бо инакше вѣра христіянська не була бы дѣломъ Божиимъ. Но може бути лишь одна правдива церковь Христова, а не двѣ або больше, вѣдь себе вѣдлученій и собѣ противній Бо Господь мовивъ до св. Петра лишь о одной своѣй церквѣ (*созижду церковь мою*): а на другѣмъ мѣсци каже: *Жины обци имамъ, яже не суть отъ дбора сего; и тыя ми подобаетъ привести, и лаосъ мой услышатъ и будутъ едино стадо и едины пастырь* (Іо. 10, 16), отже якъ Г. I. Христось есть оденъ найвысшій Пастырь, такъ и всѣ вѣрній Христовѣ мусять одно стадо творити, въ одномъ товариствѣ, въ одной церквѣ бути, а не въ двоухъ або больше вѣдлученныхъ вѣдь себе и противныхъ собѣ. А особливо выразно св. Іоанъ (11, 51-52) мовить: *яко хотяше Іисусъ умерети за люди, и не токмо за люди, но да и чада Божія расточеныя собереть въ едины*; отже цѣль приходу Христового була, чтобы на цѣлѣй земли заложити царство Боже одно. А вѣбнци и католицка и сама восточна церковь визнае въ символѣ вѣры: *вѣрую во едину церковь*.

Отже не подпадае то нѣякому сумнѣву, що лишь одна церковь може бути правдивою церквою Христовою, и прото нѣякъ не може бути, чтобы заравномъ обѣ церкви и католицка и вѣдлучена восточна були правдивою церквою Христовою, але лишь одна зъ нихъ. А що нею може бути лишь католицка церковь, а не може бути вѣдлучена восточна: тое оказываютъ якъ найявнѣйше передовѣсьмъ (пѣсли 1912 ст. 48 пѣдъ I. и ст. 71) слова Христовѣ Мт. 16, 18-19, що Г. I. Христось основавъ церковь свою на Петрѣ и ему найвысшу власть въ церквѣ своѣй давъ, а наслѣдники св. Петра лишь въ церквѣ католицкѣй суть и найвысшу власть мають, но нема ихъ зовѣсьмъ въ церквѣ вѣдлученой восточной. Чижь не було бы рѣчею безумною и зовѣсьмъ переворотною, если бы хто утверждувавъ, що не церковь католицка, але лишь вѣдлучена восточна есть единою правдивою церквою Христовою?

II. Но тое, що Господь а) основавъ церковь свою на Петрѣ и ему найвысшу власть въ церквѣ вѣддавъ, и б) що Папы римскѣй суть въ томъ взглядѣ наслѣдниками св. Петра — сама восточна церковь рѣшучо и якъ найвыразнѣйше визнае въ своихъ богослужбныхъ книгахъ, котры здавна уживала та и до теперъ уживае. И такъ а) що до св. Петра:

16. *Іан. Поклоніе ч. сериамъ св. Ап. Петра*: Днесъ намъ основаніе церкви, Петръ камень вѣры, предлагасть честныя своя вериги (Слава на Госп. воз.) — Яко Апостоловъ верховный (Пѣсьнъ 3.). Яко верховнаго мудрыхъ Апостоловъ и яко ключара небеснаго царствія восхваляемъ вѣрою ты (сѣдалень по 3. пѣс.). — Верховнаго и перваго Апостоловъ Петра великаго восхваляемъ (кондакъ). — Апостоловъ верховниче блаженнѣйше Петръ (свѣтилинь).

29. *Юлія. Петре Ап. столѣвъ основаніе, Камени Хр-стови церкви* (на стѣхов. мал. вѣч.). — Кіими похвальными вѣнци увяземъ Петра и Павла, оваго убо (Петра) яко Апостоловъ предначальника, оваго же (Павла) яко паче инѣхъ трудившася (на Госп. воз.). — Петре верховне славыхъ Апостоловъ (на литіи). — Церковнаго камени, всехвальнаго Петра восхваляемъ (по 1. кафг.). Та Предвѣчный предъстави яко предстателя своєю церкви и первопрестольника (пѣсьнъ 1.). — 30. *Юлія. Верховное основаніе Апостоловъ*, Рима же ты былъ еси первый Епископъ, и церкви Петре утвержденіе (на хвалитехъ).

Дальше б) що до Папѣвъ римскихъ:

2. *Іан. св. Сильвестра папы римского*: Верховникъ льился еси священнаго собора и верховнаго ученика (св. Петра) украсилъ еси престолъ (пѣсьнъ 8.) — яко божественный верховникъ священныхъ отцевъ (пѣсьнъ 9.).

18. *Февр. св. Льва папы римского*: Что ты именуемъ богодохновенне? главу ли православнаго церкви Христовѣ? старѣйшину верховнаго собора честнаго? (на Госп. воз.) — Петра верховнаго престола наслѣдникъ былъ еси (пѣсьнъ 1.) — Петра честнаго преемникъ и сего начальствомъ обогатился (пѣсьнъ 6.).

25. *Посм. св. Климента папы римского*: Ученикъ бывъ Петровѣ, тѣмже и престола преемникъ истинно показался еси (пѣсьнъ 8.).

Якжежь може вѣдлучена восточна церковь тое перечити, що и здавна и до теперъ сама неустанно въ книгахъ своихъ богослужбныхъ публично визнае!

Прото зовѣсьмъ справедливо и Греки самѣ на Соборѣ Флорентійскѣмъ (въ р. 1439) цѣлкомъ добровольно уназили и подписали, *«що св. апостольскому Престолу и Епископу римскому первенство на весь свѣтъ належитъ ед., що единъ есть наслѣдникомъ св. Петра, князя Апостоловъ, правдивымъ наместникомъ I Христа, головою есси Церкви, отцемъ и учителемъ всѣхъ христіянъ; и що I. Христось ему въ особѣ св. Петра власть вѣддавъ, всю Церковь пастити, ридити и управлять»*. Но на жалъ, Греки, скоро лишь повернули зъ Собора зновъ вѣдь Папы римского вѣдступили. Впрочемъ о обсьмѣ власти папской зри пазше IV; а тутъ лишь примѣчае ся, що Папа, хотъ має найвысшу власть надъ всею Церквою и всѣми Епископами, но не може самъ всею Церквою управлати (пр. лишь черезъ своихъ вѣдпоручникѣвъ), але тѣлько вразъ зъ Епископами.

III. И такъ слова Христовѣ Мт. 16, 18-19 суть вже абсолютнымъ доказомъ, що церковь католицка, а не вѣдлучена восточна есть единою правдивою Церквою Христовою. А до тухже словѣ Божихъ можемо долучити доказъ 1912 ст. 48 пѣдъ II. данный: Церковь католицка має божественно установлену найвысшу власть и прото крѣпку единѣсть внутрѣшну въ собѣ; но церковь вѣдлучена не має нѣякой божественно установленной найвысшой власти, отже не має и крѣпкой внутрѣшной единѣсти.

Бракуе отже церквѣ вѣдлученой вся Божа основа, а есть таяжь повна въ церквѣ католицкѣй; и лишь зъ того можна вытолковать, чому протестанты, хотъ ввагалъ надъ всею решта суть противній папству, а однакомъ многіи зъ нихъ всегда наворачали ся и наворачаютъ

ся до католицизму, но не пристають до церкви вѣдлученой восточной.

Но кромѣ основы *слабѣ Божихъ* есть тутъ ще другій наибольшій *фактичный* доказъ подвѣйный, 1912 ст. 48 подѣ III. наведенный, що лишь церковь католицка а не вѣдлучена восточна есть фактично такую, яко мусить бути едина правдива церковь Христова. А именно:

1) церковь католицка голосила всегда и голосить себе яко едину правдыву церковь Христову, и має на тоє силу и повагу свѣтову, силы же и поваги свѣтовой потрібной до усиѣшого оголошеня себе единою правдивою церквою Христовою у церкви вѣдлученой нема. А особливимъ способомъ свѣдчить о силѣ церкви католицкой тоє, що вороги вѣры, им. масоны, воють всюю своєю силою лише противъ вѣры католицкой, а о инші вѣроисповѣданя христіянскій майже зовсѣмъ не дбають. И

2) лише въ церквѣ католицкой есть все нове и повне жите вѣры и побожности, котре Господь церквѣ своѣй Духомъ св. дає, а нема такого въ церквѣ вѣдлученой восточной.

Якъ отже зъ всякихъ взглядовъ церковь католицка есть правдивою церквою Христовою, а не есть нею церковь вѣдлучена восточна.

IV. Але чи не має церковь вѣдлучена якихъ доказовъ на противъ церкви католицкой? — Дѣйсно закидала церковь восточна Папамъ вѣдъ самого початку вѣдлученя и закидає доси неустанно двѣ рѣчи, на котрій однакъ, можна дуже легко совершенно вѣдповѣсти, и прото они нѣякимъ способомъ не ослабляютъ безмѣрну и зовсѣмъ рѣшаючу вагу данныхъ противъ церкви вѣдлученой доказовъ; а навѣть хотьбы мы якійсь спеціальній закидъ не знали зовсѣмъ выяснити, то есть всегда рѣчею цѣлкомъ явною, що такі закиды зовсѣмъ ничимъ суть въ порѣвнаню до данныхъ за католицизмомъ и противъ церкви вѣдлученой доказовъ.

И такъ першій закидъ есть, що церковь восточна держитъ неизмѣнно все, що вѣдъ Апостоловъ передано и вѣдъ першихъ сѣмохъ вселенскихъ соборовъ установлено було; а въ латинскій обрядъ зѣстали многі змѣны впроваджені. Но не все тоє, що вѣдъ св. Отцѣвъ а и вѣдъ Апостоловъ походить, есть неизмѣннымъ, але то, що не належить до догматовъ вѣры и морали, може церковь, о скѣлько тоє за вѣдповѣдне узнать, змѣняти. И Папы уважали и уважаютъ сказані змѣны за вѣдповѣдны въ латинскѣмъ обрядѣ; но нѣколи не жадали и не жадають, чтобы Восточній змѣны тѣ въ свой восточный обрядъ впроваджали, противно похваляютъ тоє, що Восточній въ всѣмъ давного держатъ ся (впрочѣмъ не все безъ вынѣтку у восточныхъ неизмѣнене зѣстало).

Другій же закидъ есть, що Папы уживаютъ теперь свои власти далеко частѣйше и въ много большій мѣрѣ нѣжъ впередъ. Но

коли они мають въ св. Петрѣ удѣлену собѣ всю найвысшу власть въ церквѣ, то мають и всегда повне право уживати ю такъ якъ тоє за потрібне узнають, въ большій або меньшой мѣрѣ; а коли теперь церковь есть въ цѣломъ свѣтѣ розширена, то есть и уживане власти въ большій мѣрѣ для добра и едности церкви навѣть доконечній.

Але хоть закиды сѣ пѣсля сказаного суть зовсѣмъ ничимъ противъ доказовъ выше данныхъ, однакъ, понеже у вѣдлученой восточной церкви головной и найтяжшій блудъ есть лишь схизма т. е. вѣдступлене вѣдъ св. Отца въ Римѣ и тымъ самымъ вѣдъ единой правдивой церкви Христовой, но впрочѣмъ они держатъ все такъ якъ здавна було передъ роздѣломъ, въ обрядахъ и также всѣ догматы вѣры на вселенскихъ попередныхъ соборахъ установлені и лишь пѣзнѣйшій догматы не узнають (зъ котрыхъ найважнѣйшій суть походжене св. Духа вѣдъ Отца и Сына, непорочне Зачатіе П. Дѣвы и неомысленность Папы), та и то вѣдай не такъ про рѣчь саму, якъ больше зъ сопротивности до церкви католицкой: то зъ того слѣдуде, що тѣ, котрѣ суть роджені и выховані въ вѣдлученой церквѣ могутъ бути въ безвинномъ блудѣ взглядомъ правдивой церкви Христовой католицкой, а передовсѣмъ належить тоє допустити о міранахъ въ вѣдлученой церквѣ родженыхъ тыхъ, котрѣ держатъ ся рѣшучо вѣры христіянской. Но хоть они про безвинный блудъ могутъ и въ вѣдлученой церквѣ спасти ся, то однакъ, мають и они въ тѣйже церквѣ дуже велику утрату добра зъ причины выше подѣ III 2) наведенной.

V. Отже роджені въ вѣдлученой церквѣ могутъ бути въ безвинномъ блудѣ и спасти ся. Але инакъ рѣчь ся має зъ нами, коли намъ Г. Богъ давъ тоє наибольшее добро на земли, що мы вже роджені въ церквѣ католицкой, и коли вже знаємо, що лишь тая церковь есть единою правдивою церквою Христовою. Хтобы отже зъ насъ зъ якои небудь причины перейшовъ до церкви вѣдлученой, той дуже тяжко грѣшивъ бы противъ Г. И. Христа, единого Бога и Спасителя нашего, жертвовавшего Себе за насъ и установившого едину церковь свою на земли для насъ. И если такой перейшовшій не пока ся и не поверне до церкви католицкой, то пѣйде вѣнъ на муку вѣчну до пекла.

А якъ дуже Господь желаетъ, чтобы всѣ вѣрній Его одно були, и якъ великимъ згѣршенемъ противъ вѣры Христовой есть роздѣлъ христіянъ, тоє видимо явно зъ молитвы Г. Христа до Отца небесногo передъ своимъ терпѣнемъ:

Да вси едино будутъ, якоже Ты Отче во мнѣ и Азъ во Тебѣ, да и тѣи во Насъ едино будутъ, да и мѣръ вѣру иметъ, яко Ты Мя послалъ еси. И Азъ

славу, еже даде еси Милъ, даде имъ: да будутъ едино, якоже и мы едино есмь; Азъ во нихъ и Ты во Милъ, да будутъ совершени во едино, и да разумѣють миръ, яко Ты Мя послалъ еси. (Io. 17, 21—23.)

И не можна нѣ про обрядъ свой, нѣ про народность або зъ якои будь иншой причины вѣдступати вѣдъ церкви католицкой, бо якъ вѣра Христова такъ и едина правдива церковь Христова есть безконечно высшавѣдъ всего иншого, а такожь вѣдъ каждого означеного обряда. Обрядъ нашъ есть святой, бо походячій ще зъ тыхъ часѣвъ, де вся восточна церковь була злучена зъ Римомъ, отже належала до правдивои церкви Христовой и була прото пѣдъ впливомъ Св. Духа, та були и тогда великй святй Отцѣ въ нѣй; и церковь католицка пріймае всѣ обряды и Папы нѣколи жаднымъ способомъ не жадали и не жадають нѣякихъ змѣнъ въ восточныхъ обрядахъ; а тѣ змѣны, що у насъ суть, стали ся безъ всякого впливу Папѣвъ, выключно на наше власне желане, бо жаденъ обрядъ не есть зовсѣмъ незмѣнный, и сказанй змѣны мы уважали въ нашихъ вѣдношеняхъ яко добры и потрібны у насъ.

Но при томъ всѣмъ жаденъ означеный обрядъ, отже и нашъ восточный, не може нѣякъ рѣвнати ся справѣ правдивои церкви Христовой; и хоть пѣсля закона церкви католицкой кождый мае побзавати въ своѣмъ рѣднѣмъ обрядѣ, но зъ важныхъ причинъ допускас ся перемѣна обряда, бо жаденъ обрядъ не есть доконечный. Обряды суть рѣжны и нѣякій не есть непосредно вѣдъ Христа, такъ якъ едина церковь Бго, установленый; и въ кождѣмъ обрядѣ есть слава Христова и може бути спасене наше, но насупротизъ въ кождѣй иншѣй церквѣ окрѣмъ единой правдивои есть наибѣльше згѣршене противъ вѣры Христовой и (зъ выняткомъ безвинного блуду) погибель вѣчна наша. Отже хотѣбы не знати якъ дѣяло ся зъ обрядомъ нашимъ, а нѣколи въ жаднѣмъ разѣ не можна за для обряду нашего вѣдступати вѣдъ единой правдивои церкви Христовой католицкой. А если не вольно того нѣякъ дѣлати про обрядъ свой, то тымъ болше про народность свою або зъ якоибудь иншой причины.

Ту належать слова Господны, сказанй до ученикѣвъ и народа: *Аще кто хощетъ по Милъ ити, да отвержется себе* (свои волѣ напотивъ волѣ Христовой) *и возметъ крестъ свй и по миль грядетъ. Иже бо аще хощетъ душу свою спасти* (свою волю мати на сѣмъ свѣтѣ), *погубитъ ю; и иже аще погубитъ душу свою Мене ради, обрящеть ю. Кая бо польза человеку, аще миръ весь приобрететь, душу же свою отщепитъ? или что дастъ человекъ измилу за душу свою?* (Mt. 16, 24—26). Отже если хочемо выбавити ся вѣдъ погибели вѣчной въ пеклѣ и мати жите вѣчне въ небѣ, то не можна про свой обрядъ або нѣ свою народность або зъ якоибудь иншой причины вѣдступати вѣдъ церкви Христовой.

VI. Но Душпастирѣ мають вѣрныхъ не лишь противъ самого переходу до церкви вѣдлученой обучити и вѣдъ него якъ наусильнѣйше вѣдвернути, але такожь взглядомъ того, що дуже легко до того переходу навести може, а именно 1) що до читана злыхъ письмъ и 2) що до участи въ богослуженяхъ вѣдлученой церкви. И такъ:

1) заказане есть властїю церковною пѣдъ тяжкимъ грѣхомъ читане и переходуване якихнебудь книжокъ, котры боронять ереси або схизмы, и книжокъ, котры уймають чести Г. Богу, Пресв. Дѣвъ, Святымъ (отже и св. Юсафату), церквѣ католицкой, ея культови, св. Тайнамъ, або Апостольскому Престолу. Дальше заказане есть читане часописѣй и иншихъ перїодичныхъ выданъ, котры тенденційно нападають на вѣру и моральность. А хотбы мавъ слушна причину до читана заказаныхъ книжокъ и часописѣй, муситъ у власти церковной о позволене просити.

Часописи же, котры не нападають тенденційно на вѣру и моральность, але пишуть неприязно для вѣры або церкви, не суть вправдѣ закономъ церковнымъ заказанй, але такой не треба ихъ безъ слушнои причины читати, бо хто часто або навѣтъ постоянно ихъ читаетъ, той дуже легко перейме ся и самъ такими засадами. А если есть слушна причина до ихъ читаня, то треба добре уважати, чи не выкликують они у насъ неприязного успособленя до вѣры або церкви; и если такъ есть, то мусимо, если маемо конечну потребу, тое, що въ тыхъ письмахъ есть злого противъ вѣры або церкви, рѣшучо и постоянно вѣдкидати, або сли того не зробимо, то мусимо читане тое зовсѣмъ покинути, хотбы оно якъ намъ конечнымъ выдавало ся, бо всякй иншй справы (пр. обрядовй або народвй) мусятъ уступати передъ справою спасеня своєї души, пѣсля словъ Спасителя: *Аще око твое десное соблазняетъ тя, изми е и верзи отъ себе; уне бо ти есть, да погубитъ единъ отъ уде твоихъ, а не все тѣло твое ввержено будетъ въ геенну огненную* (Mt. 5. 29).

Цѣлкомъ такъ само муситъ поступати и той, хотбы мавъ позволене читаня заказаныхъ книжокъ; отже мусѣтъ бы въ данѣмъ разѣ читане тое помимо одержаного позволеня закинути.

2) А що до участи въ богослуженяхъ вѣдлученой церкви, то чинна участь есть всегда тяжкимъ грѣхомъ, навѣтъ хотбы хто при томъ въ серцю поздставъ ширымъ католикомъ; бо якъ вѣры, такъ и церкви Христовой не вольно нѣколи, хотбы лишь поверховно а не въ серцю, вѣдпирати ся Сама же лишь присутность безъ нѣякои участи, не була бы ще сама въ собѣ грѣхомъ; однакожь и тое есть грѣхомъ тогда, если при томъ есть або небезпеченство для участвующого приклонене ся до вѣдлученой церкви, або згѣршене для другихъ католикѣвъ або и для вѣдлученыхъ черезъ утвержене ихъ въ вѣдлученю. А коли тое небезпеченство для участвующого або згѣршене для другихъ дуже легко може бути, то такой звякло треба того участвованя выстергати ся.

VII. Вкѣнци на пытаня, якъ мы маемо вѣдносити ся до вѣдлученыхъ, треба сказати, що схизму або вѣдступлене вѣдъ церкви Христовой маемо дуже ненавидѣти, бо оно веде насъ до погибели, а ще може болше длятого, що оно пѣсля словъ Христовыхъ Io. 17, 21—23, наведеныхъ высше пѣдъ V, есть дуже великимъ згѣршенемъ противъ славы Божой и вѣры Христовой.

Але схизматикѣвъ самыхъ маемо по христїаньски любити, и передовсѣмъ желати имъ наверненя до правдивои церкви Христовой католицкой. А коли тое лишь великимъ милосердїемъ и ласкою Божою стати ся може: тожь памятаймо и мы Священики хотъ разъ на день въ своихъ приватныхъ молитвахъ, хотъ найкоротше споминати „Соединенїе восточной церкви“, котре очевидно дуже причини-

ло бы ся до славы вѣры Христовой; и наводѣмъ по возможности и вѣрныхъ до такого короткого щоденного споминаня, якъ такожъ, щобы они и въ першій недѣлѣ кожного мѣсяця разомъ зъ нами о томъ молили ся.

Б)

Всѣ Душпастирѣ мають дуже великій обов'язокъ, щобы парохіянь основно освѣдомити взглядомъ церкви католицкою яко единою правдивою церквою Христовою и взглядомъ вѣдлученою восточною церквою въ Росіи и на Украинѣ: пѣсля Вѣдомостій 1912 ч. 36 (ст. 47) зъ додаткомъ ч. 48 (ст. 71), и пѣсля того, що тутъ выше пѣдъ А. сказано. И якъ то есть великимъ и несорѣванымъ даромъ Божиимъ для насъ тое, що мы принадлежимо до единого правдивого царства Божого на земли.

Но цѣлкомъ особлившій обов'язокъ той мають тѣ Душпастирѣ, въ котрыхъ парохіяхъ осѣли Священники російскій, въ чѣмъ есть очевидное небезпеченство для парохіянь. И они мають дотычне точне обученя, хотѣбы оно вже и впередъ дане було, теперъ основно повторити — и то зъ великимъ натискомъ о безмѣрнѣй важности того дѣла передъ Богомъ и для насъ. И якъ всѣ инші Душпастирѣ, такъ ще больше сѣ мають взглядомъ партій нашихъ народныхъ строго держати ся того, що 1912 ст. 50 сказано, и мають взагалѣ всякою неналежитою пристрасти въ проповѣданю выстерѣгати ся.

А кромѣ того мають сѣ Душпастирѣ такожъ всякимъ иншимъ возможнымъ способомъ старати ся охоронити людій вѣдъ грозячого згѣршеня.

Но при томъ всѣмъ, якъ для всѣхъ, такъ и особливо для сѣхъ Душпастирѣвъ конечною есть рѣчею, щобы многими и непереставучими молитвами просити о милосердіи и ласку Богу для парохіянь въ томъ дѣлѣ; и дуже порадными суть умертвленя Священника на тую интенцію, если не большій, то хотѣ малій, котрій всегда Г. Богу суть дуже угодній.

Въ конціи препоручае ся усиленно всѣмъ ВЧ. ОО. Деканамъ дотычныхъ деканатѣвъ, щобы рѣчь тую взглядомъ російскихъ Священникѣвъ на особнѣмъ сборчику основно и всесторонно обговорили и пильно надзирали и всѣми силами до охорони вѣдъ згѣршеня причиняли ся и частій мисіи въ Деканатѣ уряджувати усиленно старали ся; но и проповѣдники мисійніи мають ся въ всѣмъ стосувати до того, що тутъ пѣдъ А) и Б) сказано.

И взывають ся всѣ безъ рѣжницѣ Веч. ОО. Деканы, щобы въ непереступнѣмъ речинци до 10. вересня тутъ донесли,

чи въ ихъ деканатѣ суть въ якихъсь парохіяхъ Священники російскій, чи нема въ жаднѣй.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ дня 20. липня 1913.

Ч. 58.

Ч. 5795. — Взглядомъ престолѣвъ упривилеованыхъ.

Важне нове рѣшене въ справѣ престолѣвъ упривилеованыхъ послѣдовало декретомъ св. Офіціумъ зъ 19. лютого 1913, подтвержденнымъ вѣдъ Св. Отця, що вже на дальше не есть рѣчею до повного вѣдпусту тыхъ престолѣвъ доконечною (хотѣ всегда похвальною и до припорученя), щобы Литургія правила ся въ дни дозволеній въ ризахъ и зъ ритуаломъ за усопшихъ.

Але розумѣе ся, що всегда въ повной силѣ позостають всѣ прочіи дотычній постановы, а именно: 1) Литургія мусить въ выключномъ намѣреню за усопшихъ жертвовати ся. И 2) вѣдпустъ повный всегда лишь „одному усопшому вмѣняе ся“ и то одному зъ тыхъ усопшихъ, за котрыхъ Литургія жертвуе ся. Отже если Литургія лишь за одного усопшого жертвуе ся, то и тому самому усопшому вѣдпустъ вмѣнити ся мусить; если же Священникъ за больше або и за всѣхъ усопшихъ Службу жертвуе, то мусить або вѣнъ або даючій стипендію означити зъ межі тыхъ усопшихъ тую душу, для котрой вѣдпустъ має бути вмѣненный; впрочѣмъ можѣ тое означене зрѣбити и въ той формѣ: „для той душѣ, для котрой Г. Богу есть угодно“.

Вкѣнци додае ся, що въ разѣ, если Литургія жертвуе ся лишь за одного або кѣлькохъ означеныхъ усопшихъ, взглядно если вѣдпустъ призначае ся лишь для одного або одного зъ кѣлькохъ означеныхъ усопшихъ: то може легко спеціальный плодъ Литургіи взглядно вѣдпустъ ударемнѣти ся черезъ то, що той оденъ або тѣ всѣ означеній усопшій суть неспособній до принятія помочи черезъ Литургію и вѣдпустъ. Длятого есть рѣчею дуже порадною, щобы при лиш однѣмъ або лишь кѣлькохъ означеныхъ усопшихъ насампередъ здѣлати тое властиве намѣрене и зъ помежи тыхъ усопшихъ означити одного усопшого до вѣдпусту такъ, якъ пѣдъ 2) сказано; и щобы потому окрѣмъ того властивого намѣреня Литургіи и властивого означеня вѣдпусту, додати ще друге условне намѣрене Литургіи, (пѣдъ услѣвемъ „если всѣ усопшій властивого намѣреня суть неспособній“) такъ обширне, абы можѣ напевно въ томъ условнѣмъ намѣреню допустити усопшихъ въ чистилищи, и зъ того условного намѣреня означити одного усопшого до вѣдпусту. И если Литургія

єсть стипендія, то можь условне єи жертвованє дати въ формѣ: „за всѣхъ усопшихъ пѣсля обовязку и интенціи давшихъ для нихъ“.

Повна наука о престолахъ упривилєованныхъ єсть АЕп. Вѣдомостяхъ 1891 ст. 43—48.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 16. липня 1913.

Ч. 59.

Ч. 6665. — Оголошенє рєчиця до вношеня прошеня о принятє до гр. к. дух. семинаріи.

Кандидаты стану духовного зъ Архієпархіи Львѣвской, що бажають бути принятыми до Львѣвской гр. кат. духовной семинаріи, мають предложити свои прошеня Митроп. Консисто́ріи до дня 1. вересня с. р. и долучити до тыхъ слѣдующій свѣдоцтва:

1) Свѣдоцтво дотычного уряду парохіального, що проситель єсть сыномъ законно вѣнчанныхъ родичѣвъ, гр. кат. обряда и въ томъ обрядѣ зоставъ окрещеный и миропомазаный.

2) Свѣдоцтво убожества вѣдъ дотычного уряду парохіального або деканального — подтверждено п. к. Староствомъ.

3) Свѣдоцтва зъ всѣхъ пѣвротчій шкѣлъ гимназіальныхъ зъ залученємъ свѣдоцтва зрѣлости, а коли проситель черезъ слаббсть або яку иншу причину залишивъ бувъ пѣдчасъ наукъ пѣвротче або и довшє, то має свѣдоцтвомъ выданнымъ вѣдъ дотычного уряду деканального и вѣдъ ц. к. Староства доказати, де въ томъ часѣ перебувавъ и чимъ занимавъ ся.

4) Свѣдоцтво моральности стверджено вѣдъ взглядного уряду деканального, въ якомъ кромѣ поведєния просителя має бути такожъ выражено, що тойже єсть безженнымъ.

5) Свѣдоцтво лѣкарске, посвѣдчаюче о здоровю просителя и о вѣдбутѣй природной або щєпленѣй вѣспѣ.

6) Посвѣдчено вѣдъ ц. к. Староства, що кандидатъ не належить до войсковой звязы.

Кандидатамъ, котри мають слабу квалификацію, не мають матуры або належать до иншихъ Епархіи, зверне ся до 15. вересня ихъ поданя безъ успѣху на адресу тыхъ урядѣвъ парохіальныхъ, въ обрубѣ котрыхъ мешкають — и ти кандаты не потребуютъ очевидно являти ся до елекціи. Всѣ прочій мають дня 23. н. ст. вересня 1913 т. є. въ второкъ о 8 год. рано явити ся въ Архикатедральной Церквѣ св. ВМ. Георгія, тамъ выслухати зъ набожностю св. Литургіи а потѣмъ зобрати ся въ назначенѣй до того сали въ цѣли пѣдданя ся испитови зъ спѣву церковного и головныхъ основъ християнской вѣры. При томъ примѣчає ся, що знающій гармонійный спѣвъ, будутъ при рѣвныхъ прочихъ услѣвяхъ скорше уваглядненій при принятю

до заведєния, але за те будутъ обовязані дальше въ гармонійномъ спѣвѣ вправляти ся и на кожде вѣзване Всч. Ректорату семинаріи въ томъ же спѣвѣ безусловно участь брати. Дальше въ дни вѣдъ Всч. Ректорату означенѣмъ мають назначеній до принятя кандидаты пѣддати ся осмотрови лѣкара заведєния що до стану здоровя.

Наконецъ має каждый кандидатъ стану духовного при принятю до семинаріи выказати ся власнымъ молитвословомъ Іерейскимъ и Изборникомъ Службъ церковныхъ. Послѣдна точка обовязує такожъ кандидатѣвъ духовного стану, що вже були питомцями духовной семинаріи.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 18. липня 1913.

Ч. 60.

Ч. 6769. — Оголошенє рєчиця реколекцій для Всч. Духовєнства.

Выдѣль Тов-а св. Ап. Павла приславъ тутъ зъ просьбою о пѣмѣченє въ АЕпарх. Вѣдомостяхъ слѣдующє оповѣщенє:

„Духовні вприви (реколекціи) для священникѣвъ вѣдбудутъ ся въ часѣ від 2-го до 6-го вересня 1913 в духов. Семинаріи у Львові. Зголошеня просить Видѣи тов-а св. Ап. Павла надсилати найдальше до кінця серпня с. р. на адресу тов-а Львѣвъ, ул. Коперника 36“.

О сѣмъ подає ся Всч. Духовєнству до вѣдомости въ переконаню, що Всч. Духовєнство схоче скористати зъ нагоды и въ сихъ реколекціяхъ возьме якъ найчисленнѣйшу участь.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 20. липня 1913.

Ч. 61

Ч. 6305. — Оголошенє конкурсу на 8 мѣсьцє въ Институтѣ СС. Василіянокъ зъ фондации бл. п. Кардинала Сембратовича.

Розписує ся конкурсъ на 8 мѣсьцє з фондации бл. п. кардинала С. Сембратовича въ Институтѣ СС. Василіянокъ зъ рєчинцемъ до дня 15. серпня с. р. зъ тымъ, що кандидаты, котри вѣдповѣли вымогамъ въ минувшѣмъ роцѣ, мають першєнство и на сей рѣкъ. При томъ пригадує ся, що услѣва принятя зостають незмѣнені, якъ попередѣ. О першій два мѣсьця студєнційны можуть убѣгати ся сироты подлежащій до родины бл. п. фондатора, о чотыри слѣдующій дѣньки священникѣвъ, а о два походящій зъ стану свѣтского.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 15. липня 1913.

Выдѣль Товариства длязапомоги убогихъ церквей им. св. Ап. Петра предло- живъ тутъ зъ прошенемъ о оголошене слѣдуючого

Справозданя

о станѣ Товариства св. Ап. Петра за II кварталъ 1913 р.:

А) „Членські вкладни зложили в коронахъ“:

Бережанський дек. церкви: Жуків, Гиновичі, Ценева, Вибудів, Куряни, Підвисоке, Вульки, Тростянець і Саранчуки по 5 к.; оо.: Чубатий Ал., Садовский Ник., Кончевич Гр., Габрусевич Теод., Кордуба Теоф., Яців Дм., Брилинський Ів., Семчишин Петро, Качала Гр., Король Ом. і Лотоцкий Анаст. по 1 к.; Вп. Король Ольга, Кончевич Ст., Кордуба Мар., Брилинська Ант. і Чубата Мар. по 1 к.; чч. Недільский Мих. і Настя з Жукова, Стефанів Дм., Наст. і Кат. і Чекалевич Мар. з Гинович по 1 к. — разом 67 кор.

Виницкий дек. церкви: Горюдиславичі церков і брацтво, Германів, Черепин і Давидів по 5 к.; оо. Дяків Йос., Свободян Ів. і Яблонський Ів. по 1 кор. — разом 24 кор.

Глинський дек. церкви: Балучин, Бортків, Глиняни Замісте і Заставе, Задвіре, Куровичі, Сулова, Куткір, Безбруди, Русилів, Ляшки кор., Перегноів, Печенія, Вижняни, Підгайчики, Погоріліці, Полоничі, Богданівка, Полтва, Женів, Полюхів вел., Розворяни, Скинів і Вільшанка по 5 к.; а о. Бачинський Пав. 2 кор.; — разом 122 кор.

Городецкий дек. церкви: Оброшин, Бартатів і Мшана по 5 к.; о. Січинський Лукіян 2 к.; — разом 17 кор.

Грималівський дек. церкви: Бірки малі, Новосілка, Вікно, Глїбів, Грималів, Зелена, Калагарівка, Волиця, Козина, Лука мала, Фашівка, Остапе, Сорока, Товсте і Кут по 5 к.; оо. Левицкий Вас., Зарицкий Ром., Кордуба Теод., Малишевский Корн., Пиндус Теод., Монцібович Корн., Ксьонжек Дм., Кулицкий Ів., Кижик Пет. і Іванчук Ів. по 1 к., а Собчак Ілія і Кліма Мих. по 2 к.; Вп. Кулиця Анна і Іванчук Ірена по 1 к., а Федорів Гр. 2 к.; — разом 93 кор.

Долинський дек. церкви: Сенечів і Вишків по 10 к., а Солуков і Якубів по 5 к.; о. Чехут Павло 4 к., Вп. Чехут Мар. 2 к. і чч. Данилович Сем., Меччак Вас., Теренчин Гринь і Коваль Анд. по 2 к., Шістка Яць 3 к., а Теренчин Мар., Білянський Бас. і Пенгрин Яць по 1 к. — разом 50 кор.

Жидачівський дек. церкви: Бережнця кор., Рогізно, Волцнів, Деменка лісна, Гніздичів, Жидачів, Іванівці, Межиріче, Млиниска, Облазниця, Руда, Лівчиці, Ганівці, Тейсарів, Кавчий Кут, Цуцилівці, Пчани, Волиця, Гніздич і Покрівці по 5 к.; оо. Ковальський Фил. 2 к., Сенік Кор., Шпитко Ів., Левицкий Ом., Дзьоба Теод. і Мартинець Йос. по 1 к. і ч. Богдан Мар. 1 к. — разом 101 кор.

Журавеньський дек. церкви: Баличі под., Ізидорівка, Ляховичі под. і Новошини по 5 к.; оо. Ілевич Ів., Лох. Йос. і Березовский Т. по 1 к.; Вп. Лохова і Березовска Евг. і чч. Сіховска Явд., Височан Март. і Юлька, Тріщ Анд. і Настя, Ріпак

Ас., Кулак Анна і Настя, Пришляк Текля, Магочан Пал., Семків Соф., Демків Мар., Батрин Абр., Ленчик Мал., Бебей Петр. і Малик по 1 к. — разом 42 кор.

Зарваницький дек. церкви: Вишнівчик, Гайворонка, Золотники, Бурканів, Ішків, Котузів, Михалівка, Мозолівка, Гниловоди, Соколів, Соснів, Семківці і Увсе по 5 к.; оо. Сендецкий Ів., Білинський Люб., Рибак Амв., Маковійчук Вас., Сірко Ів., Зінкевич Мих. і Томович Вас. по 2 к.; Білинський Петро 3 к., Масяк Вол. 1:50 с., а Дурбак Теоф. і Пісецкий Кіпр. по 1 к.; ч. Микитин Настя 1 кор.; — разом 86 корон 50 с.

Збаражський дек. церкви: Збараж церк. Воскр. і Усп., Базаринці, Стрівка і Охримівці по 10 к. — разом 50 кор.

Зборівський дек. церкви: Грабківці, Метенів, Заруде, Кабрівці, Цецова, Урлів, Храбузна, Плауча вел. і мала, Красна і Глинна по 5 к.; оо.: Ілевич Ал. і Юл. Кондрат Ів. Чумак Петро, Рудницький Ан., Филипович Йос., Стеткевич Ник., Крохмалюк Теод. і Левицкий Вол. по 1 к.; чч. Бонда Анд., Андрушків Мар. і Макогін Мар. по 1 кор. — разом 67 кор.

Львівський дек. церква в Баторівці 5 к., Вп. Гавяк Ник. зі Львова 2 к. — разом 7 кор.

Лопатинський дек. церкви: Завидче, Кустин, Лопатин, Ляшків, Миколаїв, Нивиці, Оплицко, Сморгів, Станиславчик, Стремільче, Увин, Хмільно, Немилів і Щуровичі цо 5 к.; оо.: Чмола Павло, Приплесь Ст., Войтович Лука, Громадка Мих., Каранович Ів., Жегаллович Ів., Березинський Ром., Чубатий Онуфр., Стеткевич Яр., Питлик Лука, Завадовський Ів., Данилюк Ник. і Савицкий Людв. по 1 к., Вп. п. Карановичева і Чубата по 1 к. — разом 80 кор.

Микулинський дек. церкви: Ладичин, Микулинці, Лучка і Буцнів по 5 к.; громади: Микулинці, Лучка і Воля Мазов. по 5 кор.; оо.: Заверуха Іван, Бачинський Юл., Цурковский Евст., Павлик Мих., Добровольський Ром. і Левицкий Вол. по 2 к.; чч. Романчук Настя і Анна, Миськів Магд., Галковска Анна і Черчик Марія по 1 к. — разом 52 кор.

Новосільський дек. церкви: Шельпаки і Лисичинці по 20 к., Супранівка, Росоховатець, Добромірка, Гушанки, Терпилівка, Климківці і Богданівка по 10 к., Пальчинці 6 к., брацтво муж., жін. пароб. і дівоче в Терпилівці по 10 к.; оо. Голинатий Ал. 4 к., Юрчинський Лев і Зарицкий Онуфр. по 3 к., Копертинський Леон., Малюца Ів., Краснопера Йос., Головацкий Ст. і Янович Ник. по 2 к., Копистянський Теоф. і Вояковский Сильв. по 1 к.; Вп. п. Голината Евг. 4 к., Юрчинська Теоф. 3 к., Герасимовичі Евгенія, Василь і Анна, Копертинська Алек., Малюцова Галя, Голината Вол., Янович Ем. по 2 к., Копистянська Ал. і Головацка Оля по 1 к. — разом 201 кор.

Поморянський дек. церкви: Снович, Чижів, Махнівці і Торгів по 10 кор. разом 40 кор.

Радехівський дек. церкви: Сушно 5 к., Ордів 2 к.; о. Кордуба Мих. 1 к. — разом 9 кор.

Скалатський дек. церкви: Камянки, Пізнянка гнила, Скалат, Зарубинці, Заднишівка, Мислова і Турівка по 5 к.; оо. Дяків Гр., Винярський Вол., Заяць Яків, Луцук Ювен., Свистун Із. і Мандичевский Корн. по 2 к., Онуферко Ан. 2:50 с.; чч. Гуменюк Кат., Бойко Мар., Кучмак Явд., Герц Григ. і Сяневич Ксеня по 1 к. разом 54 к. 50 с.

Струмилло-каменецкий дек. церкви: Холоїв матер. і дочерна і Сілень беньків по 5 к., Соколя 3 к., о. Петрушевич Ст. і Питлик Ст. по 2 к. — разом 22 корони.

Унівський дек. церкви: Чемеринці мат. і дочер. і Гологори-Воля по 5 кор., о. Королук Ів. 1 к. — разом 16 кор.

Б) Звороти.

Церкви: Утішків 50 к., Козлів 80 к., Ляцке вел. 50 к., Стратин 100 к., Лука мала 20 к., Зарваниця ад Струтин 30 к., Підмонастир 150 к., Покропивна 40 к., Фалиш 50 к., Суховоля ад Мшана 80 к. і Дубляни 200 кор. — разом 830 кор.

В) Жертви.

З акаф. в дек. Бережанським: Куропатники 1-76 с., Ценів 1-62 с., Вибудів 4-96 с., Ольховець 6-60 с., Мечищів 4-23 с. і Жуків 1-60 с., добр. датки в дек. Грималівським: оо. Левицький Вас., Зарицький Ром., Кордуба Теод., Малишевський Корн., Пиндус Теод., Клїма Мих., Ксьонжек Дм., Кулицький Ів., Собчак Ілія і Іванчук Іван по 1 к., Чехут Павло з акаф. 3 к., Білянський Вас. 40 с. і Теренчин Марія 20 с. обое з Сенечола, о. Лотович 1-05 с., о Любінецький 30 с., Пясецький Ник. з акаф. 3-38 с., о. Підлісецький Ем. збірка в дни свободи 6 к. — разом 49-94 к.

Складаючи отсим щирю подяку усім членам і жертводателям, поручаємо і на дальше горячий опіці Всч. Духовенства і вірних наше Товариство.

Від Виділу Товариства св. Ап. Петра.

Львів дня 20. цвітня 1913 р.

Іларій Панківський
скарбник

Лев Туркевич
голов. Товариства.

Від Митрополитального Ординарія.

Львів, дня 21. липня 1913.

Ч. 63.

Ч. 6342. — Посада ц. к. волекового курата есть до замѣнена.

На тую посаду рефлектуючі священники безженні або бездѣтні вдвѣць 35. рокѣ житя непереступивші мають свои приписомѣрно выготовленій поданія до дня 8. серпня с. р. Митропол. Ординаріатови предложити.

Від Митрополитального Ординарія

Львів, дня 15. липня 1913.

Ч. 64.

Ч. 6628. — Поручає ся книжка О. Александра Дикого:

„Поza церквою католицкою нема для насъ спасенія“.

Поручає ся дуже всему Всч. Священству и вѣсьмъ вѣрнимъ пожиточна книжочка „Поza церквою католицкою нема для

насъ спасенія“, котра о найважнѣйшій для насъ рѣчи взглядомъ церкви католицкою и вѣдлученою восточною пише въ способъ основный и вѣсьмъ похвальный, такъ щобы католикѣвъ охоронити вѣдъ переходу до церкви вѣдлученою и вѣдъ всего, що до тогожъ переходу навести може, якъ такожъ щобы по можности причинати ся до усуненія того найбільшого згѣршенія противъ славы Божой и вѣры Христовой, яке есть въ вѣдлученю церкви восточною.

Книжочку сю можна набути въ редакціи „Християньского Голоса“ въ Львовѣ у св. Юра, або въ книгарняхъ Ставронигиі або Шевченка, въ цѣнѣ 10 сот., а зъ пересылкою почтовою 15 сот. И най Всч. Душпастирѣ старають ся книжочку сю якъ найбільше межі парохіянами розширити, бо она буде дуже помѣчна до основного охороненія ихъ вѣдъ церкви вѣдлученою восточною.

Від Митрополитального Ординарія.

Львів, дня 16. липня 1913.

Хроника.

ИМЕНОВАНЫЯ.

Завѣдатель Новосельского деканата именованый:

Ч. 5754. — Всч. О. Теофиль Копистяньскій парохъ въ Клебанѣвцѣ.

Орд. Комисарями школьными именованый ОО:

Ч. 5717. — Александръ Левицький деканъ и парохъ въ Олеску II школьнымъ комисаремъ для школъ Бродского, Радеховского и Золочѣвского шк. округа, Ч. 5926. — Любомиръ Билиньскій парохъ въ Вишнѣвчику I. Орд. школьнымъ комисаремъ, а Миронъ Коритко парохъ въ Богатковцяхъ II Орд. школьнымъ комисаремъ Зарваницкого деканата, Ч. 6538. — Евстахій Бартковъ парохъ въ Селискахъ III орд. Школьнымъ комисаремъ Бобреекого повѣта.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО:

Ч. 5024. — Антоній Кучма ексургендо въ Волцневѣ, Ч. 5115. — Григорій Островскій експон. въ Ушни, Ч. 6171. — Іоанъ Скоробогатый въ Жидачевѣ, Ч. 6629. — Володимиръ Букъ въ Галичи.

Завѣдательства отримали ОО:

Ч. 5466. — Онуфрій Гайовскій въ Глѣбовичахъ великихъ, Ч. 5564. — Маріанъ Волюшинскій въ Глѣшавѣ, Ч. 6098. — Андрей Пилипецъ въ Борусовѣ, Ч. 6277. — Стефанъ Рудъ въ Княжолуцѣ.

Наюн. институцію отримавъ:

Ч. 4985. — О. Теодоръ Левицкій на Суходолъ, Перегиньского деканата.

Выс. ц. к. Правительство призолило дотацію для приват. сотрудниковъ зъ рел. фонда на 1 рокъ:

Ч. 5718. — въ Пикуловичахъ, Ч. 5975. — въ Пониковици, Ч. 6035. — въ Стари-скахъ, Ч. 6862. — въ Пойлѣ, Ч. 6280. — въ Лопянцѣ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 5614. — О. Михаилъ Гвоздецкій парохъ Глѣбовичъ великихъ, померъ дня 9. червня 1913 р.

Ч. 6276. — О. Мечиславъ Авдиковичъ, парохъ Княжолуки, померъ дня 23. червня 1913 р.

Ч. 6342. — О. Іоанъ Филипovsky, войсковой капелянь, померъ въ Краковѣ.

О. Евстахій Яримович, сотрудникъ в Тернополи, померъ дня 15. червня 1913.

Душѣ Ихъ поручае ся молитвамъ Всч. Клира.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

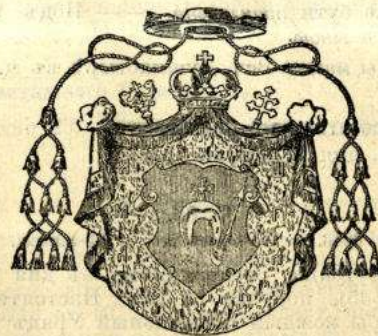
Львѣвъ, дня 26. липня 1913.

Андрей Бьлецкій

офіціалъ

о. Михаилъ Яковскій

канцлеръ.

Львѣвско-Архіепархіальній

ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 22. серпня 1913.

Ч. X.

Ч. 65.

Ч. 7095. — **Блуды друку въ Ч. 57 (ст. 81) о церквѣ католицкой и вѣдлученой восточной.**

Въ ч. 57 (ст. 81 сс.) „О церквѣ католицкой и вѣдлученой восточной“ зайшли окрѣмъ иншихъ меншихъ блудѣвъ, слѣдуючи важнѣйшей блуды друку:

На ст. 83, алинея 2, строчка 5: Замѣсть *Ма* мае бути *Мя*.

На ст. 85 въ алін 1, послѣдне слово: Замѣсть *доконачна* мае бути *доконачне*.

На ст. 86 строчка 1: Замѣсть *будеть* мае бути *будуть*. — Строч. 3 зъ долу: *ня* треба опустити. — Послѣдне слово *Христовои* мае бути зъ *натисномъ* (подкрислене), въ противоположеню до *свои* и *свои* въ строч. 3 зъ долу.

На ст. 87, алін. 3, строч. 7: Замѣсть *конечну потребу* мае бути *монечну до читаня потребу*. — Подъ 2), строч. 5: Замѣсть *нѣякои участи* мае бути *нѣякои чиннои участи*. — Подъ 2), строч. 6: За-

мѣсть *приклонене* має бути *приклоненя*. — — Подъ VII, строч. 4: За мѣсть *може* має бути *много*.

Тіи отже блуды мають Всч. Душпастьрѣ въ ч. 57 (ст. 81 сс.) поправити.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 2. серпня 1913.

Ч. 66.

Ч. 6646. — Въ справѣ дати до Шематизму.

Пригадуючи тутейше розпоряджене зъ дня 10. мая 1913 (Льв. АЕп. Вѣдомости ч. 45), поручає ся Всч. Настоятелямъ Деканатѣвъ пришьлювати, щобы кождый подчиненый Урядъ парохіяльный якъ найточнѣйше и найдокладнѣйше въ всѣхъ рубрикахъ выцвонивъ розсланный зъ лывышимъ розпорядженемъ квестіонарь въ справѣ дати до Шематизму на 1914 р.

Такъ выцвоненый квестіонарь зъ цѣлого деканата належить тутъ до кѣнца серпня с. р. неперемѣнно предложити.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи

Львѣвъ, дня 27. липня 1913.

Ч. 67.

Ч. 6915. — Въ справѣ принята кандидатѣвъ стану духовного до Папской Руской Колегіи въ Римѣ.

Кандидаты намѣряючы вступити до Папской Руской Колегіи въ Римѣ мають внести свои поданя до тут. Митроп. Ординаріату найдальше до 1. вересня с. р. — а самы знова мають явитись особисто въ Ординаріатѣ дня 23. вересня о 8. год. передъ полуднемъ.

До прошенъ належить залучити слѣдуючы прилоги:

- 1) Метрику крещеня и миропомазаня.
- 2) Свѣдоцтво зрѣлости наукъ гимназіальныхъ wrazъ зъ всѣми свѣдоцтвами клясь гимназіальныхъ,
- 3) Свѣдоцтво моральности потверджене дотичнымъ урядомъ парохіяльнымъ и деканальнымъ.
- 4) Свѣдоцтво убожества потверджене дотичными властями.
- 5) Свѣдоцтво дотичного староства въ справѣ войсковѣй.
- 6) Свѣдоцтво лѣкарске орѣкаюче, що проситель есть дѣйсно здоровъ на тѣлѣ и умѣ и безъ уломности.
- 7) Заяву, що петентъ намѣряє стати священникомъ въ станѣ безженіомъ, якъ сего статутъ Колегіи wymagaє: „voluntatem et pro-

positum famulandi Deo toto et indiviso corde in sacro scilicet Ecclesiastico coelibatu juxta explicitum SS. D. N. Pii Papae X mandatum (Reg. P. C. Ruth. Pag. 3).

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 26. липня 1913.

Ч. 68.

Ч. 7484. — Въ справѣ пошираня краєвого промыслу.

Ц. к. Намѣстництво у Львѣвъ надблало тутъ рескриптъ зъ дня 29. липня 1913 Ч. XI. Б. 3717 слѣдуючого змѣсту:

„Ц. к. Міністерство віроісповіданъ і просвѣти рескриптомъ зъ дня 19. червня 1913 Ч. 58718 ex 1912 звернуло увагу, що інтерес краєвого промыслу фабричного якъ такожъ краєвого промыслу дрібного і рукоділ вимагає зъ важнихъ господарчихъ причинъ можливо найдальше ідучою охороною передъ заграничною конкуренцією.

Въ узнаню тої засади видано вже кілька разівъ, послѣдний разъ розпорядженемъ міністеріальнимъ зъ 3. цвѣтня 1909 Дн. з. д. ч. 61 приписи становлячі, що при роздаваню всякого рода робіт і достав державнихъ увзгляднена має бути краєва праця якъ такожъ краєві артилули і матеріяли.

Дальше дуже в тѣмъ зглядѣ важне поле збути представляють достави для церковнихъ і релігійнихъ институтівъ, товариствъ і громадъ. Есть оно важнымъ не тільки зъ причини значнихъ сумъ на тую цѣль зуживанихъ, але такожъ зъ тої причини, що — якъ двѣсвідчене учить — поступованє тихъ институцій ділає яко примір на широкі версты народности.

Въ цѣли забезпеченя і на тѣмъ поли якъ найширшого увзглядненя краєвихъ витворівъ ц. к. Намѣстництво має честь просити Впр. Консисторію в наслідокъ покликаного на вступі рескрипту міністеріального, щоби схотїла вилинути на відносні власти церковні та товариства релігійні, всказуючи при тѣмъ на важність справи зі зглядівъ господарчихъ і стараня скировані до щоразъ більшого поправленя краєвихъ витворівъ, щоби при закупкахъ на цѣли Служби Божої і релігійні давали завсїгда першенство виробамъ краєвимъ передъ заграничними, а головно вистерігали ся спроваджуваня матеріялівъ і виробівъ зъ заграниці в тихъ случаяхъ, в котрихъ такий самий товар, в тѣй самій якості і цѣні можна в краю дістати. В сумнівнихъ случаяхъ можуть сторони інтересовані звернути ся до ц. к. Намѣстництва о інформацію, чи даний закуп не дави ся прецінь в краю полагодити“.

Тое подає ся Всч. Духовенству до вѣдомости и застосованя ся.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 7. серпня 1913.

Ч. 69.

Ч. 6998. — Въ справѣ льюкованя майна церковного въ щадницяхъ.

Ц. к. Намѣстництво у Львовѣ надѣслало тутъ рескриптъ зъ дня 14. липня 1913 Ч. XI а. 934/1 слѣдуючого змѣсту:

„Ц. к. Міністерство віроісповдань і просьвіти рескриптомъ зъ дня 25. січня 1913 Ч. 55669/12 заявило що через постанови закона зъ дня 15. вересня 1909 В. з. д. Ч. 198 в справі льюкованя в касахъ щадничихъ і ц. к. Уряді почтовихъ кас ощадности гроший малолітнихъ і осібъ підданихъ під опіку, ограниченія що до висоти вкладокъ льюкованихъ в касахъ щадничихъ, існуючі на основі цѣсарского патенту зъ дня 9. серпня 1854 Д. з. д. Ч. 208 зістали о стілько поширені, о скілько в §. 1 установа зістала найвисша допускаема високість для того рода вкладокъ в існуючихъ за публичнимъ візволемъ австрійскихъ касахъ щадничихъ на 3000 К.

В виду сего має покликана постанова закона зъ 15. вересня 1909 В. з. д. Ч. 198 найти застосоване в місце обовязуючого до тепер привису §. 194 точка 5. патенту цѣсарского зъ дня 9. серпня 1854 В. з. д. Ч. 208 при льюкованю майна церковного і парохіяльного якъ такожъ майна заведенъ церковнихъ.

Ц. к. Намісництво має честь повідомити о тімъ Високопреподобну Консисторію зъ просьбою о подане змѣсту сего рескрипту до відомости Зарядівъ маєтку церковного своєї епархіі“.

Тое удѣляє ся Всч. Духовенству до вѣдомости и заставаня ся.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

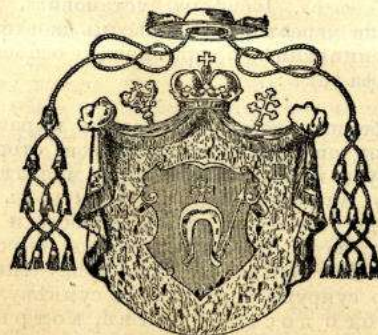
Львобвъ, дня 22. серпня 1913.

Андрей Бълецкій

офіціалъ

о. Дръ Іоанъ Соболь

за канцлера.

Львобвско-Архіепархіалный ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 22. вересня 1913.

Ч. XI.

Ч. 70.

Ч. 7755. — **Богослуженє въ мѣсяци жовтнї и въ два дни Рождественныхъ святъ, на умноженє набожности ко святому Обручнику Іосифу.**

Для божь Душпастврьбъ и Катехитбъ.

Ще въ р. 1870 оголосивъ на Соборѣ ватиканскѣмъ бл. п. Пії папа ІХ св. Обручника Іосифа Покровителемъ або патрономъ всен Церкви Христовой; а бл. п. Левъ папа ХІІІ окружнымъ посланіємъ зъ 15. серпня 1889 до всѣхъ Епископѣвъ завѣзавъ весь нарѣдъ христіанскій, щобы зъ Пречистою Дѣвою Богородицею такожъ святого Обручника Іосифа зъ особливою набожністю и упованемъ взывавъ такъ въ потребахъ Церкви св., якъ и кождый зъ насъ въ всѣхъ своихъ власныхъ потребахъ; бо якъ Церковь Христова неустанно великихъ ворогѣвъ має, такъ и кождый зъ насъ въ цѣлѣмъ житю своѣмъ многіи тяжести зносити мусить. И въ цѣли умноженя набожности до

Пресв. Дѣвы вразъ зъ св. Иосифомъ установивъ тойже Св. Отець шорѣне богослужене черезъ цѣлый мѣсяць жовтень; и говорить въ наведенѣй своѣй енциклицѣ о причинахъ особнои набожности до св. Обручника Иосифа такъ:

„Поводы особеннѣй, длячого св. Иосифъ выразно взывае ся яко Покровитель католицкой Церкви, а зъ другой стороны длячого Церковь на его охорону и покровъ такъ много числитъ, лежать въ томъ, понеже вѣнъ бувъ мужемъ Маріи а опѣкуномъ Иисуса Христа. Зъ того походить его достоинство, ласка, святѣсть и слава. Безъ сумнѣву стоить достоинство св. Богородицѣ такъ высоко, що ничъ высшимъ бути не може. Но понеже св. Иосифъ полученый бувъ зъ Пречистой Дѣвою звязію супружескою, то нема сумнѣву, що Вѣнъ вѣдъ того найвысшого достоинства, котрымъ Пресв. Богородица всѣ сотворѣня о много перевышла, ближе стоить, якъ никто другій. Супружество бо есть передъ всѣмъ однимъ зъ наибольшихъ сполучень и вѣдношень, и длячого вымагае зъ природы своєї взаимной вѣдѣности добръ. Если протое Богъ давъ Пресв. Дѣвѣ св. Иосифа на жениха, то давъ Ей черезъ то не лише товариша житя, свѣдка Еи дѣвства и охоронителя Еи славы, но такожъ власне черезъ звязъ супружеску, участника Еи высокого достоинства. Такимъ чиномъ перевышла вѣнъ въ сотѣ достоинства всѣхъ людей, понеже пѣсля совѣту Божого бувъ опѣкуномъ Сына Божого и вѣдъ людей уважанный Тогожь отцемъ. Зъ того слѣдовало, що Слово Боже зъ покору пѣдчинене и послушне було Иосифови и оказувало Ему всяке почитане, яке доужней суть дѣти своимъ родителямъ. Зъ того подвѣйного достоинства выпливали знова доужности, котрѣ приписувъ природа отцямъ родины, такъ що св. Иосифъ бувъ правымъ и природнымъ хранителемъ, управителемъ и оборонцемъ дому Божого, котрымъ вѣнъ управлявъ. Тѣ доужности и чины сповнявъ вѣнъ дѣйсно пѣдчасъ туземного своего житя. Старавъ ся хоронити свою жену и Божо дитя зъ всякою любовію и вытревалостію; звыкъ бувъ старати ся своєю працею о удержане и прокормлене обоихъ, ухиливъ ихъ вѣдъ небезпеченства житя приготовленого завистию царя бѣгствомъ до безпечного мѣсяца; въ невыгодахъ подорожи и горестяхъ выгнана бувъ вѣнъ постояннымъ товаришемъ, помѣчникомъ и утѣшителемъ Пресв. Дѣвы и Иисуса. Такъ отже заключавъ въ собѣ божественный дѣмъ, котрымъ управлявъ Иосифъ мовѣбы властію вѣтцѣвскою, начала почитаючи Церквю. Якъ Пресв. Дѣва есть родительскою Иисуса Христа, такъ Она есть такожъ матерію всѣхъ христіанъ, котрыхъ зродила на горѣ Голгофѣ пѣдчасъ найстрашнѣйшихъ мукъ Искупителя; такъ такожъ Иисусъ Христосъ есть якы первородный вѣдъ христіанъ, котрѣ черезъ всъновлене и искуплене суть Ему братьями. То есть поводомъ, длячого всеблаженный Патріархъ уважае яко порученыхъ собѣ въ особенный

способъ множество христіанъ, зъ котрыхъ повстае Церковь, она бо есть безчисленною родиною, розширеною по всѣй земли, надъ котрою вѣнъ, яко мужъ Маріи и мнимый отецъ Иисуса Христа, выконуе майже родительску власть. Есть то цѣлкомъ вѣдѣповѣдне и достойне св. Иосифа, щобы вѣнъ, якъ колись старавъ ся якъ найсовѣстнѣйше о всѣ потребности родины въ Назаретѣ, — такожъ теперъ хоронивъ и боронивъ небеснымъ покровомъ Церковь Христову“ — а можъ додати и кожного зъ насъ, если удаемо ся пѣдъ вѣтцѣвскій покровъ Его.

Видимо отже, що Св. Отець въ тойже енциклицѣ заявивъ св. Обручника Иосифа яко першого межъ всѣми Святими и въ достоинствѣ Пресвятѣй Богородицѣ вѣдъ всѣхъ близшого; а рѣчь тая очевидно не до обряда але до вѣры належить. Вправдѣ не оголосивъ тое св. Отець формально яко неомыслну дефиніцію вѣры, и тому хтобы тое перечивъ, не бувъ бы ще еретикомъ, але мимо того маемъ мы тое рѣшучо за рѣчь зовѣсмъ певну приймати, зауважаючи, що Той, котрый тое голоситъ, есть правдивымъ намѣстникомъ *І. Христа, головою всеи Церкви и отцемъ и учителемъ всехъ христіанъ*, а голоситъ сю рѣчь публично всѣй Церквѣ Христовѣй, бо въ посланію до всѣхъ Епископѣвъ и прочихъ Настоятелѣвъ зъ правомъ управления въ зѣдненомъ зъ Апостольскимъ престоломъ зѣстающихъ; а треба памятати, що Господь Церковь свою въ наибольшій своѣй опѣцѣ мае и неустанно дае Ей Духа Свого Святого.

Яко причины найвысшого достоинства св. Иосифа наводитъ Св. Отець двѣ: вѣдѣношене Его а) къ Пресв. Дѣвѣ и б) къ Иисусу Христу; и взглядомъ тыхъ причинъ додаемо тутъ слѣдующе, на що и мы священники не звыкли уважати:

а) У народа Израильского вже само заручене уважало ся пѣсля закона Мойсеевого цѣлкомъ яко супружество (зри Второз. 22, 21—24); отже коли Пресв. Дѣва була при благовѣщенію „обручена“ Иосифу, тожь вже была пѣсля закона женою его, якъ и Ангелъ мовивъ до св. Иосифа: *не убойся прияти Маріямъ жены твоея* (Мт. 1, 20) а потому каже ся: *и прияти жену свою* (1, 24); отже благовѣщене и зачатіе Г. І. Христа дѣяло ся вже въ часѣ супружества Иосифа и Маріи. Але коли Пресв. Дѣва, будучи вже пѣсля сказаного женою св. Иосифа, а однакожь на обвѣщене Ангела, що буде матерію, пытала ся: *нако будетъ сіе, идже мужа не знаю* (Лу. 1, 34), то зъ тыхъ словъ есть рѣчею цѣлкомъ певною, що она въ супружество се вступила тѣлько пѣдъ услѣвемъ совершенной чистоты и повѣдѣржености.

б) Но зъ того слѣдуе рѣчь дуже важна для достоинства св. Иосифа: Св. Иосифъ хоть не бувъ тѣлеснымъ отцемъ І. Христа, але бувъ далеко больше нѣжъ опѣкуномъ або прибранымъ вѣтцемъ Его, бо бувъ мужемъ Матери Его, и силою супружества дитина Пресв. Дѣвы, Духомъ Св. зачата, была заразомъ дитиною св. Иосифу; якъ св. Ефремъ Сирийскій мовить (выдане въ Римѣ 1743 т. 3, ст. 600): *Сынъ Давида Иосифъ Давидову обручивъ собѣ донку, зъ котрой мае дитину божественно, а то само и св. Августинъ рѣшучо и въ друге утверджуе и мовить* (de Conc. et Nupt. l. 1 c. 11 p. 3), що супружество Иосифа и Маріи всѣ добра супружества

мало, також добро дѣтй, Сына Божого, лишь общеня тѣлесного тамъ не було. Та и св. Евангеліе Іосифа и Марію разомъ „родителями“ І. Христа называе: *Вѣда бѣдства родителя отроча Іисуса* (Лу. 2, 27); *и хощаща родителя его на болю лѣто* (2, 45); и Пресв. Дѣва мовить: *се отецъ твой и азъ* (2, 48).

Що же дотычить слѣвъ Господнихъ о св. Іоаниѣ Крестителю (Мт. 11, 11 и Лу. 7, 28): *не воста бѣ рожденныхъ женами болій Іоанна Крестителя, то зъ слѣдующихъ заравъ слѣвъ: мній же бо царствію небеснымъ, болій его есте*, есть рѣчію явною, що слова тѣ вѣднотся ся до величія не его особы, але его уряду пророczego, и въ томъ урядѣ есть вѣнъ болій вѣдъ всѣхъ попереднихъ пророковъ. Але св. Іоанъ Креститель служивъ вѣрѣ Христовой, а св. Обручникъ Іосифъ самій Особъ І. Христа въ Его вочоловѣченю, котре есть основою всѣхъ безконечныхъ дѣлъ Божихъ для насъ, а именно смерти крестной и найсв. Евхаристіи; и окрѣмъ насампередъ Пресв. Дѣвы, а потѣмъ такожъ св. Обручника Іосифа ниhto иншій не мавъ участи въ дѣлѣ вочоловѣченя Сына Божого.

Въ слѣдъ за наведеною енцикликю папы Льва XIII, бл. п. Митрополитъ Сильвестеръ Сембратовичъ пастирскимъ посланіемъ зъ 20. версеня 1889 (Вѣдомости ч. 59 ст. 93) вѣддавъ Архіепархію нашу пѣдъ особну опѣку и покровительство св. Обручника Іосифа, и зарядивъ вѣдповѣдно до завѣзваня св. Отця щорѣчне богослужене въ мѣсяци жовтня зъ доданемъ двохъ днѣвъ Рѣдвяныхъ святъ, котре и сего року и въ кождый дальшій рѣкъ мае І. обвѣстити ся, и П. вѣдправляти ся въ слѣдующій способъ:

І. Душпастирѣ мають въ урочисте свято Покрова П. Б. (чи товжъ де въ свѣй день обходитъ ся, чи, якъ звичайно, на слѣдуючу недѣлю переноситъ ся) обвѣстити вѣрнымъ въ проповѣди, а Катехиты ученикамъ въ екзортѣ першої недѣлѣ церковного мѣсяца жовтня всео то, що тутъ выше зъ енциклики папы Льва XIII наведено; и то въ способъ вѣрнымъ, вглядно ученикамъ вѣдповѣдний и длятого о супружествѣ Пресв. Дѣвы зъ Іосифомъ треба сказати, що оно було правдивымъ супружествомъ передъ Богомъ, однаковъ въ найсовершеннѣйшій чистотѣ и повздержности (а дѣтямъ въ школѣ треба лишь о зарученю Пресв. Дѣвы за Іосифа мовити), и що св. Іосифъ не бувъ отцемъ (розумѣе ся тѣлеснымъ) І. Христа, але зъ волѣ Божой вмѣсто отця Ему. Мають такожъ вѣрнымъ и ученикамъ сказати, що не лишь Церковь Христова взагалѣ, но и Архіепархія наша въ особенности есть пѣдъ покровительство св. Обручника Іосифа вѣддана и заохотити вѣрныхъ, щобы кождый и себе и дѣмъ свѣй пѣдъ вѣтцѣвске заступлене Его вѣддававъ, и щобы мали въ домахъ своихъ образъ св. Обручника Іосифа, яко по Пресв. Богородицѣ першого межі всіми Святыми; и обвѣстити, що въ цѣли умноженя набожности къ св. Іосифу буде богослужене того цѣлого мѣсяца а потому ще въ два дни Рѣдвяныхъ святъ вѣдправляти ся. И мають вкѣнци выяснити имъ залучену до св. Іосифа;

и за побожне вѣдмовлене той молитвы есть наданный вѣдпустъ 300 днѣвъ разъ на день (колибудъ въ роцѣ), и вѣдпустъ той можна и за помершихъ жертвувати. А до того мають ще додати, що за побожне вѣзване св. именъ: *Іисусе, Маріе, Іосифе!* есть наданный вѣдпустъ 7 лѣтъ и 7 чотыредесятницъ за кождый разъ и повный вѣдпустъ, если хто черезъ цѣлый мѣсяць (вѣдъ котрогобудъ дня одного мѣсяца до того самого дня другого мѣсяца) щодень вѣзване се говоритъ, при сповѣди и причастію въ довѣльно выбранный день того мѣсяца (сповѣдати ся можна такожъ 1 або 2 дни скорше); и вѣдпусты сѣ можна и за помершихъ жертвувати.

А залучену молитву до св. Іосифа належить оправити и въ цѣли щорѣчного уживаня на престолѣ заховати. А если Катехитъ на инше мѣсце переноситъ ся, то мае молитву тую при школѣ для своего наслѣдника повѣзавити. Впрочѣмъ можна молитву сю наклеву и до завѣзшеня такожъ въ книгарни Ставропогійскій въ цѣнѣ 35 гел. одержати; а въ цѣнѣ 50 гел. наклеву зъ одного боку тую молитву, а зъ другого боку звичайній молитвы колѣнопреклонній.

Тое тутъ пѣдъ І. наведено оголошене вѣрнымъ и ученикамъ есть въ цѣли умноженя набожности къ св. Іосифу найважнѣйше при цѣломъ сѣмъ богослуженю; и длятого приказуе ся всімъ Всч. Душпастирямъ и Катехитамъ, щобы якъ найстараннѣйше тое зѣдлали, причѣмъ ще спеціально приказуе ся Имъ всімъ, щобы такожъ додали оголошене вѣрнымъ и ученикамъ вѣдпустѣвъ на вѣзване: *Іисусе, Маріе, Іосифе!* Если же зъ якоисъ важной причины оголошене (проповѣди або екзорта) на Покровъ П. Б. або въ 1. недѣлю церковного жовтня не було, то мае бути въ найблизшу слѣдуючу, а евентуально въ дальшу слѣдуючу недѣлю. А въ школахъ, де нема екзортъ недѣльныхъ, мае Катехитъ въ иншій способъ зѣбрати всѣхъ своихъ учениковъ; если же тое неможливе, то мае Катехитъ въ протягу церковного жовтня въ кождой клясѣ особно (зъ вынѣткомъ першой клясы школъ народныхъ) рѣчь сю обвѣстити, и въ кождой клясѣ такожъ вѣдпусты на повыше вѣзване надані.

А если Душпастиръ або Катехитъ усмотритъ, то може вѣнъ по початковѣмъ оголошеню на Покровъ або въ першу недѣлю жовтня, въ протягу тогожъ мѣсяца ще другу проповѣдь або екзортъ о томъже предметѣ мати.

II. Що же дотычить самого богослуженя приказуе ся, щобы черезъ цѣлый мѣсяць жовтень пѣсля церковного нашего численя по кождой Литургіи, такъ въ недѣлѣ и святъ: якъ и въ седмичній дни, замѣсть приписаныхъ черезъ цѣлый рѣкъ колѣнопреклонныхъ молитвъ, вѣдмавляла ся зъ колѣнопреклоненемъ валучена молитва ко св. Іосифу; а по вечѣрни въ всѣ недѣлѣ и святъ того мѣсяца, щобы вѣдправивъ ся акафистъ къ Пресв. Богороди-

цѣ, по возможности Би покрову, заключаючи тойже вмѣсто звиклой молитвы тоужь молитвою къ св. Іосифу.

Въ праздникъ Собора Пресв. Богородицѣ и св. Обручника Іосифа т. е. на другій день Рождества Христова (де на св. Лутургіи такожь тропарь и кондакъ св. Іосифу має ся брати) и такъ само въ недѣлю по Рождествѣ Хр. належить по кождой Службѣ Б. такожь замѣсть звичайныхъ колѣнопреклонныхъ молитвъ вѣдмовити зъ колѣнопреклоненемъ туюжь молитву къ св. Іосифу и 3 Отче нашъ и 3 Богородице Дѣво въ честь тогожь Святого; по вечерни же въ оба тѣ дни святочній має ся вѣдправити акафистъ къ Пресв. Дѣвѣ, закѣнченій вмѣсто звичайной молитвы, тоужь молитвою колѣнопреклонною къ св. Іосифу разомъ зъ 3 Отче нашъ и 3 Богородице Дѣво, а потому супликація зъ благословенемъ найсв. Тайнами. — Если котрого року праздникъ Рождества Христова выпаде въ субботу або въ недѣлю, то понеже тогды оба ту выражений святочній дни сходятъ ся въ одно, такожь и вѣдправа ту приписана лишь въ той оденъ день (на другій день Рождества Хр.) буде мѣсце мати.

Вкѣнці скажемо загально о умноженю набожности до св. Обручника Іосифа:

III. Бсть рѣчию певною, що мы пѣсля волѣ Божой маємо старати ся о умножене той набожности собѣ и вѣрнымъ: бо есьмо до того завѣзваніи вѣдъ св. Апостольского престола и вѣдъ Епископѣвъ нашихъ и вѣдъ Синода Львѣвского (ст. 139). Способы же до умноженя той набожности суть именно слѣдующіи:

- 1) Щорѣчне обвѣщене, высше пѣдъ I приказане.
- 2) Щорѣчне богослуженѣ, пѣдъ II наведено.
- 3) Абы и мы саміи часто уживали и вѣрныхъ привели до частого уживаня вѣзваня: *Исусе, Маріе, Іосифе!* о чѣмъ такожь говорено и приказано пѣдъ I; а тутъ ще додае ся, що нѣяка инша мала молитовка не есть надѣлена такими великими вѣдпустами (зри Вѣдомости 1913 ч. 13. ст. 21). Та и зъ того зовсѣмъ незвычайного наданя вѣдпустового видно, що св. Отець всѣхъ насъ, Пій X дуже желае, щобы до набожности къ Господу и Пресв. Матери Божьей долучити такожь набожность къ св. Обручнику Іосифу.
- 4) Дуже важна рѣчь есть и якъ найусильнѣйше препоручае ся всѣмъ Всч. Душпастирямъ, абы постарали ся, щобы въ кождей церквѣ бувъ образъ св. Обручника Іосифа и тойже на найвѣдповѣднѣйшомъ для набожности народа мѣсци (пр. на бѣчнѣмъ котрѣмъ престолѣ) умѣстити. А ще лѣпше, если буде особный престолъ св. Іосифа. И заохочувати вѣрныхъ, якъ вже пѣдъ I. сказано, щобы и они мали въ домахъ своихъ образъ св. Іосифа.

б) Наведеній тутъ або и иншій способы могутъ певно дуже успѣшній бути; але, такъ якъ въ всѣхъ рѣчахъ до вѣры и спасеня належачихъ, лише черезъ милосердіе и ласку Божу намъ и тымъ, котрій намъ повѣреніи суть: *не хотяцего ниже текуцего, но милующаго Бога.* Прото просѣмъ постоянно Господа собѣ и вѣрнымъ о дуже велику набожность, дитинну любовь и уповане до Пресв. Матери Божой и св. Обручника Іосифа.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята

Львѣвъ, дня 12. вересня 1913.

Ч. 71.

Ч. 8283. — Богослуженѣ для рекрутѣвъ въ мѣсяци вересни.

Пригадуе ся Всч. Душпастирямъ, що мають въ мѣсяци вересни въ недѣлю оголосити и въ означеній седмичный день вѣдправити богослуженѣ для новыхъ рекрутѣвъ пѣсля Вѣдомостей 1911 ч. 57 (ст. 109).

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 12. вересня 1913.

Ч. 72.

Ч. 8302. — Важне въ справѣ юбилея.

Св. Пенітенціарія рѣшенемъ зъ 9. вересня с. р. заявила, що въ цѣли позысканя вѣдпусту юбилейного вѣльно каждому мѣсто означеной церкви свои мѣсцевости якубудь въ иншій мѣсцевости тоижь Епархіи означену церковь вѣдвиджувати (хотьбы и не процесіонально).

Отже можна и процесіи устрожувати зъ означеной церкви свои мѣсцевости до означеныхъ церквей якихбудь иншихъ мѣсцевостей.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 13. вересня 1913.

Ч. 6672. — Въ справѣ нашихъ эмигрантовъ въ Америцѣ.

Выдѣлъ Палаты адвокатовъ въ Краковѣ подѣ днемъ 19. мая с. р. воднѣсь ся тутъ зъ слѣдуючою

Вѣдозбою:

„Пбсла рескрипту ц. к. Министерства справедливости зъ дня 6/10 1912 Ч. 23483/12 поданого до вѣдомости Галицкимъ Судамъ и Палатѣ адвокатовъ въ Краковѣ перебувае въ Америцѣ велике число рѣжныхъ особѣ, походячихъ зъ Галичины, що удержують себе выключно зъ вызыскуваня эмигрантовъ. Суть то евычайнй агенты корабельныхъ картѣ, що публично себе оголошують адвокатами, нотариами та банкирами и яко покутнй писарѣ въ найпоганѣйшй способѣ ошукують несвѣдомыхъ нашихъ земляковъ черезъ то, що накидують ся имъ зъ рѣжными услугами, зъ своєю помочію въ всѣхъ справахъ правничихъ такъ законѣ австрійскихъ якъ и американскихъ. А особливо такй индивидуа баламутятъ молодыхъ нашихъ эмигрантовъ въ справахъ войсковыхъ — прирѣкаючи имъ звѣльнене вѣдъ службы войсковои або якй иншй неможливй помочи.

Черезъ никого не контролованй въ своихъ оголошеняхъ посувають свою безличность до той степени, що покликують ся на свои найлѣпшй зносины зъ ц. к. австрійскими консулятами и въ той способѣ позыскують довѣре недосвѣдченыхъ и безрадныхъ переселенцѣвъ. Втягають нашихъ людей въ рѣжнй интересы, намавляють до продажи батьковщины въ краю, въ имени эмигрантовъ переводятъ рѣжнй шкѣдливй трансакци, а не маючи понятя о законахъ, наражають нашихъ людей на рѣжнй споры, процесса и великй страгты. Грѣшь тяжко запрацьованый земляковъ выдурюють подѣ позоромъ, що въ своихъ мнимыхъ банкахъ переховають, а въ дѣйности спроневерюють. Такъ обдертй нашй люде черезъ такихъ обманцѣвъ до послѣдного неразы гроша, лишены суть всякой опѣки на чужинѣ, а тяжко скривдженй не умѣють собѣ порадити, бо не знаютъ мѣсцевыхъ законѣвъ и не знаютъ, де знайти помѣчь. А обманцѣ безкарно дальше обдурюють и вызыскують земляковъ.

Такимъ страшнымъ обставинамъ на разѣ треба въ той способѣ зарадити, зобы якъ найскорше можна було zorganizувати якусь опѣку закону надѣ нашими эмигрантами.

Поки що належить передовсѣмъ свѣдомляти (перестерѣгати) нашихъ земляковъ передѣ грозячими имъ небезпеченствами на чужинѣ, въ чѣмъ не мало можуть причинити ся рѣжнй товариства эмиграцйны, якй повиннй неустанно мати контактъ зъ мужами довѣривъ въ центрахъ эмиграцйного руху. А вжежь наибѣльше може здѣлати тутъ кождый мѣсцевый священникъ, котрый такъ зъ самыми эмигран-

тами на чужинѣ, якъ и зъ повѣсталою ихъ родиною въ неустанныхъ зносинахъ будучи, устереже ихъ передѣ обманцами на чужинѣ. Священникъ довѣдавши ся неразы про кривды своихъ земляковъ справдѣ зможе достарчити намъ стислого и рѣчевого матерйалу тыхъ рѣжныхъ обманствъ и надужитъ вразѣ зъ назвисками и адресами самыхъ обманцѣвъ. На подставѣ такого рѣчевого матерйалу, о якйи упрашаемо Всч. Духовенство, маемо надѣю, що всепѣльными силами дасть ся знищити або бодай зменшити число тыхъ шкѣдниковъ и дерунѣвъ нашихъ земляковъ на чужинѣ“.

Подаючи до вѣдомости повысшу вѣдозву въ справѣ такъ важной, якою есть эмиграция, такъ якъ всѣмъ намъ доля нашихъ переселенцѣвъ лежить на серци, Митроп. Консистория горячо препоручае Всч. Духовенству збирати знанй факта надужитъ, обманствъ поповнюваныхъ на нашихъ землякахъ въ Америцѣ и о тыхже доносити згаданѣй Палатѣ адвокатѣвъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистории.

Львѣвъ, дня 18. вересня 1913.

Ч. 8101. — Въ справѣ фасіи для вымѣру датку до фонда религійного на decennium 1911 до 1920 р.

Высоке ц. к. Намѣстництво переслало тутъ подѣ д. 28. серпня с. р. Ч. XI б. 4261/12 водпись рескрипту ц. к. Министерства вѣроисповѣданъ и просвѣты зъ дня 29. липня 1913 Ч. 1101 и розпоряджена переведена тогоже Министерства всепѣльно зъ ц. к. Министерствомъ скарбу зъ той самой даты зъ прошенемъ, вѣзвати все парохии и монастырѣ мужескй и женскй, зобы чимъ скорше, найпѣзнѣйше же до **кѣнца жовтня с. р.** предложили ц. к. Намѣстництву посредствомъ приналежного ц. к. Староства зѣзнане ихъ доходѣвъ и розходѣвъ, а такожъ маетку движимого и недвижимого, котрй то зѣзнаня служити мають до вымѣру датку до фонда религійного на десятилѣтје 1911—1920 по мысли закона зъ дня 7. мая 1874 В. в. д. Ч. 51.

Згаданй рескрипты гласять :

I.

Der Minister für Kultus und Unterricht, 1101/K. U. M.

Durchführungsverordnung des Gesetzes Wien, am 29. Juli 1913.
vom 7. Mai 1874 R. G. Bl. Nr. 51 für
das Dezennium 1911/20.

An
den Herrn k. k. Statthalter
in
Lemberg.

In der Anlage beehre ich mich Eurer Exzellenz die gleichzeitig zur Verlautbarung im Reichsgesetzblatte und im hierortigen Verordnungsblatte gelangende im Einvernehmen mit Seiner Exzellenz dem Herrn Finanzminister erlassene Verordnung betreffend die Durchführung des Gesetzes vom 7. Mai 1874 R. G. Bl. Nr. 51, über die Religionsfondsbeiträge für das Dezennium 1911/20 mit dem Ersuchen zu übermitteln, von derselben die dortländigen bischöflichen Ordinariate unverzüglich in Kenntnis zu setzen und wegen Neubemessung der Religionsfondsbeiträge mit tunlichster Beschleunigung das Erforderliche zu veranlassen.

Sollten sich hiebei bei einzelnen beitragspflichtigen Erhebungen des bisher vorgeschriebenen Beitrages ergeben, so werden für die denselben hienach für die Jahre seit Beginn des Dezenniums eventuell obliegenden Nachzahlungen tunlichst günstige Abstattungsmodalitäten festzusetzen sein.

Hiemit erhalten die Berichte vom 15. November 1910 Z. XI b. 5101/6, vom 30. November 1910 Z. XI b. 5101/8, vom 4. März 1911, Z. XI b. 1704/10 und vom 27. März 1911 Z. XI b. 1704/11, deren Beilagen im Anschlusse zurückfolgen, mit dem Bemerken ihre Erledigung, dass dermalen auf eine Erhöhung der Kompetenzen nicht eingegangen werden kann.

Der Minister für Kultus und Unterricht.

Hussarek m. p.

II.

Verordnung des Ministers für Kultus und Unterricht und des Finanzministers vom 29. Juli 1913.

Zur Durchführung des Gesetzes vom 7. Mai 1874. M. G. Bl. Nr. 51 über die Religionsbeiträge für das Dezennium 1911 bis 1920.

Die Bemessung der Religionsfondsbeiträge für das Dezennium 1911 bis 1920 hat bis auf weiteres unter sinngemässer Anwendung der Bestimmungen der Ministerialverordnung vom 21. August 1881, R. G. Bl. Nr. 112. und unter Berücksichtigung folgender Abänderungen zu erfolgen:

An Stelle des im K 2, Alinea 2 bezogenen Finanzministerialerlasses vom 26. Juli 1880, R. G. Bl. Nr. 102, hat die Verordnung des Finanzministeriums vom 10. Oktober 1910, R. G. Bl. Nr. 186, betreffend die Einbekennung des dem Gebührenäquivalente unterliegenden Vermögens für das VII. Dezennium, zu treten.

Die gemäss § 4 der Ministerialverordnung vom 21. August 1881, R. G. Bl. Nr. 112 vorzunehmende Einkommensberechnung hat derart zu erfolgen, dass das betreffende Einbekenntnis den Stand der Einnahmen und Ausgaben des dem Beginne der Bemessungsperiode vorangegangenen Jahres anzugeben hat.

Das Einkommen aus Grund und Boden und das aus Naturalien fliessende Einkommen ist nach den für die Grundsteuer zu ermittelnden Katastralnoten einzusetzen.

Das Einkommen aus gewerblichen Betrieben (§ 6. Alinea 2.) ist in der Weise zu berechnen, dass dasselbe mit dem zwanzigfachen Betrage des Durchschnittes aus der in den Jahren 1908 bis 1910 für den einzelnen Betrieb gezahlten Erwerbsteuer ohne Zurechnung der zu derselben eingehobenen Zuschläge anzunehmen ist.

Wenn aber gewerbliche Betriebe verpachtet sind, ist der daraus erzielte Pachtzins als Einkommen einzubekennen.

Den im § 9. Punkt 3. der zitierten Ministerialverordnung angeführten Assekuranzauslagen sich auch die vom Religionsfondsbeitragspflichtigen auf Grund einer ihm gesetzlich obliegenden Verbindlichkeit zu leistenden Beiträge zur Unfalls-, Kranken und Pensionsversicherung gleichzuhalten.

Versicherungsbeiträge, durch welche jene Entschädigungsansprüche gedeckt werden sollen, welche zu Lasten des Religionsfondsbeitragspflichtigen aus der gesetzlichen Haftpflicht für Unfälle bei gewerblichen Betrieben eventuell entstehen können, sind nur in dem Falle zur Anrechnung beim Religionsfondsbeitrage geeignet, wenn der Beitragspflichtige sich gleichzeitig des Anspruches begibt, für den betreffenden Entschädigungsbetrag selbst bei Anrechnung zum Religionsbeitrage zu begehren. Die Bewilligung zur Anrechnung solcher Versicherungsbeiträge bleibt jedoch in jedem Falle der Schlussfassung des Ministers für Kultus und Unterricht vorbehalten.

An Stelle der Bestimmung des § 9. Punkt 6. treten nachfolgende Anordnungen:

Falls einzelne geistliche Personen oder Anstalten ihrer durch das Gesetz vom 16. Dezember 1906, R. G. Bl. Nr. 1 ex 1907. festgesetzten Versicherungspflicht dadurch Genüge leisten, dass sie in Ersatzverträgen die Verpflichtung zur Auszahlung der Ruhegehälter ihrer Bediensteten übernehmen, kann die Anrechnung der bezüglichen Ruhegehälter als Ausgabepost nur unter der Bedingung beansprucht werden, dass die betreffenden Verträge, abgesehen von der gemäss § 67 des zitierten Gesetzes für die Ersatzverträge als solche erforderlichen Genehmigung des Ministers des Innern, von der Landesstelle genehmigt werden.

Ebenso kann die Anrechnung von Gnadengaben und Unterstützungen, die auf zu Recht bestehenden Verbindlichkeiten beruhen, ferner von Pensionen, die an solche Bedienstete geleistet werden, zugunsten deren eine Pensionsversicherungspflicht im Sinne des mehrzitierten Gesetzes nicht besteht, endlich die Anrechnung der für solche Bedienstete geleisteten

Pensionsversicherungsprämien nur dann beansprucht werden, wenn die Zustimmung zur Verabreichung der betreffenden Beträge, beziehungsweise zur Leistung der bezüglichen Prämie von der Landesstelle besonders erteilt worden ist.

Endlich wird die Vorschrift des § 25 dahin ergänzt, dass die Einzahlung der Religionsfondsbeiträge nebst den bisher geltenden Einzahlungsmodalitäten auch auf die Art erfolgen kann, dass die vom Beitragspflichtigen mittels Posterlagscheines auf das Konto der Hauptkasse des betreffenden Kronlades bei einem beliebigen Postamte berichtet werden.

Zaleski m. p.

Hussarek m. p.

Тое подає ся Всч. Урядамъ парохіяльнымъ и Всч. Настоятелямъ Монастирѣвъ до вѣдомости и застосованя ся.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 18. вересня 1913.

Ч. 75.

Ч. 6666. — **Оголошує ся речинець квалифик. испытю для кандидатѣвъ на катехитѣвъ видѣловыхъ школь.**

Квалификаційный испытъ письменный и устный вѣдбуде ся въ дняхъ **30. и 31. сѣчня 1914.**

Кандидаты, намѣряю чѣ поддати ся тому испытю, мають свои поданы о приуцчене до сего испытю предложити Митр. Ординарѣтви посредствѣмъ дотычного Ординар. Комисаріату шк. найдальше до **1. сѣчня 1914 р.**

Примѣчає ся, що увагляднені можуть бути поданы лише такихъ кандидатѣвъ, котрѣ що найменше оденъ рѣкъ удѣляли науки религіи въ якѣй публичной школѣ зъ вдоволяющимъ успѣхомъ.

Предметами сего испытю будуть:

а) Библийна исторія обохъ завѣтѣвъ; б) Догматика; в) Етика; г) Исторія Церкви Христовой зъ особливимъ уваглядненемъ гр. кат. Церкви; д) Литургика гр. кат. Церкви; е) Катехитика и Методика; ж) Педагогія.

Такожъ буде вымагати ся знаня обовязуючого плану науки религіи въ народн. и видѣл. школахъ и обовязуючихъ въ сихъ школахъ приписѣвъ, вѣдносячихъ ся до религійныхъ практикъ, якъ такожъ знаня рѣшень Львѣвского Епарх. Собора зъ 28-го и 29-ого грудня 1905 дотычно справъ школьныхъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи

Львѣвъ, дня 19. вересня 1913.

МОЛИТВА

ко святому Іосифу Обручнику.

Къ Тебѣ, блаженный Іосифе, во скорби нашей прибѣгаемъ, и призвавше помощи Пресвятыя Твоя Обручници, такожде Твоего заступничества съ упованіємъ умоляемъ. Тоя ради любви, яке сопряже Тя пренепорочнѣй Дѣвѣ Богородици, и отческаго ради раченія, имже отроча Іисуса обнялъ еси, умильно молимъ Тя, да призриши милостивъ на достояніє еже Іисусъ Хрістосъ стяжа своею кровію и нуждамъ нашимъ Твоею силою и помощію пособствуєши.

Защищай о прозорливѣйшій хранителю божественныя Родины, Іисусъ Хрістово изчадіє избранное, отвори отъ насъ возлюбленнѣйшій Отче всяку язву заблуждений и развращений, благосклонно предстани намъ съ небесъ крѣпчайшій нашъ поспѣшниче въ томъ подвизѣ съ властью тьмы, и якоже иногда отроча Іисуса исторгнулъ еси отъ крайнія опасности жизни, тако нынѣ Церковь святую Божию отъ вражихъ навѣтовъ и отъ всякія противности защищай: насъ же единокоргождо всегдашнимъ Твоимъ покровительствомъ заступай, яко да по Твоему примѣру и Твоею помощію поддерживаеми свято жити, благоговѣйно умрети и вѣчно на небесѣхъ блаженство наслѣдiti возможемъ. Аминь.

Святѣйшій Отець Левъ Папа XIII соизволилъ естъ космуждо Вѣрному, глаголющему благоговѣйно молитву сію, единократно въ кійждо день года, 300 дній прощенія, и усопшимъ вѣняемаго.

Ч. 76.

Ч. 7808. — Въ справѣ належитого уживающа чекѣвъ (посвѣдокъ) почтовой касы ошадности.

Многій зъ Всч. Урядѣвъ деканальныхъ, а такожъ и парохіальныхъ уживаютъ въ послѣднихъ часахъ до грошевыхъ пересылокъ, приходящихъ до Митроп. Консистеріи и иныхъ чекѣвъ (посвѣдокъ) ц к. почтовой касы ошадности, якъ тыхъ, котріи на певну янусь означену цѣль суть назначеніи. На пр. чекомъ № 90.666, назначенымъ на Льв. АЕп. Вѣдомости, або чекомъ № 91.390, назначенымъ на таксы консист. и пр., присылають належитѣсть за Шематизмъ, або на оборотъ, — и т. п. Въ наслѣдокъ того повстае велике затрудненіе и замѣшаніе въ дѣловодствѣ Консистеріи.

Въ виду того, подаючи понише списъ тыхъ чекѣвъ почтовой Касы ошадности, посредствомъ котрыхъ грошѣ до Консистеріи приходять, Митроп. Консистерія взывае симъ Всч. Уряды деканальніи и парохіальніи и декан. Комисаріаты вдов. сирот. фонда, щобы до грошевыхъ пересылокъ уживали **только** такихъ чекѣвъ, якій на цѣль пересыланыхъ грошей суть назначеніи. А именно:

- 1) **Чекѣвеkonto № 51.885 только на вдов.-сирот. фондъ** (датки, жертвы и т. п.).
- 2) **Чекѣвеkonto № 90.505 только на Шематизмъ и Уставъ церковный вѣдъ 1913 р. почавши.**
- 3) **Чекѣвеkonto № 90.666 только на Льв. АЕп. Вѣдомости** (и Уставъ церковный за 1912 р.).
- 4) **Чекѣвеkonto № 91.390 только на грошѣ для Митроп. Консистеріи** (таксы канцелярійніи, супружескіи, жертвы на потребы Свят. Отця, на мисіи, эмиграційніи цѣли, церковь въ св. Земли и т. п.).
- 5) **Чекѣвеkonto № 91.084 только для Тов-а св. Ап. Петра** (членскій вкладки, жертвы).
- 6) **Чекѣвеkonto № 126.217 только на Монастирь СС. Василіанокъ.**

Поручае ся прото Всч. Урядамъ заосмотритись въ свѣи часъ въ потрѣбніи чеки (дѣстати ихъ можна въ Канцеляріи Митроп. Консистеріи) и тыхже *только* уживати; а если бы случайно вѣдповѣдного чека забракло, то грошѣ належитъ выслати переказомъ почтовымъ, а не чекомъ на иншу цѣль назначенымъ.

При томъ поновляе ся давнѣйше тутешне розпорядженіе, щобы о кождѣи высылцѣ грошей доносити Митроп. Консистеріи окремымъ письмомъ зъ долученымъ выказу, вѣдъ кого и на що грошѣ выслано, — або по крайнѣи мѣрѣ зазначити на чеку (переказѣ), вѣдъ кого и на що грошѣ назначеніи.

Всч. Настоятель Деканатѣвъ пояснить справу тую на Соборчикахъ деканальныхъ и впишуть тое въ протоколъ Соборчика.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 9. вересня 1913.

Ч. 77.

Ч. 8553. — Оголошенє речниця испытю конкурсового парохіального.

Испитъ конкурсовый парохіальный дотычно наукъ вѣдбуде ся на дняхъ 5. и 6. н. ст. листопада 1913.

Получившій позволенє поддати ся сему испытю мають о годинѣ повѣ до 8 рано дня 5. листопада въ церквѣ Архикатедральной въ цѣли выслуханя Службы Божой „о призванє помочи св. Духа“ явити ся, потѣмъ въ сали засѣданъ Консистерскихъ зѣбрати ся, де на приготованѣмъ до того листѣ впишуть свои имена и выкажуть ся позволенѣмъ до приступленя до того испытю. Близшій порядокъ оголосить ся устно передъ испытюмъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 20. вересня 1913.

Ч. 78.

Ч. 7628. — Обвѣщавть ся два выданя Товариства св. Ап. Павла.

На прошенє хвального Выдѣлу Товариства св. Ап. Павла обвѣщавть ся слѣдующій два послѣдній апробованій выданя тогожъ Товариства:

Д-р Й. Ключ. Боже Слово і Син Божий, часть перша (дѣло апольогегичне); и

О. Л. Лужницкій, „Оставьте дѣтей приходити ко Мнѣ“, Ч. IV. (дѣло катехитичне).

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 25. серпня 1913.

Ч. 79.

Обвѣщєня конкурсовій.

Митрополитальна Консистерія розписує пѣдъ днемъ 15. вересня 1913 зъ речинцемъ до дня 15. листопада 1913 конкурсъ на слѣдующій парохіи:

Ч. 8310. — Бруховичѣ, Перемишлянського деканата, наданя приватного.

Ч. 8311. — Почапы зъ прилуч. Хильчицѣ и Бонисинѣ, Золочѣвского деканата, наданя Ординаріятского.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Хроника.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали 00:

Ч. 6904. — Стефанъ Гаврилюкъ въ Тернополи, Ч. 8161. — Николай Семенюкъ экспонов. въ Сорочѣ ад Дубковѣ, Ч. 8448. — Павло Олѣйникъ зъ правомъ управы въ Пониковици малой.

Завѣдательства отримали 00:

Ч. 7878. — Емилянъ Рудницкій excurrento въ Настащинѣ, Ч. 7039. — Константинъ Роздольскій заступницо пароха и завѣдательство въ Звенигородѣ Винницкого деканата, Ч. 7553. — Иоанъ Пыковский въ Бѣломѣ.

Душпастирство при ц. н. заядлѣ инквизитѣвъ отримавъ:

Ч. 7098. — Всч. О. Несторъ Полянскій, неопресвитеръ Перемиской Епархіи.

Канон. институцію отримали 00:

Ч. 6323. — Всч. О. Андрей Бандера на Бережницю шляхоцку, Ч. 8366. — Иоанъ Мацѣвичъ на Фрагу.

Выс. ц. н. Правительство призволило дотацію для приват. сотрудниковъ зъ рел. фонда на 1 рѣкъ:

Ч. 6331. — въ Угриновѣ середнѣмъ, Ч. 6372. — въ Львовѣ при церквѣ св. Параскеви, Ч. 6579. — въ Могильницѣ, Ч. 6848. — въ Стояновѣ, Ч. 6852. — въ Станиславчику, Ч. 6855. — въ Пуковѣ, Ч. 6856. — въ Желеховѣ вел., Ч. 6961. — въ Тростянци малѣмъ, Ч. 6991. — въ Глинянахъ-Заставю, Ч. 7065. — въ Оравчику, Ч. 7397. въ Волцневѣ, Ч. 7623. — въ Красносельцяхъ, Ч. 7644. — въ Козовѣ, Ч. 7863. — въ Подмонастири, Ч. 7667. — въ Пойлѣ, Ч. 7805. — въ Львовѣ при церквѣ св. Ап. Петра и Павла, Ч. 8022. — въ Скниловѣ, Ч. 8025. — въ Долинянахъ, ч. 8148. — въ Перегиньску.

Декретъ увѣльненя вѣдъ испытю конкурс. парох. отримали 00:

Ч. 4134. — Всч. О. Юсифъ Терлецкій парохъ въ Лисовичахъ, Ч. 7287. — Теодоръ Муровичъ парохъ въ Лолинѣ, Ч. 7957. — Димитрій Склевковичъ парохъ въ Поморянахъ.

Жертвы впынувшій до канцеляріи Митропол. Консистеріи:

а) на будову церкви въ Святой Землі:

Всч. Уряды парох. въ: Хороснѣ 11 к. 16 сот., Денисовѣ 7 к. 91 сот., Чижиновѣ 5 к. 10 сот., Завидовичахъ 9 кор., Мужилѣвъ 12 кор., Гребеновѣ 8 кор., Дмитровѣ 5 кор.

б) на місѣ до емигрантѣвъ:

Всч. Уряды парох. въ: Пѣзнѣцѣ 3 кор., Волосянцѣ 15 кор., Чижиновѣ 10 к. 69 сот., Чермановѣ 7 кор., Стрѣлковѣ 3 кор., Завидовичахъ 4 кор., Голини 131 к. 97 сот.

в) на монастирь СС. Василянскъ въ Львовъ :

Всч. О. Деканатъ Олескій 50 кор., Церкви въ: Чесникахъ 20 кор., Путятинцахъ 20 кор., Шибалинѣ 10 кор., Рипяцѣ 20 кор., Ракобугахъ 30 кор., Голгоцахъ 30 кор., Боркахъ вел. 20 кор., Мельничѣ 50 кор., Яснискахъ 20 кор., Богдановицѣ 20 кор., Супрановицѣ 30 кор., Страдчи 20 кор., Рокитнѣ 20 кор., Панство Целевичѣ зъ Козини 6 кор.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

- Ч. 7494. — О. Іосифъ Лѣшинскій, парохъ Бѣлого, померъ дня 10. серпня 1913 р.
 Ч. 7601. — О. Іосифъ Рыбакъ, парохъ Насташина, померъ дня 11. серпня 1913 р.
 Ч. 8155. — О. Іосифъ Вергановскій, парохъ Почапъ, померъ дня 1. вересня 1913 р.
 Ч. 8125. — О. Савинъ Яцковскій, парохъ Хмѣльна, померъ дня 2. вересня 1913.

Душѣ Ихъ поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львовъ, дня 22. вересня 1913.

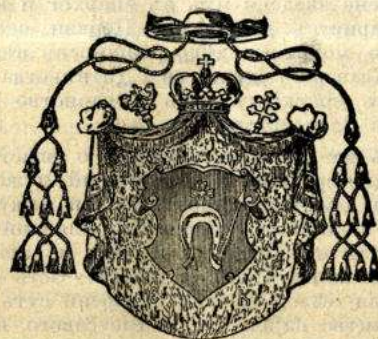
Андрей Билецкій

официалъ

о. Дръ Іоанъ Соболю

за канцлера.

Накладомъ Митрополитального Ординаріята. Ставропольска друкарня пѣдъ зарядомъ М. Рефца.

Львовско-Архієпархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 27. жовтня 1913.

Ч. XII.

Ч. 80.

Ч. 9172. — О товариствахъ и брацтвахъ церковныхъ взагалѣ и о брацтвахъ Найсв. Тайнѣ въ особенности.

До рѣчей, котры якъ наибѣльше до славы Божой и спасеня вѣрныхъ причинити ся можуть, належать несомнѣнно товариства и брацтва церковны, о котрыхъ тутъ говорити хочемъ. Но примѣчаемъ, що нашѣ брацтва тверезости суть брацтвами цѣлкомъ особного рода, и свои особенности мають, о котрыхъ говорить ся въ Вѣдомостяхъ 1895 ч. 40 (ст. 69) и въ статутѣ тыхже брацтвъ.

Взагалѣ же Товариства церковны розличають ся вѣдъ властивыхъ брацтвъ звычайно въ тѣмъ, що першы не суть привязані до особы якои церкви, а найчастѣйше розтягають ся на цѣлу епархію або бѣльше епархій або и на цѣлу Церковь Христову, и они не потребують формального канонного установленя вѣдъ Епископа, але достаточне есть удобрене ихъ або, если для цѣлои Церкви вже

суть одобренъ, дозволене введеня ихъ въ епархіи и въ поодинокихъ мѣсцевестяхъ. До товариствъ для цѣлои Церкви одобреныхъ належить пр. Апостольство молитвы, дѣло розширена вѣры (або товариство св. Франциска Ксаверія), дѣло св. Дитинства (мисія дѣтей) и инші; а въ нашихъ епархіяхъ есть Товариство св. Ап. Павла и Общество св. Иоанна Златоустого.

Въ поодинокихъ же парохіяхъ ходитъ о властивій **брацтва церковній** и они непосредный и постоянный, дуже великій пожитокъ для вѣрныхъ той парохіи приносятъ. Они могутъ при каждой церквѣ существовати и до тойже церкви привязаніи суть. Могутъ они дуже различнѣ быти що до назвы и цѣли и упражненъ своихъ, посли различныхъ обставинъ мѣсць и часовъ. Есть вправдѣ много брацвъ, котріи вже для цѣлои Церкви одобреніи суть, якъ пр. брацтво найсв. Тайнъ, брацтво найсв. Серця Исусового, и многіи инші; однакожь и тѣ при каждой поодинокій церквѣ, если де запровадять ся, вѣдрубне брацтво становлять, вѣдъ другихъ такихъ самыхъ брацвъ независиміи суть, и власнѣи вѣдъ другихъ вѣдмѣннѣи статуты (лишь, розумѣе ся, при той самой головній цѣли) мати могутъ, де противно товариство, якъ сказано, для цѣлои Церкви або цѣлыхъ епархіи одну цѣлѣсть становитъ и одной статуты має.

Примѣчае ся тутъ, що взглядомъ набожности до найсв. Серця Христового есть одно товариство „Апостольство молитвы“ и одно властиве „Брацтво найсв. Серця Исусового“ для цѣлои Церкви одобрено; о першомъ зри вѣдомости 1904 ч. 92 (ст. 176) и ч. 101 (ст. 198), и 1907 ч. 82 (ст. 127), а о другомъ 1906 ч. 95 (ст. 135).

Кажде властиве брацтво при каждой поодинокій церквѣ повинно мати статутъ вѣдъ Епископа одобреный, а особливо всегда особногo канонного установленя (ерекціи) вѣдъ Епископа потребуе, такъ що безъ канонного установленя посли закона церковного навѣтъ „брацтвомъ“ звати ся не може инѣякихъ вѣдпустѣвъ мати або одержати не може. Муситъ такожъ Епископъ означити, хто має власть членѣвъ до брацтва пріймати; а безъ такой вѣдъ Епископа наданой власти пріймане есть неважне, а вѣдпусты вѣдъ неважно пріймленыхъ не позысують ся. И додае ся, що и при канонно установленныхъ и вѣдпустами вже надѣленыхъ брацтвахъ може щевсегда Епископъ статуты ихъ змѣнити; и прото если змѣна яка есть желательна, треба ю до удобреня Епископа предложити.

Впрочомъ всѣ обовязки брацкіи саміи въ собѣ (т. е. о сколько они не суть закономъ Божиимъ наказаніи) не обовязують по дѣлѣ грѣхѣмъ.

Що же до одержаня вѣдпустѣвъ для брацвъ канонно установленныхъ, то лише брацтва найсв. Тайнъ, о котрыхъ ще низше скажемъ, мають той цѣлкомъ особенный привилей, що они черезъ само канонне установлене черезъ Епископа одержують свои вѣдпусты.

сты (и между ними щомѣсячный повный вѣдпустъ) на всегда. При прочихъ же брацтвахъ треба розрѣзнити, чи брацтво есть такого имвни и цѣлей, якѣ вже для цѣлои Церкви одобреніи и розширеніи суть, чи має оно инше свое имя и цѣли. Въ першомъ разѣ заудѣлюють ся вѣдпусты звычайно черезъ агрегацію (присоединене) до дотычного головного архибрацтва, въ Римѣ або деінде истнующого (при чѣмъ врештѣ, якъ вже выше сказано, кажде поодинокое брацтво зовсѣмъ независиме повѣстанъ и свои власнѣи вѣдрубнѣи статуты мати може); а лишь вынятково може Епископъ отримати власть, брацтвамъ заудѣлювати вѣдпусты архибрацтва безъ агрегаціи. Если же брацтво есть таке, котре не есть для цѣлои Церкви одобрено, то о вѣдпусты для него въ каждомъ поодинокомъ разѣ до св. Апост. Престола удавати ся треба, и тогда вѣдпусты меншіи дають ся (звычайно лишь 1 повный вѣдпустъ въ роцѣ), и може быти, що вѣдпусты тѣ, такъ якъ и повысша власть Епископа, лишь на означеный часъ удѣлять ся.

Дальше примѣчае ся, що дадутъ ся различити два головнѣи роды брацвъ: одинъ, котрыхъ члены, абы такъ сказати, лишь духовно злученіи суть, тымъ способомъ, що до тыхъ самыхъ упражненъ набожности або любви ближнього обовязують ся, а поверховного между собою злученя не мають; другій же, котріи окрѣмъ згаданого духовного злученя ще и поверховно звязують ся, пр. старшину между собою выбираютъ, сесіи вѣдбувають, всѣлбный мастокъ, всѣлбне свѣтло и хоругви свои мають и т. п. Брацтва другого рода хотъ и при одной церквѣ лишь одно брацтво становлять, треба однакожь що до поверховныхъ дѣйствій роздѣлити на брацтво мужей, женъ, молодцѣвъ и дѣвиць; и брацтва такіи суть очевидно много важнѣйшіи въ душпастврствѣи вѣдъ брацвъ першого рода т. е. безъ поверховного злученя членѣвъ; но и тѣ мають великій для вѣрныхъ пожитокъ черезъ свои побожнѣи упражненя и наданіи вѣдпусты. Впрочомъ хотъ и яке брацтво есть звычайно безъ поверховного злученя, однакожь въ даномъ разѣ оно всегда такожъ зъ тымже злученемъ членѣвъ устроити ся дастъ.

При той самой церквѣ може и бѣльше различныхъ канонно установленныхъ и вѣдпустами надѣленыхъ брацвъ истновати, и тогда кажде зъ тыхъ брацвъ есть вѣдрубне для себе и вѣдъ всѣхъ другихъ независиме; и каждый може до котрого хоче брацтва вступити, а членѣи одного брацтва може быти заравомъ членомъ другихъ брацвъ, чи то при той самой чи при иншихъ церквахъ установленныхъ.

Найотже Всч. Парохи не залишать въ ревности о добровѣрныхъ старати ся, щобы по возможности при каждой парохіальной церквѣ и такожъ при тыхъ филиальныхъ церквахъ, въ котрыхъ въ недѣлѣи и свята парохіальне набоженство по чераѣ буває и Тайны

святї переходять ся, хоть одно брацтво канонно установлене и водпустами надѣлене запровадило ся. Впрочемъ послѣ закона церковного могло бы лишь при одной (парохіальной) церквѣ брацтво для цѣлой парохіи бути; а если есть брацтво тое таке, що для цѣлой Церкви есть одобрено, то можуть навѣтъ всѣ вѣрній якихъ будь парохій до него вписувати ся.

Если же въ якій парохіи нѣякого канонного брацтва нема, то якъ св. Апостольскій престолъ выразивъ тое желане, такъ и Митроп. Ординаріятъ желае, чтобы ввело ся **Брацтво найсв. Тайнъ**; и двѣ особливо причины промавлиють за тымъ. Перша и головна причина есть та, чтобы належито звернути увагу вѣрныхъ на тую правдиво безконечну доброту и любовь Г. Бога къ намъ, въ котрой Отець небесный давъ Сына Свого едиnorodного за насъ и Сынъ Божій не лишь цѣлкомъ жертвувавъ Себе въ цѣломъ житю Своѣмъ земномъ для насъ, аще ще и такимъ чуднымъ и всякї гадки людскї перевысшающимъ способомъ въ кождой св. Литургіи поновно Себе за насъ жертвуе, въ найсв. Тайнахъ неустанно зъ нами перебувае, и въ св. Причастію въ поживу Себе намъ дае. И въ якій цѣли Г. Богъ такъ насъ полюбивъ? Не въ иншой цѣли, якъ лишь для того, чтобы вже и насъ до любви и жертвованя ся Г. Богу побудити, послѣ словъ св. Ап. Іоана (1 Іо. 4, 19): *Мы любимъ Его, яко Той первѣе возлюбилъ есть насъ*. И то хоче Г. Богъ очевидно не для Себе, такъ якъ водъ насъ жадного добра мати не може, але лишь для насъ, бо наше все добро въ нѣчомъ иншомъ не есть и не може бути, ино въ любви и жертвованю ся Г. Богу. Прото не лишь зо всѣхъ мѣръ годить ся, чтобы Г. Богу, правдиво въ найсв. Тайнахъ mezi нами перебувающему, зъ сердца всяку возможну честь и вдячність оказувати; но и найкористнѣйшимъ для всего правдивого добра вѣрныхъ буде, если зверне ся особна и постоянна увага ихъ на чудну и безконечну любовь Г. Бога къ намъ въ І. Христѣ, именно въ найсв. Тайнахъ Его. А обѣ тѣ рѣчи, честь для Г. Бога въ найсв. Тайнахъ и звернене постоянной уваги на тую любовь Богу къ намъ, ледви чимъ иншимъ такъ добре досягнути дадутъ ся, якъ впровадженемъ брацтва найсв. Тайнъ.

То есть отже перша и головна причина промавлиюча за брацтвами тыми; а друга важна, вже выше сказана, есть, що брацтва тѣ, такъ якъ жадній иншї, самымъ вже каноннымъ установленемъ водпусты свои на всегда одержуютъ. Окромъ того мають они (що впрочѣмъ и при агрегаціяхъ мѣсце має) всѣ mezi собою и зъ римскимъ архибрацтвомъ вепольность молитвъ и добрыхъ дѣлъ, и если бы на будуче римске архибрацтво якї дальшї водпусты и ласки отримало, то тымъ самымъ всѣ брацтва найсв. Тайнъ въ нихъ участвуютъ.

Въ парохіяхъ, де лишь брацтво безъ канонного установленя есть, препоручае ся ввести брацтво канонно способомъ реорганизациі т. е. такъ, чтобы позбавити всѣхъ членовъ истнующого брацтва, если лишь по оголошеню нового статута схотять, яко членовъ нового брацтва, и старшихъ братовъ давнѣйшихъ яко такихъ (лишь зъ евентуальнымъ доповненемъ послѣ статута) ажъ до означеного въ новомъ статутѣ періода. Но конечнымъ есть, чтобы кождый членъ давного брацтва самъ особисто заявивъ передъ Настоятелемъ брацтва волю належаня до нового брацтва, и чтобы на ново въ новоспоряджену книгу брацву вписанный бувъ. И разумѣе ся, що будуть такожъ новї члены зголошающї ся водновѣдно статуту приймаи ся.

Разомъ зъ грамотою установленя брацтва найсв. Тайнъ (котра має въ рамкахъ подъ шкломъ въ пресвитеріи завѣшеною бути) высылае ся одобренный статутъ (котрый належить тревало оправити) и Примѣненя для Пароховъ и Чинъ восприятія; а карты вписовї (4 гел. одна, 4 К. сотка) можна получить у Митроп. Консистоіи и коштъ може покрити ся зъ скарбони церковной.

По запровадженю и устаненю брацтва найсв. Тайнъ зъ коллегіальнымъ урядженемъ добре буде, если запровадити ся ще одно брацтво, але вже лишь зъ упражненями побожности безъ организациі корпоративной и поверховного злученя членовъ. Таке брацтво може бути и зъ той причины пожаданнымъ, позаякъ всегда найдуть ся и по селахъ а особливо по мѣстахъ таки особы, що до брацтва коллегіально урядженого не схотять приступати; про обовязки и стосунки коллегіальнї, або такожъ про рѣчну вкладку, если есть приписана. И разумѣе ся тутъ брацтво друге таке, котре бы загално для всѣхъ вѣрныхъ водновѣдало; отже и окромъ брацтва тверезости, котре про спеціальну свою чесноту не для всѣхъ водновѣдне есть. Найлѣпше и найпорадиѣйше до умноженя любви Божой для всѣхъ парохіянъ буде „Апостольство молитвы“ (ари выше).

Впрочемъ послѣ статута брацтва найсв. Тайнъ и Примѣченя для Пароховъ мають Всѣ Душпастырѣ пильно перестерѣгати, чтобы цѣле брацтво найсв. Тайнъ було тверезымъ, чи члены его належать такожъ до брацтва тверезости або и нѣ. Разумѣе ся, що тѣ, котрї до обохъ сихъ брацтвавъ належать, зъ водпустовъ и ласкъ ихъ обохъ користаги могутъ; но брацтво тверезости не має ся вже коллегіально уряджувати.

Если при якій церквѣ есть больше брацтвавъ различного имени зъ внѣшними знаменами, то давнѣйше канонно установлене брацтво має першеньство передъ побѣйше установленымъ. Но въ процесіяхъ зъ найсв. Тайнами має послѣ припису св. Апост. Престола брацтво найсв. Тайнъ безъ взгляду на часъ своего установленя першеньство передъ всѣми другими; зъ выняткомъ лишь такъ званыхъ Терци-

яровъ (брацтво третьего закона) т. е. брацтвъ монашеско-подобного жита въ свѣтъ (если бы такі брацтва у насъ взглядомъ закона Василіанъ заведенъ були), котрымъ всегда передъ всѣми прочими, просто-свѣцкими брацтвами першенство принадлежить.

А позаякъ добре урядженъ и веденъ брацтва суть наибольшой ваги для добра цѣлои парохіи, для того зволютъ Всч. ОО. Деканы при визитахъ деканальныхъ въ кождой парохіи бачне око на то звернути и по всей возможности на тое впливати, щобы було всюда хоть одно канонно установлене и вѣдпустами надѣлене брацтво, и щобы тѣ брацтва, котры суть, старанно вѣдъ Душпастырѣвъ пильнували ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 20. жовтня 1913

Ч. 81.

Ч. 9085. — **О конечныхъ условіяхъ правосильного принятя**

до брацтвъ канонно установленыхъ и вѣдпустами надѣленыхъ.

Найважнѣйша користь, котру канонне установлене для брацтвъ дае, есть та, що канонно установленъ брацтва надѣляютъ ся **вѣдпустами**. А вѣдпусты суть дуже великимъ добромъ, особливо если, якъ звычайно, такожь за помершихъ можна ихъ жертвувати; и вѣдпуствъ Церковь св. въ нашихъ часахъ много для всѣхъ вѣрныхъ дае и дуже легко можна ихъ позыскати, але передовѣмъ и въ наибольшій мѣрѣ для членѣвъ брацтвъ канонно установленыхъ. Прото повиненъ кождый Душпастырѣ, а тымъ бѣльше, если въ парохіи есть одно або и бѣльше брацтвъ канонно установленыхъ, парохіанъ о вѣдпустахъ обзучити, щобы они добре розумѣли рѣчь тую, якъ велике добро есть въ вѣдпустахъ, и абы знали, що треба до позысканя вѣдпуствъ. Часомъ удѣляе ся брацтву такожь ласка упривильованого престола (якъ у насъ брацтву тверезости) т. е. що при кождой Литургіи, котра за помершого чена въ брацкѣй церквѣ вѣдправляе ся, Церковь жертвуе Богу повный вѣдпустъ за его душу. Повна наука о вѣдпустахъ и такожь о престолахъ упривильованыхъ есть въ Вѣдомостяхъ 1891 ч. 19 (ст. 37); но можна ю такожь зъ иншихъ дѣлъ богословскихъ взяти.

Но щобы члены брацтва дѣйстно могли достигати вѣдпуствъ брацтву наданыхъ, мусятъ они бути до брацтва **правосильно принятъ**; и тому наводимо тутъ дотычній конечній условія при

всякихъ брацтвахъ канонно установленыхъ, отже и при брацтвахъ найсв. Тайнѣ.

И такъ найперше условіе правосильного принятя есть, що принятя мае послѣдовати ажъ по канонномъ установленю брацтва черезъ Епископа; а кромѣ того вымагають ся конечно ще слѣдующіи три рѣчи:

1) Освѣдчене зъ стороны вступити хотячей особы, и то особисто у Настоятеля вѣдъ Епископа установленного (лишь въ брацтвахъ не колегіально урядженыхъ можна въ разѣ важной перешкоды згласити ся и принятымъ бути писемно або черезъ третью особу);

2) принятя зъ стороны тогожь настоятеля; и

3) вписане въ книгу або списъ брацкѣй; що впрочѣмъ може Настоятель брацтва кому иншому поручити, але мае тогда автентичность вписѣвъ кождой стороны власноручнымъ подписомъ ствердити.

Если котра зъ сихъ трехъ рѣчей забракне, то принятя есть неважно, и вѣдпусты брацтва вѣдъ такихъ особъ не позыскують ся; и такъ само неважнымъ есть принятя *передъ* каноннымъ установленемъ брацтва и вѣдпусты не позыскують св. Въ такихъ отже развахъ треба всѣ три повышій рѣчи на ново поновнити, и то по канонномъ установленю брацва.

Въ брацтвѣ тверезости есть окрѣмъ наведеныхъ трехъ рѣчей еще и зложено обѣтницѣ въ церквѣ до правосильного принятя необходиме; но въ разѣ слобованя ще передъ каноннымъ установленемъ брацтва, нема потребы поновной обѣтницѣ.

Маетъ ся такожь въ всѣхъ брацтвахъ заховувати *урочисте* принятя, если въ брацтвѣ есть приписане; однакожь зъ важной причины може оно опустити ся. Мають и *карты благосѣ* давати ся; но до правосильного принятя тое не есть конечнымъ. Подпись Настоятеля на картѣ вписовѣй не есть потрібный. Въ разѣ отже поведного неважного принятя поновне урочисте принятя и карты вписовѣй не суть необходимы, и можна въ тѣмъ поступити пѣсля усмотреня Настоятеля або пѣсля желаня неважно принятыхъ.

Настоятель, котрый мае вѣдъ Епископа власть прійманя членѣвъ, може и себе до брацтва правосильно вписати. И до загальноцерковного брацтва (якимъ есть и брацтво найсв. Тайнѣ); при якѣй небудь церквѣ канонно установленного, можуть и вѣрній всякихъ чужихъ парохій правосильно принятыми бути.

Говорить ся тутъ всюды о „Настоятелю“; а если въ парохіи есть Парохъ и Сотрудникъ, то Настоятелемъ есть насампередъ Парохъ, отже доки вѣнъ не передасть настоятельство Сотрудникови (на означеній часъ або и безъ означеня часу), доти Сотрудникъ не

може членів правосильно приймати. В разі переданя настоятельства Сотрудникови, вже Сотрудникъ єсть Настоятелемъ брацтва; и тогда Парохъ не може членів правосильно пуймати, хіба если відкликче передане Сотрудникови настоятельство и Самъ тожь повново обійме. А для евіденці и усуненя можливих сумнівів, вже 1904 (ч. 90 ст. 175) розпоряджено, щоби такъ передане настоятельства Сотрудникови якъ и евентуальне відкликане тогожь, всегда въ книжѣ прийманя членів було належито занотоване.

Вкінци додає ся, що при вступѣ до брацтва відпустами надфленыхъ не вольно безъ удобреня Епископа нѣякой вкладки (або пр. справленя свѣчки и т. п.) жадати; а и при одобреню Епископа мусить ся уважати на бѣднѣйшихъ, щоби имъ вступъ до брацтва не утрудняти. У насъ при вступѣ ничого жадати не дозволено: навѣть и кошть картъ вписовыхъ въ брацтвѣ найсв. Тайнъ (4 гел. одна, 4 К. сотка) має абъ взгляду, що брацтво служить церквѣ и дары для церкви дає, зъ скарбони церковной покрывати ся; а тымъ больше ва карту вписову брацтва тверезости вѣдъ вступающого члена нѣчого жадати не вольно, и взглядомъ кошту тыхъ картъ (2 гел. одна, 2 К. сотка) зри въ Вѣдомостяхъ 1895 ч. 40 на ст. 77 або въ статутѣ тожь брацтва.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 20. жовтня 1913.

Ч. 82.

Ч. 8856. — Теперѣшний відпустъ ювілейный можна частѣйше позыскувати.

Св. Пенітенціарія заявила пѣдъ д. 6. червня с. р., що теперѣшний відпустъ ювілейный можна такъ часто позыскати, якъ часто хто приписанй дѣла выповнить.

Притѣмъ можуть Сповѣдники за кождый разъ приписанй дѣла перемѣнювати такъ, якъ въ Вѣдомостяхъ ст. 72 пѣдъ III. сказано. Але зъ властей на задержанй цензуры и грѣхи, и взглядомъ неключимостей и перемѣны слюбовъ можна лишъ оденъ разъ въ часѣ ювілея користати.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. жовтня 1913.

Ч. 83.

Ч. 8761. — Въ справѣ инвентаризаціи и каталогованя старыхъ друковъ.

Высоке ц. к. Намѣстництво предложило тутъ пѣдъ днемъ 9. вересня 1913 Ч. I. 4978 письмо слѣдующого змісту:

Після рескрипту ц. к. Міністерства справ внутрішнихъ у Відни з дня 13. серпня 1913 Ч. 9236/М. I. зарядило королівско-прусске Міністерство віроісповіданя і просвѣти, щоби в Німеччині були старі друки після точно означеного пляну в спеціально на ту цѣль заложенимъ збірнимъ катальогу инвентаризовані.

Ц. к. Міністерство віроісповіданя і просвѣти, узнаючи вартість і ужиточність історичну такого зарядженя, постановило і в краяхъ Монархіи Австрійскої видати заряджене, аби старі друки (папѣотипи), то єсть дѣла штуки друкарскої з найдавнѣйшихъ часів, в короткімъ часі по винайденю тої штуки, з кінця 15. віку і пізнѣйші, або перші друки, видані в краю, як і друки на пергаміні, або друки з артистичнимъ і незвичайнимъ друком, також перші виданя греческихъ і римскихъ класиків, і друки давнихъ славныхъ друкарний, як також давні друки штуки дерево- і мідоритничой, находячі ся в бібліотекахъ публичныхъ, державныхъ або краєвихъ, як і церковныхъ і монастирскихъ і заведень духовныхъ як також иншихъ приватныхъ, як і в приватныхъ і публичныхъ архивахъ, були після точно означеного пляну бадані і инвентаризовані, хотий безъ спорудженя окремого печатаного збірного катальогу, однакож з уваженемъ висліду праць дотичной комісії в Німеччині, черезъ що праця каталогованя в Австрії обмежить ся лише, або на цѣлкомъ незнані друки або також лише на друки, відріжняючи ся від такихъ друковъ, вже в Німеччині каталогованыхъ.

До переведеня тої чинности установило ц. к. Міністерство віроісповіданя і просвѣти у Відни комісію, яка складає ся зі слѣдующихъ членів:

- 1) Експеленціи Д-ра Людвика Цвикльнського шефа секціи в Міністерстві віроісповіданя і просвѣти яко предсідателя.
- 2) Радника секційного Д-ра Францишка Ляйтога.
- 3) Шефа секц. Д-ра Вильгельма бар. Векбекера.
- 4) Директора ц. к. Надвірної Бібліотеки Радника Двору Д-ра Йосифа де Карабацек.
- 5) Радника Д-ра Саламона Франкфуртера.
- 6) Бібліотекара Д-ра Яна Богатти.
- 7) Кустоса бібліотеки Д-ра Теодора Готліба.
- 8) Бібліотекара Д-ра Альберта Гібля.

Комісія уконституовала ся вже дня 12. липня 1913 в ц. к. Міністерстві віроісповіданя і просвѣти.

На збранє і опрацьованє матеріалу узискано поміщенє в ц. к. Надвірної Бібліотеці у Відни.

Тота чинність буде ся відбувати під управительством Директора бібліотеки Д-ра Карабечика і кустоса Д-ра Готліба.

Евентуальні письма і запитання о веказівки що до інвентаризації і каталоґованя таких старих друків мають бути вношені впрот до Централі австрияцкої комісії інкунабуляційної (Zentralstelle der österreichischen Inkunabel-kommission) при ц. к. Надворній бібліотеці у Відни.

Завідомляючи о тім упрашає ся Ординаріят о заряджене пошукувань в тій справі у власних архивах як і о видане порученя Урядам парохіяльним і Преложенствам монастирів і заведеням духовним в цілі завідомлюваня згаданої комісії о евентуальнім встанованю таких старих друків.

За ц. к. Намістника

Провічний“.

Тое удѣляє ся Всч. Духовенству до застосованя ся посли сего дня охорони печатаныхъ памятниківъ причинити маючого ся зарядженя.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 7. жовтня 1913.

Ч. 84.

Ч. 6658. — Въ справѣ громадскихъ радъ сиротинскихъ.

Ц. к. Президія высшого суду краєвого донесла тутъ п. д. 3-го липня 1913 Ч. 13174 праес., що посли справозданъ начальниківъ судѡвъ повѣтовыхъ въ протягу р. 1912 розвинули успѣвну и дуже ревну дѣяльність въ громадскихъ радахъ сиротинскихъ слѣдуючі священники:

I. Въ округѣ суду окружного въ Береманахъ:

- 1) о. Левъ Джулинскій въ Лапшинѣ,
- 2) о. Теофиль Кордуба въ Курянахъ,
- 3) о. Николай Садовскій въ Шибалинѣ,
- 4) о. Анастасій Лотоцкій въ Тросянци.

II. Въ округѣ суду окружного въ Станиславѡвъ:

- 5) о. Теодоръ Богачевскій въ Голини,
- 6) о. Михайль Скородинскій въ Подмихайно.

III. Въ округѣ суду окружного въ Стрию:

- 7) о. Константинъ Целевичъ въ Кальной,
- 8) о. Корнелій Гумецкій въ Спасѣ,
- 9) о. Савонть Медведкій въ Ольховци,
- 10) о. Володимиръ Тиховскій въ Сваричевѣ,
- 11) о. Евстахій Качмарскій въ Славску,
- 12) о. Стефанъ Крыжановскій въ Либохорѣ,
- 13) о. Романъ Шепаровичъ въ Добрянахъ,
- 14) о. Левъ Горалевичъ въ Угерску,
- 15) о. Михайль Бабякъ въ Дѣдушицахъ великихъ,
- 16) о. Емилянъ Кордуба въ Олексичахъ,
- 17) о. Николай Гоновскій въ Фалиши.

IV. Въ округѣ суду окружного въ Золочевѣ:

- 18) о. Александеръ Стоцкій въ Куровичахъ,
- 19) о. Григорій Гайдучевичъ въ Маркополи.

Вѣдомѡсть ту принявъ Митроп. Ординаріятъ зъ невысказаною радостю, и всѣмъ тымъ ОО. духовнымъ выражає всенародно повне узананє и похвалу. Но не менше прикре враженє зробило, що въ цѣлѡй Архієпархіи найшло ся заледво 19 священниковъ, котрі поняли значенє суспѣльне и гуманитарне институціи громадскихъ радъ сиротинскихъ и ц. к. суду повѣтовой стало жалуютъ ся на дуже не значне заинтересованє ся Всч. Духовенства тою институцією.

Понеже зъ досвѣду оказує ся, що успѣхъ працѣ радъ сиротинскихъ въ великѡй мѣрѣ єсть зависимый водъ участи въ нихъ ОО. парохѡвъ, то Митроп. Ординаріятъ надѣє ся, що всѣ ОО. парохи безъ изьятія не будутъ водтягати ся водъ тои такъ спасительной институціи, и доложатъ всякихъ силъ до єи чимъ разѣ большого успѣваня.

Примѣчає ся єще, що чинности рады сиротинской въ мѣстѣ Львовѣ выконує водъ р. 1907 Товариство опѣки надъ сиротами, переимѣненє опѡсла на краєве Товариство опѣки надъ дѣтьми въ Львовѣ. Жертволюбива и ревна спѡльна праця Духовенства Львовского въ радахъ сиротинскихъ въ поодинокихъ дѣльницахъ єсть дуже пожадана; на жаль не у всѣхъ радахъ дѣльницъ єсть Духовенство репрезентованє, хотяй запрошена на засѣданя радъ сиротинскихъ въ поодинокихъ дѣльницахъ мѣста пересылає ся кождымъ разомъ ОО. парохамъ.

Всч. Настоятелямъ деканатѡвъ поручає ся при осмотрѣ деканальномъ вглядати такожъ въ чинности радъ сиротинскихъ и предвглядати тутъ въ окремихъ справозданяхъ о успѣваню тыхъ радъ а

особенно, чи мѣсцевый душпастырь бере участь въ тыхъ радахъ и зъ якимъ успѣхомъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординарія

Львѣвъ, дня 18. жовтня 1913.

Ч. 85.

Ч. 8101. — Въ справѣ фасій для вымѣру датку до религіяного фонда на десятилѣтте 1911—1920.

На пѣдставѣ засягненьхъ въ выс. ц. к. Намѣстництвѣ информацій въ справѣ фасій для вымѣру датку до фонда религіяного на decennium 1911—1920 (зр. АЕп. Вѣдомости зъ дня 22. вересня 1913 Часть XI. Ч. 74. стор. 109) подае ся до вѣдомости Всч. Духовенства, що по мысли розпорядженя выс. ц. к. Министерства вѣроисповѣданъ и просвѣты зъ дня 14. листопада 1893 Ч. 21345 не мае вымѣркватись того датку тымъ бенефіціатамъ (парохамъ), котрѣ побирають додатокъ до конгруу зъ фонда религіяного (не вчислюючи пятилѣтнихъ додатковъ), отже суть дотованѣ infra congruam.

Въ виду того тѣ настоятелѣ парохій, котрѣ суть infra congruam, повиннѣ въ протягу мѣсяца жовтня с. р. донести ц. к. Намѣстництву посредствомъ дотычного ц. к. Староства, що суть дотованѣ низше конгруу, якъ доказае спростована фасія конгруальна, находяча ся въ ц. к. Намѣстництвѣ, и для того не предкладають фасіи для вымѣру датку до фонда религіяного на decennium 1911 до 1920, жаданои рескриптомъ выс. ц. к. Намѣстництва зъ дня 28. серпня с. р. Ч. XIб. 4261/12.

Бенефіціаты (парохи) дотованѣ supra congruam мають фасію до кѣнца жовтня с. р. предложити, а если будуть потребовати якихъ поясненъ, мають вѣднести ся зъ тымъ до Митр. Консистеріи.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 23. жовтня 1913.

Ч. 86.

Ч. 9460. — Въ справѣ рекрутѣвъ.

Пригадуе ся Всч. Духовенству, чтобы щорѣчно рекрутѣвъ вѣдходячихъ до чинной службы вѣйсковою, де складати мають торжественну присягу, обучали о великѣмъ значѣнью и святости присяги, якъ такожь о значѣнью силы оружнои, о пагубныхъ наслѣдкахъ антидинастичныхъ и антивѣйсковыхъ напрамахъ.

Въ тыхъ наукахъ мае Всч. Духовенство вложити рекрутѣтамъ на совѣсть, чтобы они на аложити ся маючу черезъ нихъ присягу всегда памятали и принятый обовязокъ въ повысихъ напрамахъ точно выповняли.

Вѣдъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 23. жовтня 1913.

Ч. 87.

Ч. 9449. — Въ справѣ реколекцій устроиваныхъ Тов-омъ св. Іоанна Златоустого.

Управляючій Совѣтъ „Общества им. св. Іоанна Златоустого въ Львѣвѣ“ подае до вѣдомости, що товѣжь Товариство устроюе въ дняхъ **вѣдъ 8. до 12. н. ст. грудня 1913.**, т. е. вѣдъ понедѣлка по 25. Нед. по Сош. св. Д. вечеромъ до пятницѣ рано духовнѣ реколекціи для Всч. Духовенства въ домѣ реколекціонѣмъ въ Львѣвѣ, при ул. Дуинь Борковскихъ ч. 11.

Кошта удержаня за цѣлый часъ реколекцій выносятся по 22 кор. вѣдъ особы. Намѣряючій взяти участь въ сихъ реколекціяхъ зволють найдалше до 1 грудня 1913 зголосити ся писемно, залучаючи квоту 22 кор. у Всес. О. Д-ра Діонізія Дорожиньского, гимн. катедрита въ Львѣвѣ, площа св. Юра ч. 5.

Вѣдъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 18. жовтня 1913.

Ч. 88.

Ч. 456/Ком. — Въ справѣ выказѣвъ вѣдѣвъ и сирѣтъ свящ. управленыхъ до звычайной запомоги за 1913 р.

Поручае ся Всч. Комисаріатамъ декан. вдов-сирѣт. фонда предложити тутъ найдалше **до кѣнца листопада с. р.** по мысли постановленя §. 9. регулямина выказъ вѣдѣвъ и сирѣтъ свящ. АЕпарх. Львѣвской, замешкалыхъ въ поодинокихъ деканатахъ, а управленыхъ до звычайной запомоги зъ вдов-сирѣт. фонда за 1913 р.

Такѣ же выказы вѣдѣвъ и сирѣтъ свящ. Епархіи Перемыской и Станиславѣвской належить предложити **впрѣсть** дотычнымъ Впреп. Епископ. Консистеріямъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 20. жовтня 1913.

Ч. 89.

Ч. 9486. — Звіт із зборів Товариства Священиків Евхаристичних.

Товариство Священиків Евхаристичних прислало тут на днях зь проською о пом'щенє в АЕпарх. Відомостях сл'дуюче справозданє о в'дбувхих ся Зборах тогож Товариства:

„Дня 5. вересня в'дбули ся у Львові в духовній семинарії збори тов. „Священиків Богопочитателів Пресвь. Евхаристії“. Всіх учасників було 110.

Збори розпочали ся благословенєм Найсвь. Тайни. Перший промовив Впр. о. офіціал А. Білецький та в одушевлених словах висловив свою радість, що духовенство, вступаючи в се товариство, дає доказ своєї любові до Евхаристичного Ісуса...

Потім сл'дував рефер. т. о. Н. Садовського. У своїм рефераті представив він велике значінє і потребу сего товариства.

По скінченім рефераті ухвалено одностайно сл'дуючі резолюції о. Н. Садовського:

1) Кожий священик повинен старати ся бути чинним членом „Товариства Священиків-Богопочитателів“. Одинокий і найважнійший обовязок членів сего товариства є: відправляти що тижня годину Богопочитаня (розважаня) перед Пресвь. Евхаристією.

2) Кожий священик повинен старати ся оснувати у своїй парохії „Братство Найсвь. Тайни“; а де вже се братство є, то оснувати „Братство Апостольства молитви“.

3) Кожий священик повинен всіх сил і старань ужити, щоби в своїй парохії запровадити частє і щоденне св. Причастє, як се припоручають два папські Декрети і Посланія Преосвящ. Владик.

Найлучшим середником до сего уважає збір прочитанє і поясненє Декретів і Посланій, часті науки і горяче заохочуванє вірних. Що до членів сего товариства збір одностайно ухвалив.

Кожий член обовязаний:

4) Як найчастійше проповідати про Евхаристию, а передовсім в часі відпустів, храмів, місій і деканальних соборів.

5) Передплачувати „Місіонаря“, що виходить в Жовкві, як для себе самого, так ще більше для вірних, а то длятого, що читанє „Місіонаря“ може причинити ся як найкрасше до піднесеня і розширеня почитаня Пресвь. Евхаристії і до частого св. Причастя.

6) Кождого місяця одну з чотирьох годин розважаня відправити на намір наверненя Сходу і скріпленя католицької віри в нашім народі.

7) Члени товариства будуть уживати сл'дуючого христ. поздравленя: „Слава Ісусу Христу в Найсвь. Тайні Утаєному“. — „Слава на віки“.

Вкінці збір уважає конечно потрібною річю:

8) Просити всіх провідників духовних вправ, щоби в розважанях реколекційних звертали більшу увагу на почитанє Пресвь. Евхаристії і учасників реколекцій до сего заохочували.

9) Видати як в найкоротшій часі брошуру. для народу: „О частім і щоденнім св. Причастією“, що найменше в 200.000 примірниках і ту брошуру роздавати вірним при св. сповіди або св. Причастією.

10) Просити Високопреосвящ. Ординарія, щоби сі резолюції зволили затвердити і в „Епархіяльних Відомостях“ всьому Духовенству до відома подати.

По ухваленю резолюцій сл'дувала година Богопочитаня, котру перевів дуже гарно Впр. о. Ігумен Бурдяк ЧСВВ.

Потім суплікація, „Тебе Бога хвалимо“ і благословенє Найсвь. Тайною.

По скінченю вписало ся 40 нових членів. Давали ся чути голоси про потребу скликаня у нас Евхаристичного Конгресу, що — як Господь дозволить — наступить у сл'дуючій році.

Вкінці не можна обминути сего, щоби не згадати про „нічну Адорацію“ Пресвь. Евхаристії, котра трвала від 9. год. вечером до 6. рано і в котрій брало участь 40 священиків.

О томь подає ся до в'домости Всч. Духовенству.

Відъ Митрополитальнои Консистории.

Львѡвъ, дня 22. жовтня 1913.

Ч. 90.

Ч. 8466. — Оголошенє конкурсу на богослужбну стипендію зь фондації бл. п. Григорія Шашкевича.

Отсимъ розписує ся конкурсъ на надѣленє богослужбною стипендією зь фондації бл. п. Григорія Шашкевича на р. 1914. Стипендія ся выносить 100 коронъ и надѣлений нею священникъ буде обовязаний в'дправити 12 Службъ Божихъ, одну кожного м'сяця 1914 р. На той рікъ опорожненій вь нашѡй АЕпархії пять такихъ богослужбныхъ стипендій. Надѣлений сею стипендією священникъ одержить зь касы „Народного Дому“ у Львовѡ або наразъ зь концемъ 1914 р. квоту 100 коронъ, або вь двохъ ратахъ по 50 кор., а се першу дня 30. червня а другу дня 31. грудня 1914 р.

При кождѡй зь згаданныхъ рать повиненъ дотичный священникъ предложити касѡ „Народного Дому“ у Львовѡ сл'дуючій посвѣдченя:

1) Декретъ Митроп. Консисторіи, котрымъ дотичного священника надѣлено тою стипендією.

2) На ежито остемпльованый квитъ власноручно дотичнымъ священникомъ подписаный.

3) Выказъ въдиравленыхъ Службъ Божихъ потчерженный дотичнымъ урядомъ деканальнымъ.

Прошени до Митроп. Капитулы о ту стипендію треба вносити черезъ дотичный урядъ деканальный до дня **1 грудня 1913**

Въ дотичномъ прошеню треба заявити, чи просячий мавъ вже таку стипендію а если мавъ, заявити коли се було.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 22. вересня 1913.

Ч. 91.

Обвѣщеня конкурсовъ.

I.

Митроп. Консисторія розписуе конкурсъ на слѣдующіи парохіи:

а) *пѣдъ днямъ 16. жовтня 1913 зъ речинцемъ до дня 30. листопада 1913:*

Ч. 9153. — **Сервиры** зъ прилуч. Яцкѣвцѣ, Озѣрняньского деканата, Ординаріятского наданя.

Ч. 9473. — **Городонъ** зъ прилуч. Дроздовичѣ, Стодѣлки, Бургталь и Попелѣ, Городецкого деканата, Цѣсарского наданя.

б) *пѣдъ днямъ 23. жовтня 1913 зъ речинцемъ до дня 15. грудня 1913:*

Ч. 9472. — **Глещавя**, Теробовельского деканата, приватного наданя.

Ч. 9472. — **Княжолука**, Долинського деканата, Цѣсарского наданя.

Ч. 9472. — **Коростѣвъ**, Скольського деканата, Ординаріятского наданя.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

Ч. 8997. — **Оголошуе ся конкурсъ на посаду катехита при народныхъ школахъ въ Буску.**

Ц. к. Рада шк. окружна въ Камѣнцѣ струм. оголосила пѣдъ днемъ 30/9 1913 до Ч. 3204 (дневн. урядов. зъ 15/10 1913 Ч. 22) конкурсъ на стаду посаду гр. кат. катехита при 6-клас. мужеской школѣ въ Буску зъ обявлякомъ удѣлюваня науки религии въ мѣсцевой 6-клас. школѣ жѣночѣй и 1-кл. школѣ мѣшанѣй „Довга Сторона“ въ Буску.

До той посады привязаніи поборы III. клясы платъ.

Кандидаты убѣгающіи ся о тую посаду, мають свои належито удокументованіи и остемпльованіи поданы внести до ц. к. Рады шкѣльной окружной въ Камѣнцѣ струм. до **30. листопада 1913.**

Тов подае ся до вѣдомости Всч. АЕп. Кліра.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 25. жовтня 1913.

Хроника.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали 00.:

Ч. 6842. — Володимиръ Букъ въ Ушни ад Сасѣвъ, Ч. 7688. — Михайль Присяжный зъ правомъ управы въ Познанцѣ гнѣлой, Ч. 7036. — Филемонъ Ковальскій excurrendo въ Жидачевѣ, Ч. 8154. — Александръ Росненкій въ Товстѣмъ, Ч. 8620. — Михайль Ходанъ въ Сушнѣ, Ч. 8646. — Теодоръ Столяръ въ Тернополи, Ч. 6917. — Володимиръ Лѣвицкій системиз. въ Плаучи великой, Ч. 9007. — Василій Олексѣвъ въ Галичи зъ придѣленемъ до Товстолуга, Ч. 9059. — Яковъ Заяць въ Стрѣвцѣ, Ч. 9155. — Емиліянъ Король ex currendo въ Рыбникахъ, Ч. 9640. — Ярославъ Глинскій въ Воли довголуцкой, Ч. 9641. — Левъ Гарковий системиз. въ Бережанахъ, Ч. 9265. — Александръ Петро Лонкевич системиз. въ Бережанахъ, Ч. 9435. — Антоній Заяць въ Новици.

Завѣдательства отримали 00.:

Ч. 5894. — Илія Собчакъ въ Соколовѣ, Ч. 7344. — Стефанъ Коссакъ въ Почапахъ, Ч. 8084. — Орестъ Дурбакъ въ Высылѣвцяхъ, Ч. 8530. — Ярославъ Кекишъ въ Стѣнцѣ, Ч. 8594. — Василь Соловій въ Пуковѣ, Ч. 9126. — Иванъ Садовскій въ Рѣпневѣ, Ч. 8998. — Юсифъ Мартиновичъ въ Романовѣ, Ч. 9390. — Юсифъ Мицакъ въ Дубовцяхъ, Ч. 9608. — Николай Данилюкъ въ Хмѣльнѣ, Ч. 7251. — Володимиръ Лиско въ Городу ягайл.

Нанон. институцію отримали 00.:

Ч. 8413. — Иванъ Потерейко на Мельничѣ, Ч. 8741. — Теодоръ Пайкушъ на Остапѣ, Ч. 8742. — Симеонъ Стецько на Камянки, Ч. 9292. — Александръ Бачинскій на Козѣвку; Ч. 9293. — Теофиль Дурбакъ на Струтинѣ выжный.

Перенесеный въ станъ спочинку:

Ч. 8594. — Всч. О. Александръ Барановскій, парохъ Пукова.

Зъ нанон. звязи узѣвненый для принятя до Станиславѣвской Епархіи:

Ч. 9059. — Всч. О. Володимиръ Самотулка б. сотрудникъ въ Стрѣвцѣ.

Вис. ц. к. Правительство призволило дотацію для приват. сотрудникѣвъ зъ рел. фонда на 1 рѣнь:

Ч. 7714. — въ Бережанахъ, Ч. 8184. — въ Рыбникахъ, Ч. 8312. — въ Козловѣ, Ч. 8313. — въ Сновичу, Ч. 8388. — въ Дрогѣвижу, Ч. 8903. — въ Струсѣвѣ, Ч. 9090. — въ Довгѣмъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

- Ч. 8867. — Всес. и Впр. О. АНТОНІЙ ПЕТРУШЕВИЧЪ, пралать гр. нат. Митрополитальной Напитулы, рускій членъ науковыхъ академій въ Краковѣ, Петербурзѣ и Букарештѣ, почетный докторъ исторіи императорскаго университета въ Кіевѣ, членъ рѣжныхъ науковыхъ товариствъ въ Кіевѣ, Москвѣ, Празѣ, Одесѣ и др., членъ архіологичной консерваторіи въ Вѣднѣ и многихъ русскихъ Товариствъ и пр., померъ дня 23. вересня 1913.
- Ч. 8878. — О. Юліанъ Андрасевичъ, сотрудникъ въ Дрогобыжи, померъ дня 18. вересня 1913.
- Ч. 8889. — О. Іоанъ Гаванскій, парохъ въ Высыпѣвцяхъ, померъ дня 28. вересня 1913.
- Ч. 8999. — О. Яковъ Сѣнгалевичъ, парохъ въ Романовѣ, померъ дня 23. вересня 1913.
- Ч. 9123. — О. Юліанъ Туркевичъ, парохъ въ Гсродку ягайл., померъ дня 8. жовтня 1913.
- Ч. 9330. — О. Іоанъ Завадовскій парохъ Увиня, померъ дня 9. жовтня 1913.
- Ч. 9389. — О. Юстинъ Дворянинъ, парохъ Дубковецъ, померъ дня 10. жовтня 1913.
Душѣ Ихъ поручас ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

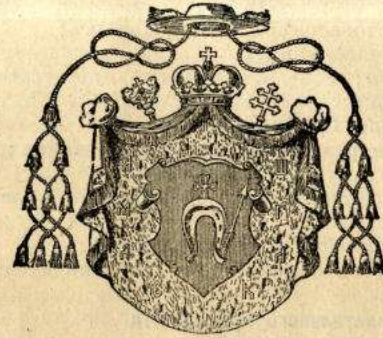
Львѣвъ, дня 27. жовтня 1913.

Андрей Бьлецкій

офіціалъ

о. Михаилъ Яиковскій

канцлеръ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 26. листопада 1913.

Ч. XIII.

Ч. 92.

Ч. 10146. — Въ справѣ Епархіального Синоду.

Подеае ся до вѣдомости Всч. Духовенства, що въ першихъ мѣсяцяхъ 1914 вѣдбуде ся у Львовѣ Епархіальный Синодъ. Въ тѣй цѣли розпоряджае Митрополитальный Ординаріатъ, якъ слѣдуе:

1) Всѣ Деканы (евентуально завѣдатель деканата) возьмутъ участь въ томъ Синодѣ; а кромѣ того скличуть они внедовѣзъ Соборчикъ въ своихъ деканатахъ, на котрѣмъ кондеканальный выберутъ по одному вѣдпоручникови на Синодъ и обговорять деякі справи, котрі бы могли становити предметъ обрадъ Синодальныхъ.

2) Кождому священникови вѣльно кромѣ того окремо свои предложія списати на письмѣ и выслати вѣростъ до Митрополитальной Консисторіи, котрі то предложія выбрана въ тѣй цѣли Комисія Синодальная старанно прочитае и евентуально предложитъ на Синодъ;

3) Матеріи, котрі головню будуть стеновити предметъ нарады синодальныхъ, суть слѣдующіи:

- 1) Выбѣръ Испытователѣвъ Синодальныхъ;
- 2) Справа вдовичого фонду;
- 3) Справа дяковъ;
- 4) Справа школьна;
- 5) Справа брацтва Церковныхъ;
- 6) Справа ведена рахункѣвъ церковного майна;
- 7) Задержаніи грѣхи Ординаріатови;
- 8) Поясненія взглядно новелѣ до Провинціонального Синода зъ р. 1891;
- 9) Вѣднѣшенія парохѣвъ до сотрудникѣвъ;
- 10) Вѣднѣшенія вѣдовъ священничихъ до завѣдателѣвъ парохій.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата

Лѣвѣвъ, дня 3. листопада 1913.

Ч. 93.

Ч. 9174. — Вглядомъ колѣнопреклонныхъ молитвъ при кѣнци Литургій.

Приписъ вѣдмавлянія колѣнопреклонныхъ молитвъ при кѣнци Литургій поставляє ся надальше до однообразного захованія для всего ВЧ. Священства въ Архіепархіи такъ, що молитвы тіи не мають ся при слѣванныхъ Литургіяхъ вѣдмавляти; але лише при читаныхъ и то не по заамвоннѣй молитвѣ, але по вѣдпустѣ Литургіи. Но и при читаныхъ Литургіяхъ мають молитвы сіи залишити ся тогда, коли щонебудь иншого при кѣнци Литургіи (чи то по заамвоннѣй молитвѣ чи по вѣдпустѣ) приписуе ся.

А и окрѣмъ того можуть молитвы ті опустити ся, если вѣдправа, хотъ лишь при читаннѣй Литургіи, але зъ якоусь есть урочистостію, пр. при генеральнѣмъ причастію, при ординаціи, або для тыхъ, що до слюбу мають приступати. Такожъ взагалѣ тогда, если заразъ по читаннѣй Литургіи, безъ вѣдходженія Священника вѣдъ престола, якась инша свята функція або побожне упражнене наступае.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Лѣвѣвъ, дня 19. листопада 1913.

† **АНДРЕЙ**
Митрополитъ.

Ч. 94.

Ч. 10126. — О вѣдпустяхъ.

Мы всѣ родимо ся въ грѣсѣхъ первороднѣмъ, такъ що не маемъ ласки Божой освящающей и права до житя Божого въ небѣ; а если окрѣмъ первородного грѣха ще и мы самі тяжко грѣшимо, то и заслугоемо муку вѣчну въ пеклѣ. Но Г. Богъ возлюбивъ насъ такъ, що давъ Сына своего единого и единородного, котрый есть разомъ зъ Отцемъ и Духомъ Святымъ единымъ правдивымъ Богомъ вѣдъ вѣки и во вѣки, щобы мы не погибли, але мали жите вѣчне; и Сынъ Божій, Господь І. Христосъ ставъ ся чоловікомъ вѣдъ Пресв. Дѣвы и Себе на крестѣ за насъ жертвувавъ Отцю небесному на вѣдпущене грѣхѣвъ нашихъ. И насампередъ въ св. крещеню вѣдпускае ся намъ черезъ заслуги І. Христа грѣхъ первородный, а еслибы хто dorosлый крестивъ ся, то вѣдпускають ся ему и всѣ власні грѣхи его, котрі вѣнь передъ крещенемъ сповнивъ; и въ св. крещеню одержуемъ ласку Божу освящающую, черезъ котру душа наша мае красоту Божу въ собѣ, всемо дѣтми Божиими и маемъ право до житя Божого въ небѣ.

Но щѣ буде тогда, если мы по крещеню зновъ согрѣшимо? Треба розрѣзнити грѣхи тяжкіи або смертніи и грѣхи меншіи або простительніи. Грѣхъ есть смертный, если грѣшимо: *цѣлкомъ* самовѣльно (цѣлкомъ свѣдомъ всемо и цѣлкомъ пристаемъ на грѣхъ) и 2) въ *важнѣй* рѣчи; а если *цѣлкомъ* самовѣльно грѣшимо, але лишь въ *малѣй* рѣчи, и если *не цѣлкомъ* самовѣльно грѣшимо, хотьбы и въ *важнѣй* рѣчи, то есть грѣхъ лише простительный. Черезъ грѣхи простительніи не тратимо ще ласки Божой и житя небесного, лишь заслугоемо кару дочасну; но черезъ грѣхъ смертный тратимо вже ласку Божу и небо, и заслугоемо кару вѣчну въ пеклѣ. Господь же І. Христосъ заслуживъ для насъ неограничене милосердіе Боже такъ, що и всѣ тіи грѣхи, щѣ по крещеню сповнимъ, за кождый разъ будутъ намъ вѣдпущеніи, абысьмо лише за простительніи грѣхи правдиво надъ всею каляли ся, а смертныхъ грѣхѣвъ крѣмъ того такожъ гѣдно исповѣдали ся.

Однакожь есть тая рѣзница межѣ грѣхами передъ и по крещеню здѣланными, що грѣхи смертніи передъ крещенемъ здѣлани не потребуемъ визнавати и если лише за грѣхи нашѣ каемъ ся, то всѣ грѣхи передъ крещенемъ вѣдпускають ся намъ черезъ св. крещене такъ цѣлкомъ, що жадна кара або покута за грѣхи тіи не лишае ся на насъ; но за грѣхи по крещеню поповненіи, хотъ и черезъ покаяне и сповѣдъ св. будутъ они намъ вѣдпущеніи, лишае ся передъ Богомъ ще кара дочасна на насъ, котру (если не буде намъ дарована) мусимъ вѣдпокутувати або на сѣмъ свѣтѣ або далеко тяжше по смерти въ огни чистилища. Якъ велика есть тая кара дочасна за вѣдпущеніи вже смертніи и простительніи грѣхи нами, тое не

есть намъ вѣдомо, и залежить се вѣдь того, чи бѣльшій або меншій суть рѣхи нашій и чи бѣльше або менше каемъ ся за нихъ. Отже кара тая може бути бѣльша або менша, може бути и дуже довга и дуже тяжка, лише що не есть вѣчна. Теперъ при сповѣди дуже маліи покуты задають ся; але въ першихъ часахъ Церкви задавали ся покуты бѣльше грѣхамъ вѣдповѣдній, и за оденъ простительный грѣхъ (цѣлкомъ самовблный), треба було неразъ тыждень або пару недѣль або и цѣлый рѣкъ постити и покутувати; а що до смертныхъ грѣхѣвъ, хоть хто вже покаявъ ся и гѣдно высповѣдавъ ся, а мусѣвъ вѣнь ще за оденъ смертный грѣхъ звыкло 5 або 7 лѣтъ покуту вѣдправляти.

Але Церковь св. може по вѣдпущеню грѣхѣвъ, властею вѣдь Г. Бога отриманю, такожъ и тую дочасну кару тамъ въ части або и цѣлкомъ дарувати пѣсля загалныхъ слѣвъ І. Христа сказаныхъ до св. Петра: *И дамъ ти ключи царства небесаго, и еже аще свяжеша на земли, будетъ связано на небесахъ, и еже аще разршиши на земли, будетъ разршено на небесахъ* (Мт. 16, 19); и вѣдпущене кары дочасной называе ся вѣдпущомъ. Вѣдпущъ отже не есть вѣдпущене грѣхѣвъ; але есть вѣдпущене той кары дочасной, котра по вѣдпущеныхъ грѣхахъ ще на насъ лишае ся.

Вѣдпущы розрѣзняють ся повный и частный. Повный вѣдпущъ есть вѣдпущене всеи кары дочасной, котра на насъ есть. Частный же вѣдпущъ есть вѣдпущене не взагалъ всеи, але якоисъ означенои кары, и означае ся звыкло на дни и роки, пр. вѣдпущъ 100 днѣвъ, 300 днѣвъ, 7 лѣтъ и т. п.; а то значить, що Церковь св. вѣдпускае намъ тѣлько кары дочасной, кѣлько можъ було вѣдпокутувати давными церковными покутами черезъ 100 днѣвъ, 300 днѣвъ, 7 лѣтъ и т. д.

Вѣдпущы повный и частный, хоть не все, але найчастѣйше надають ся такъ, що можъ ихъ або для себе позыскати, або за помершихъ жертвувати, тыхъ що въ ласцѣ Божѣй померли але ще въ чистилищи покутувати мусять. И то якъ хто хоче, або за когось особного помершого, або за помершихъ взагалъ т. е. за того зъ межі нихъ, кому хоче Г. Богъ вѣдпущъ той привѣднати. И если за когось особного жертвуемъ, то добре есть додати: „сли вѣнь неспособный, то за помершихъ взагалъ“; неспособными до привѣднення вѣдпущѣвъ суть тѣи, котры въ тяжкомъ грѣсѣ померли и суть въ вѣчныхъ мукахъ въ пеклѣ, и зновъ тѣи, що вже суть въ небѣ.

Для насъ самыхъ вѣдпущы точно такъ помагаютъ, якъ суть поданы, бо Церковь св. має вѣдь Г. Бога власть надъ нами: *еже аще свяжеша на земли, будетъ связано на небесахъ, и еже аще разршиши на земли, будетъ разршено на небесахъ*; отже если я пр. позыскаю для себе вѣдпущъ 100 днѣвъ, то зъ певностію вѣдпускае менѣ Г. Богъ тѣлько кары дочасной за мои грѣхи, кѣлько можъ було вѣдпокутувати черезъ 100

днѣвъ давныхъ церковныхъ покутъ. Якъ але тѣи вѣдпущы усопшимъ въ чистилищи помагаютъ, тое вже точно знати не можемъ, бо они не суть пѣдъ властею Церкви; и залежить оно вѣдь того, якъ Г. Богъ тѣи вѣдпущы за нихъ прѣимити схоже (такъ пр. въ житю Святыхъ читаемъ о терпячихъ въ чистилищи, котры въ сѣмъ житю постоянно противъ любви ближнього грѣшили, що имъ молитвы другихъ не помагали, але власне лише молитвы тыхъ, котрыхъ они оскорбляли). Но всегда есть то певною рѣчею, що взагалъ взявши, вѣдпущы суть для помершихъ дуже пожиточны.

Щобы вѣдпущу доступити, суть двѣ головны рѣчи потрѣбны:

а) Насампередъ мусимо бути въ ласцѣ Божѣй, и грѣхи, за котры хочемъ вѣдпущу доступити, мусять вже бути намъ вѣдпущены. Доки хто ще въ тяжкомъ грѣсѣ есть и не має ласки Божѣй, доти кара вѣчна его чекае и вѣнь жадного вѣдпущу доступити не може. А если есть бѣльше условий до якого вѣдпущу приписаныхъ, то хоть тое, котре послѣдне выповниое ся, мусить въ ласцѣ Божѣй выповнити ся. Если же кто вже не має смертныхъ грѣхѣвъ на собѣ и есть въ ласцѣ Божѣй, але має простительный грѣхи такы, за котры не кае ся правдиво надъ всею, то може вѣнь вѣдпущы доступити; и для помершихъ може всѣ вѣдпущы доступити, але для себе лише за тѣи грѣхи, за котры ся кае, а за тѣи, за котры ся не кае, и вѣдпущу позыскати не може; може вѣнь для себе и тавій вѣдпущъ доступити, котрый яко повный наданный есть, але не позыскае его въ цѣлѣй повнѣ, бо кара за тѣи грѣхи, що не кае ся за нихъ, мусить позѣстати на нѣмъ. — Отже то есть перша рѣчь до вѣдпущѣвъ потрѣбна: мы мусимъ въ ласцѣ Божѣй бути, и если вѣдпущъ не для помершихъ але для себе хочемъ доступити, то можемъ его лише за тѣи грѣхи позыскати, за котры правдиво надъ всею каемъ ся; а друга рѣчь есть:

б) Мы мусимъ всею тою выповнити, що до вѣдпущу есть приписане. Рѣжны рѣчи приписують ся. Частны вѣдпущы особливо до побожного вѣдмвѣлення розличныхъ молитовъ надають ся; и абы вѣдпущъ до якоисъ молитвы наданный позыскати, треба тую молитву устно говорити т. е. устами, хотьбы цѣлкомъ по тихо, такъ що и самъ себе не чуемъ. Выразъ „сокрушеннымъ сердцемъ“, котрый звыкло при частныхъ вѣдпущахъ додае ся, значить лишь тое, що треба въ ласцѣ Божѣй бути, затѣмъ въ разѣ грѣха смертного, або сповѣдати ся або хоть жаль досконалый взбудити (котрый вже въ собѣ мѣститъ намѣрене, щобы повнѣйше въ свѣй часъ высповѣдати ся).

При повныхъ вѣдпущахъ найчастѣйше приписуе ся сповѣдъ, причастіе и абы помолити ся якійсь часъ на тую интенцію, що св. Отець назначивъ; и то абы помолити ся або вразъ зъ вѣдвѣдженемъ церкви або безъ приписаного вѣдвѣдженя церкви, отже дене-

будь. Приписані интенціи суть звичайно за Церковь св. въ рожныхъ ваглядахъ; и не есть конечно абы знати, якѣ то суть интенціи, але досыть есть помолити ся взагалѣ на тѣи интенціи, котрѣ суть призначеніи. Молитвы можь говорити якѣ хто хоче; можна пр. змовити 5 Отче нашъ и 5 Богородице Дѣво; можь и въ духу молити ся, але все ще и якусь устну молитву додати треба. Помолити ся, если нема приписаного вѣдвидженя церкви, треба въ самъ день вѣдпусту, впрочѣмъ въ якійбудь часъ вѣдъ пѣвночи до пѣвночи; если же помолене ся мае бути при вѣдвидженю церкви, то можна тоє такожь въ попередній день вѣдъ 12-ои въ полудне почавши, здѣлати; а если маемъ церковь бѣльше разбѣв вѣдвиджувати, то можна лише выйти зъ неи и заразъ зновъ вѣйти. И если не означено, котру церковь маемъ вѣдвидѣти, то можь вѣдвиджувати якубудь церковь або и публичну каплицю; а всѣ тѣ, що мають спѣльне жите въ домахъ або закладахъ, можуть вѣдвиджувати домову свою, хоть не публичну каплицю, если таку за зѣволенемъ Епископа мають, а церкви не мають.

Причащати ся можна и оденъ день, а сповѣдати ся и два дни впередъ, (хотьбы и рано). Если въ той самъ день есть бѣльше вѣдпустѣвъ, то можна всѣ при одной сповѣди и причастію позыскати; но прочіи приписані дѣла мусять, розумѣе ся, до каждого вѣдпусту повтаряти ся. Хто звыкъ що тыжня сповѣдати ся, для того може тая одна сповѣдь для всѣхъ въ тыжни выпадающихъ вѣдпустѣвъ служити; а тѣ, котрѣ щодень причащались, хотьбы оденъ або и другій разъ въ тыжни причастіе опустили, доступаютъ и безъ сповѣди всѣ вѣдпусты, до котрыхъ сповѣдь приписана есть. Сповѣдь и причастіе можна злучувати зъ вѣдвидженемъ церкви; але можна такожь денебудь инде сповѣдати ся и причащати ся. А для тыхъ, котрѣ про хорубу не можуть зъ дому выхидити, може Сповѣдникъ вѣдвиджене церкви и такожь св. причастіе на инше дѣло перемѣнити (вынятіи що до св. причастія /суть лишь тѣ въ спѣльности жиучіи, котрымъ товжъ безъ трудности удѣлѣти ся може).

Порядокъ приписанныхъ условій есть довольный (абы лишь хоть послѣдне въ ласцѣ Божій выповнилось); и хоть ся каже, чтобы церковь вѣдвидѣти высповѣдавши ся и запричащавши ся, однакожь чи то сповѣдь чи св. причастіе, кожде зъ нихъ можна або на початку або на концѣ всѣхъ условій выповнити. А если хто есть въ ласцѣ Божій и ему такъ выпалобы, то мѣгбы вѣнъ впередъ причащати ся (розумѣе ся зъ належитымъ приготаванемъ и подякованемъ) и ажъ потому сповѣдати ся.

Но не можемъ черезъ обовязковъ нашѣ дѣла (обовязкову молитву або вѣдвиджене церкви, обовязкову сповѣдь або причастіе) вѣдпусту доступити, хибавы св. Отець при якѣмъ вѣдпустѣ выразно тоє дозволивъ. Не можна такожь черезъ одно дѣло два або бѣльше

вѣдпустѣвъ позыскати, зъ выняткомъ того, що высше о сповѣди и причастію сказано.

Церковь св. въ нашихъ часахъ премного вѣдпустѣвъ намъ дае, и дуже легко есть ихъ позыскати. Наведемо тутъ деякі вѣдпусты котрѣ всѣ можь и за усопшихъ жертвувати: I. знакъ креста св. и поздоровлене християнске; II. маліи молитовки, окрѣмъ частного такожь зъ повнымъ мѣсячнымъ вѣдпустомъ; III. деякіи молитовки безъ тогожь мѣсячного вѣдпусту; и скажемъ IV. о довшихъ молитвахъ зъ вѣдпустами; V. о вѣдпустахъ для брацтвъ даваныхъ; и VI. о вѣдпустахъ поодинокимъ церквамъ на особне прошене надаваемыхъ.

I. Самъ знакъ креста св., абы *крестити ся* и при томъ мовити: Во имя Отца и Сына и святаго Духа (аминь), есть надѣленный вѣдпустомъ 50 днѣвъ за каждый разъ; а хто такъ крестити ся зъ свяченою водою, мае вѣдпустъ 100 днѣвъ за каждый разъ.

Поздоровлене християнске: Слава Иисусу Христу, мае прилученый вѣдпустъ 50 днѣвъ за каждый разъ, если лишь другій вѣдповѣсть: Слава або На вѣки або Аминь (оба и поздоровляющій и вѣдповѣдающій, мають по 50 днѣвъ вѣдпусту). И хто въ житю такъ звыкъ поздоровляти ся, мае въ часъ смерти повный вѣдпустъ, абы лишь тогда въ серцю, если не може устами, имя Иисуса взывавъ (вѣдпусты на часъ смерти наданіи не можь за помершихъ жертвувати). — Такъ саміи вѣдпусты мае у насъ вѣдъ недѣлѣ Пасхи до середи передъ Вознесеніемъ поздоровлене: Христосъ воскресе, если другій вѣдповѣсть: Во истину воскресе.

Кѣлькожь то вѣдпустѣвъ можемъ мы вже зъ сихъ двохъ причинъ каждого дня для себе або для помершихъ позыскати: за каждый разъ, коли побожно крестимо ся, и за каждый разъ, коли себе такъ якъ наведено, поздоровляемъ.

II. Молитовокъ малыхъ, котрѣ окрѣмъ каждоразового низше наведеного частного вѣдпусту, мають и мѣсячный повный вѣдпустъ, есть до теперъ всего 7. Если дотычна молитовка черезъ цѣлый мѣсяцъ щодень (вѣдъ котрогобудь дня одного мѣсяца до того самого дня другого мѣсяца) говорить ся, то есть повный вѣдпустъ въ довольно выбранный день того мѣсяца, при сповѣди и причастію, и изъ вѣспомненьхъ 7 молитовокъ *а)* до 3 треба помолена ся пѣсли интенціи св. Отца при вѣдвидженю церкви, *б)* до 3 помолена ся денебудь, а *в)* до 1 *выплатково* помолена ся зовсѣмъ не есть приписане:

а) О найсолодше Серце Иисуса моего, дай менѣ все бѣльше любити Тебе! 300 днѣвъ.

Солодке Серце Маріи, будь спасеніемъ моимъ! 300 днѣвъ.

Ангеле Божій, котрый есь хоронителемъ моимъ, мене Тобѣ вѣдъ блакости Вышняго повѣреного,

просвѣти, хорони, управляй и наставляй. 100 днѣвъ; и такожь повный водпустъ въ часъ смерти для тыхъ, що тую молитву часто въ житю мовили, если тогды достойно усposобленй суть впрочомъ о повныхъ водпустахъ въ часъ смерти зри Вѣдомости 1913 ч. 31 ст. 43).

3) Най прославляе ся и благодарить ся въ кождомъ часѣ найсвятѣйша и найбожественнѣйша Тайна! або: Будь Господи Исусе благословеный, въ найсвятѣйшихъ Тайнахъ утаеный! 300 днѣвъ.

Святе Серце Исусово, уповаю на Тебе! 300 днѣвъ.

Исусе, лагодный и покорный сердцемъ, здѣлай сердце мое такъ, якъ Серце твоо. 300 днѣвъ.

γ) Исусе, Маріе, Іосифе! 7 лѣтъ и 7 чотыредесятиницъ (водпустъ *випяtkово* великий, якого жадна инша мала молитовка не мае).

А еслибы хто всѣ сіи 7 молитовки черезъ цѣлый мѣсяць щодень говоривъ, то може собѣ до повныхъ водпустовъ (а властиво до выповнення прочихъ условій окрѣмъ говореня молитовокъ) той самъ день въ мѣсяци vybrати, и позыскае тогды 7 повныхъ водпустовъ (зъ котрыхъ хоть 6 треба за помершихъ жертвувати) при одной сповѣди и причастію, и лишь треба ще 6 разъ на назначеній интенціи помолити ся, и то 3 разы при водвидженю церкви.

III. Малыхъ молитовокъ безъ повного мѣсячного водпуста, ино зъ частными водпустами за кождый разъ або лишь оденъ або больше разовъ на день, есть много. Зъ тыхъ наводимъ тутъ лишь слѣдуючій, зъ водпустомъ за кождый разъ:

За побожно възване имени Исуса 25 днѣвъ (зъ той причины акафистъ къ сладчайшему Исусу, если не править ся въ обовязку, мае около 12 лѣтъ водпуста); а хто зчасть въ житю звыкъ тое имя взывати, мае въ часъ смерти повный водпустъ, абы лишь тогды въ сердцю, если не може устами, имя Исуса възавать.

Исусе, Боже мой, надъ всею люблю Тя! 50 днѣвъ.

Исусе мой, милосердія! 300 днѣвъ.

Всю для Тебе, найсвятѣйше Серце Исусово! (молитва намѣрена) 300 днѣвъ.

О Исусе! о Маріе! *випяtkово* хоть лишь въ сердцю, 300 днѣвъ.

О Маріе, надъе наша, окажи ся намъ милостивою. 300 днѣвъ.

Милостивый Господи Исусе, даруй имъ (ему, ѣй) спокѣй вѣчный. 300 днѣвъ, лишь за усопшихъ.

IV. Довшихъ молитовъ зъ частными а по части и зъ повными мѣсячными водпустами есть дуже много. Наводимъ тутъ лишь одну *випяtkову* молитву, котра за оденъ разъ мае повный водпустъ, при

сповѣди, причастію и помоленю ся послѣ интенціи св. Отця, если она побожно *передъ якимнебудь образомъ розпятаго Исуса* змовить ся:

Се я, о мой улюбленный и милостивый Исусе, въ твой найсвятѣйшой присутности припадаю и зъ наибольшимъ усердіемъ молю Тя: впечатлѣній глубоко въ сердце мое чувства вѣры, надѣи, любви, жалю за грѣхи мои и постановленя, больше вже не обрѣжувати Тебе; коли зъ всею любовію и вѣрмъ соболѣзнованемъ Твоихъ святыхъ пять ранъ розважаю, тоя собѣ передъ душу приводячи, що о Тобѣ Исусе мой, святой пророкъ Давидъ сказавъ: Пробыли руки мои и ноги мои, всѣ кости мои почислили.

Еслибы отже хто при сказаныхъ подѣ II. одного дня позысканыхъ 7 водпустахъ, водмовивъ ще того самого дня сю молитву и ще оденъ разъ помоливъ ся послѣ интенціи св. Отця (безъ водвидженя церкви): то тогды позыскае вонъ при одной сповѣди и причастію 8 повныхъ водпустовъ (зъ котрыхъ хоть 7 треба за помершихъ жертвувати).

V. Видимо отже, якъ много и до позысканя легкихъ водпустовъ Церковь св. теперь для *всѣхъ вѣрнихъ* дае, но ще далеко больше для *членовъ различнаго брацтва*, котры и спеціальный повный водпусты (безъ говореня водпустовыхъ молитовъ) одержують, а межы частными водпустами дае ся имъ такожь водпустъ за кожде добре дѣло побожности и любви ближнього. Колькожь прото водпустовъ може членъ такого брацтва щодень для себе або для помершихъ позыскати.

Въ брацтвѣ найсв. Тайнъ есть за кожде добре дѣло водпустъ 100 днѣвъ, а въ брацтвѣ тверезости 60 днѣвъ наданный. Еслижьбы хто до обохъ сихъ брацтвъ належавъ, то най разъ на всегда здѣлае интенцію, большій водпустъ 100 днѣвъ доступати, бо черезъ одно дѣло не можна два водпусты зыскати.

VI. Поодинокимъ же церквамъ надають ся водъ св. Апостольского престола повный водпусты въ оденъ або больше днѣвъ въ роцѣ; и надають ся теперь звычайно на 10 лѣтъ, а на дальшій прошеня дальше продовжвають ся. Условія при наданю всегда наводятъ ся и мають ся толковати такъ якъ высше сказано; пр. сповѣдати ся и причащати ся можъ и денебудъ инде, а лишь водвидѣти треба церковь водпустову и въ нѣй помолити ся.

Вконци треба додати взглядомъ водпустовъ ще одну существенно увагу: Мы мусимъ такожь мати тую волю, що хочемъ позыскати водпусты, водъ Церкви св. дозволеній; хоть воля тая може бути загальна, и нѣякъ не треба, чтобы ю при кождомъ водпустѣ на ново въ собѣ възбужувати. Найпораднѣйше есть и зъ певностію довѣлѣ, чтобы каждого дня рано такую интенцію зробити: „хочу нынѣ всѣ водпусты, котры можю, для себе (або: для помершихъ) позыскати“; тай тогды черезъ весь день, если лишь выповняемъ щось, до чого есть водпустъ наданный, водпустъ той доставаемъ, хоть и зовѣмъ

о відпустѣ не гадаемъ або навѣтъ о тѣмъ наданѣмъ відпустѣ не знаемъ.

Но чи важні суть відпусты? На тоє скажемъ: Щобъ чоловікь не разъ давъ и якъ дуже люде старають ся всякими способами, абы увдѣляти ся вѣдъ якоись хоробы и болѣвъ, вѣдъ грызоти тяжкои, вѣдъ бѣды и недостатку; а власне вѣдъ такихъ дочасныхъ каръ мы черезъ відпусты выбавляемъ ся, и ще далеко тяжша есть мука въ огни чистилища. — То взглядомъ відпустѣвъ для насъ самыхъ; а що до відпустѣвъ для помершихъ уважаймо, що они по вымогу нескѣпчененой святости и справедливости Божои дуже тяжко въ чистилищи терпять, но при тѣмъ Г. Богу дуже мали суть, въ ласцѣ Божѣй вже утверженѣй и до вѣчной любви Божои въ небѣ невѣдмѣнно назначенѣй: отже щобы имъ улєкшити и скоротити часть покуты ихъ; и они певно дуже вдячнѣй намъ будутъ и будемъ въ нихъ мати прѣятелѣвъ дуже великихъ передъ Богомъ на забезпечене спасенія нашего.

И еслибы де скарбы нагромажены были, и кождый тамъ приходячѣй дѣстававъ грошѣй, кѣлько схоче: якъ бы дуже всѣ тамъ спѣшили; а ото відпусты суть много дорожшими сокровищами для насъ и для душъ въ чистилищи, бо приводячѣй насъ и ихъ изъ тяжкихъ мукъ до славы небесной, и неустанно такъ дуже легко, кѣлько схочемъ, тыхъ скарбѣвъ для себе и для помершихъ черпати можемъ. Колижъ Господь таке велике богатство добра черезъ Церковь Свою намъ дае, тожъ повиннѣй Душпастирѣ парохіянъ всѣхъ и заразомъ членѣвъ брацтѣвъ канонно установленныхъ, добре о відпустахъ обучити, и при способности, частѣйше до щоденного уживанія відпустѣвъ ихъ заохотити, щобы парохіяне такого великого добра въ Церквѣ св. для себе и для усопшихъ не лишили ся. А кромѣ того постоянно уживане відпустѣвъ несумнѣнно причинитъ ся до большой поборности парохіянъ и частѣйшого приниманія св. Тайнъ.

Дальше взывають ся Всч. Парохи, щобы просили посредствомъ Урядѣвъ деванальныхъ о надане, если ще не мають, повного відпусту для своихъ церквей, именно парохіальной, въ оденъ або евенуально больше празничныхъ днѣвъ въ роцѣ. При тѣмъ належить навести:

а) Чи має вже дотычна церковь якѣй відпусты наданѣй або нѣ?

б) Чи прошенѣй день есть храмовѣй; а если нѣ, чи тамъ здавна и щорочно тойже день торжественно, изъ участіемъ посторонного народа обходить ся? А если и то нѣ, зъ якихъ причинъ жєлае ся введе нового, на подобіе храма празнувати ся маючого дня?

в) Чи суть (кромѣ загалныхъ причинъ) такожъ якѣй особнѣй причины, котрѣй надане відпусту жєлаемымъ робятъ, якъ пр. можуть бути: выбудоване новой церкви, або и обновлене и украшене еи, именно

зъ значнымъ жертволюбіемъ парохіянъ; ихъ побожнѣсть, працьовитѣсть, тверезѣсть и моральнѣсть; надзвычайно численне збиране ся народа въ той день; особна побожнѣсть до якого образа або таинства; вѣдвернене народа вѣдъ посѣщанія некаатолицкихъ богослуженъ (им. у насъ въ Почаевѣ) и т. п. Такожъ чи и парохіяне просятъ о надане відпусту.

Если же для филиальной церкви відпусту просятъ ся, то окрѣмъ того належить навести, чи не була она давнѣйше самостоятельной парохіальной; такожъ чи и теперъ вѣдбувають ся въ нѣй для дотычної громады всѣ або хоть въ значнѣй части парохіальнѣй функціи (крестины, великодне причастіе, вѣнчаня, похороны), чи правитъ ся тамъ Литургія въ недѣлѣй и свята для парохіянъ, якъ часто и чи для цѣлои парохіи, чи лишъ (черезъ сотрудника) для дотычної филиальной громады; и чи не мешкае особнѣй Сотрудникъ при тѣйже церквѣ.

А если відпусту на означенѣй часть удѣлитъ ся, то має Парохъ великѣй обовязокъ, уважати на тоє, щобы терминъ бувъ выразно (чи то на грамотѣ, чи особно) написанѣй и въ рамкахъ и вѣдъ шкломъ на стѣнѣ въ пресвитеріи або закрестіи на виднѣмъ мѣсци умѣщенный; и такъ само потому при дальшихъ продовженяхъ. Бо инакше можуть слѣдовати два великѣй зла: одно, що церковь відпусту черезъ бракъ продовженя стратитъ; а друге ще гѣрше, що парохіяне и постороннѣй люде будутъ въ блудъ вводити ся, бо будутъ въ гадцѣ, що відпусту ще есть, до церкви приходити и условія відпусту вѣдправляти, а відпусту не доступать.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 19. листопада 1913.

Ч. 95.

Ч. 10127. — О престолахъ упривилєованыхъ.

Особнѣй рѣдъ найпожаданѣйшой помочи для помершихъ черезъ відпусты суть оларѣй відпустовѣй або престолы упривилєованѣй. Престолъ упривилєованѣй есть той, зъ котрымъ св. Отець злучивъ привилєй Апостольскѣй такѣй, що если Священникъ вѣдправитъ при тѣмже престолѣ св. Литургію за душу вѣрного, въ ласцѣ Божѣй помершого, душа тая изъ сокровища Церкви св. способомъ ходатайства повный відпусту получе, и черезъ заслуги Господа нашего І. Христа, пресв. Дѣвы Маріи Матери Божои и всѣхъ Святыхъ, зъ мукъ чистилища (если такъ Г. Богу угодно буде) увдѣляе ся.

Дѣйство затѣмъ св. Литургіи при престолѣ упривилеованомъ водправленой есть зъ намѣрена Церкви св. цѣлковите увольнене душъ зъ мукъ чистилища. Но не можемъ зъ певностею знати, въ якѣй мѣрѣ водпустъ той, за помершого жертвованый, водъ Г. Бога за тую душу принятый буде; ддятого не можъ тов за злишне мати, если за того самого усопшого бѣльше Службъ упривилеованыхъ водправляе ся. Впрочемъ, якъ низше ad 2) скажемъ, если Служба лишь за одного або кѣлькохъ усопшихъ жертвуе ся, то всегда порадно есть, додати на всякій случай до головного намѣрена ще друге услѣвне, довольно обширне; и тымъ способомъ можъ хотѣбы и наибѣльше Службъ за того самого усопшого водправляти безъ обавы ударемненія интенціи литургійной и привязаного до неи водпусту.

Пѣсля теперѣшной практики св. Апостольского престола удѣляе ся Епископамъ о тов просячимъ власть черезъ 5 лѣтъ треваюча и потому на поновне прошене зновъ обновляема, означати и оголошати въ всѣхъ парохіальныхъ и соборныхъ церквахъ оденъ престолъ яко упривилеованый; и привилей престола водъ Епископа наданый, тревае водъ даты наданія числячи, черезъ 7 лѣтъ, передъ ушывомъ котрыхъ мае Настоятель dotyчной церкви о дальше продовжене (зновъ на 7 лѣтъ) просити. При першомъ наданк черезъ нового Епископа зноситъ ся привилей водъ Предшественника наданый, впрочемъ ажъ водъ дня нового наданія.

Престолъ упривилеованый муситъ бути неподвижный, отже не такой, котрыйбы зъ мѣсца на мѣсцѣ переносивъ ся, и подъ певнымъ титуломъ, до котрого всегда выразно привилей надае ся. И хотъ бы престолъ такой цѣлкомъ на ново обновивъ ся а навѣтъ, на иншомъ мѣсци (въ той самѣй церквѣ) умѣстивъ ся, абы лишь подъ тымъ самымъ титуломъ, то привилей наданый протѣ не тратитъ ся; и таксамо, если цѣла церковь на томъ самомъ або майже томъ самомъ мѣсци на ново подъ тымъ самымъ титуломъ побудована зѣстане, если такожъ и престолъ въ нѣй попереднѣйшій свѣй титулъ задержати.

Престолъ водъ Епископа яко упривилеованый означеный, мае привилей на каждый день и на всѣ Литургіи, тамъ водправляемій водъ якогубудъ священника за якихнебудъ вѣрныхъ. Однакожъ привилей престола вымагае всегда слѣдующихъ двоухъ головныхъ условий и третей рѣчи порадной:

1) Литургія муситъ *выключно* за усопшихъ жертвувати ся; и

2) водпустъ повный всегда лишь одному усопшому вмѣняе ся, и то одному изъ тыхъ, за котрыхъ Литургія жертвуе ся. Если отже Литургія лишь за одного усопшого правитъ ся, то и тому самому усопшому водпустъ вмѣнити ся муситъ. Если же священникъ за бѣльше або и за всѣхъ усопшихъ Службу жертвуе, то мае або вѣнь або дающій стипендію означити зъ межи тыхъ усопшихъ тую душу, для котрой водпустъ мае бути вмѣненный; если же нѣ Священникъ, нѣ

дателъ стипендіи тов означене не здѣлае, то розумѣе ся водпустъ „для той душѣ изъ тыхъ усопшихъ, для котрой Г. Богу угодно есть“. Но и въ разѣ, если усопшій до водпусту водъ священника або дателя стипендіи означае ся, то все додати: „если же вѣнь не есть способный, то для иншого зъ тыхъ усопшихъ, за котрыхъ Служба правитъ ся, пѣсля волѣ Божой“; неспособными до привмѣненія водпусту суть тѣи, котрѣ померли въ тяжкомъ грѣсѣ и суть въ мукахъ вѣчныхъ въ пеклѣ, и такожъ тѣ, що вже суть въ небѣ.

Но позаякъ неспособный до привмѣненія водпусту суть зарѣвно неспособными до принята помочи черезъ св. Литургію, ддятого въ разѣ, если Литургія лишь за одного або кѣлькохъ означеныхъ помершихъ мае правити ся, то щобы не ударемнивъ ся спеціальный плодъ Литургіи и водпустъ, есть рѣчею дуже порадною, насампередъ *взглядомъ Литургіи* до властивого намѣрена додати ще друге услѣвне („если всѣ померші до властивого намѣрена суть неспособный“), и потому *взглядомъ водпусту* кромѣ попередного означенія одного помершого изъ властивого намѣрена, здѣлати товжъ означене изъ услѣвного намѣрена Литургіи, такимъ способомъ якъ выше сказано. Може найлѣпше буде, услѣвне намѣрене Литургіи здѣлати за „всѣхъ“ помершихъ, а если Служба стипендійна, то ще додати „пѣсля обовязку и интенціи дательвѣ“. — Вкѣнци

3) не есть рѣчею до привилей престола конечною, але похваляе ся и припоручае ся, щобы въ дни дозволеній правити Литургію зъ ритуаломъ и въ ризахъ за усопшихъ. И тогда dotyчный помершій тройку помѣчь одержуе: зъ Литургіи, зъ водпусту, и зъ молитвъ Церкви за усопшихъ.

Розлично водъ доси наведеного мѣсцевого привилей, може Священникъ одержати на свое прошене або пр. черезъ належане до певныхъ брацтвъ и товариствъ, особистый привилей престола; на кѣлька днѣвъ въ тыжни або на всѣ дни, на часть або на все. Тогда, если при якѣмнебудъ престолѣ выповнятъ ся услѣвія выше наведенія, попыскуе ся для усопшого повный водпустъ; при чѣмъ пѣсля 3) похвально есть и припоручае ся, щобы Священникъ, котрый ино на кѣлька днѣвъ въ тыжни мае особистый привилей престола, выбирать такой дни, въ котрыхъ вѣльно ритуаль за усопшихъ брати, о скѣлько такой дни въ тыжни суть. Если хто зъ розличныхъ причинъ особистый привилей престола мае (пр. зъ одной причины на 2 дни а зъ другой на 3 дни въ тыжни), то може зъ каждой особно корыстати (отже въ данѣмъ прикладѣ на 5 днѣвъ въ тыжни).

Священники, котрѣ здѣлали героичный актъ любви для души въ чистилищи, мають тымъ самымъ особистый привилей престола на всѣ дни и на всегда. Актъ той состоятъ въ томъ, що хто всѣ свои задосытучиненія въ житю (затѣмъ и водпусты пысканій) и всю помѣчь, котру одержитъ по смерти, добровѣльно Г. Богу жертвуе (або и въ руки пресв. Матери Божой) въ корысть душъ

въ чистилищи (и добре есть, щодень рано тоє жертвованє поновляти). При томъ не обвязує ся жертвующій подъ грѣхомъ, такъ що може (слибы хотѣвъ) кожного часу тую жертву надальше водкликати. Священики адѣлавшій той актъ, мають (якъ сказано) особистый привилей престола кожного дня; иншій же вѣрній адѣлавшій актъ той (а и Священики, если про слабсть не правять Службу) позыскають, при водвидженю церкви и помоленю ся пѣсля намѣрена св. Отця, повный водпустъ для помершихъ а) при кождомъ св. причастію; и б) кожного понедѣлка, если выслушаютъ Службу В. въ интенціи за усопшихъ (хотьбы Священикъ на якубудь иншу интенцію водправлявъ), а хто слушно перешкожденый есть въ понедѣлокъ, позыскує той водпустъ вже черезъ выслуханє (въ интенціи за усопшихъ) Службы недѣльной. Окромъ того можуть всѣ тѣ, котры сей актъ адѣлали, кождый, теперъ вже або вбудучє наданный водпустъ за усопшихъ жертвувати, хотьбы жертвованє за усопшихъ для иншихъ вѣрныхъ не було дозволенє.

Всѣ св. Литургіи въ обѣ суботы памятной, має опустну и передъ Сшествіємъ, суть для всѣхъ трохъ нашихъ Епархій управилеованій (Пропаганда ч. 4501 изъ 26 жовт. 1895); отже кожда Литургія зъ повнымъ водпустомъ для одного усопшого злучена. Молитвы за усопшихъ въ обѣ тѣ суботы мають бути всегда за всѣхъ водъ вѣка усопшихъ; спеціална же интенція Священика може бути за усопшихъ або всѣхъ, або лише некоторыхъ або ино одного — но Парохамъ належить ся жертвувати всегда за помершихъ парохіянъ або самыхъ або разомъ зъ иншими помершими.

Додають ся що до престолѣвъ управилеованыхъ ще слѣдующіи примѣчєня:

а) Подчасъ юбилея не зносить ся привилей престолѣвъ, такъ якъ взагалѣ не зносять ся водпусты для помершихъ дозволеній (и такожъ водпусты на часъ смерти наданій).

б) Невѣльно пріймати фундаціи вѣчній до такихъ престолѣвъ.

в) Священикъ, пріявшій стипендію до престола управилеованого, не удовлетить своему обвязкови черезъ водправленє Службы при иншомъ неуправилеованомъ престолѣ, хотьбы навѣтъ окромъ Службы позыскавъ иншій повный водпустъ и тойже за дотычного усопшого жертвувавъ; позаякъ не есть рѣчь цѣлкомъ однаково певна и скучна, водпустъ черезъ иншій дѣла, и водпустъ черезъ водправу св. Литургіи позысканный, и позаякъ взагалѣ не водповѣвъ принятому обвязкови, водправити Службу управилеовану. Лишь тогда може Священикъ при иншомъ престолѣ литургиявати, если має особистый привилей престола.

г) Нѣякъ не вѣльно за привилей престола, чи то мѣсцевый чи особистый, большу стипендію пріймати; булабы то явна симонія, бо

плата за водпустъ. Дятого, слибы ся видѣло, що хтось зъ той причины хоче большу стипендію давати, треба бы его на тоє водповѣдно уваженимъ зробити.

д) Якъ взагалѣ одно причастіє (и такожъ одна сповѣдь) довѣше тогда, если ббльше водпустѣвъ того самого дня позыскати можъ, хоть до кожного зъ нихъ св. причастіє приписанє есть: такъ и причастіє Священика при Службѣ зъ привилемъ престола може служити и до иншихъ водпустѣвъ, того самого дня водъ тогожъ Священика для себе або для помершихъ достапаемыхъ. — Наконецъ

е) Розумѣє ся само собою, що для важности водпусту мусять ся *если* услѣва заховати, котры бы при наданю привилея выражений були. Найвычайнѣйшимъ такимъ условемъ есть тоє, чтобы въ тойже церквѣ не находивъ ся вже якій, зъ той самои причины (пр. зъ титулу парохіальной церкви або парохіальныхъ функцій) управилеованный престоль; но и розличніи наші услѣва або ограниченія можуть мѣсце мати. Зъ другои же стороны не приписує ся тутъ (якъ авычайно при иншихъ повныхъ водпустахъ) нѣ сповѣдь, нѣ помолєнє ся пѣсля намѣрена св. Отця, и взагалѣ жадній иншій дѣла окромъ водправы св. Литургіи.

Нехай отже кождый Парохъ просить черезъ Урядъ деканальный о управилеованє одного выбраного водъ себе престола въ парохіальной церквѣ и такожъ въ тыхъ филиальныхъ церквахъ, въ котрыхъ парохіальной функціи (а особливо похороны и заупокѣйній Литургіи) водбувають ся, тымъ ббльше если тѣ филиальной церкви впередъ самостоятельными парохіальными були, або если и теперъ тамъ осббный Сотрудникъ (а часомъ и Парохъ) мешкає. И треба всегда навєсти титулъ церкви и престола, и выразно сказати, чи не має вже дотычна церковь иншій управилеованный престоль.

И одержану грамоту належить въ близости дотычного престола въ рамахъ и подъ шкломъ умѣстити; а особливо має на нѣй терминъ наданя выразно написанный бути, и таксамо при кождомъ дальшомъ продовженю; и на шѣсть мѣсяцѣвъ передъ кождоразовымъ терминомъ має Парохъ о продовженє просити, зъ покликкомъ на число и дату первобытного управилеованя и послѣдного продовженя, и то для всѣхъ дотычныхъ церквей парохіи разомъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Лѣвѣвъ, дня 19. листопада 1913.

Ч. 96.

Ч. 10153. — Оголошене резолюцій для катехитів устроюваних Тов-омъ Катехитів у Львові.

Подає ся до вѣдомости слѣдуюче:

„Духовні вправи для гр. кат. катехитів усіх категорій шкільної духовної провінції відбудуть ся в духовній семинарії у Львові — ул. Коперника, 36. — Початок дня 29. грудня с. р. о 8-ій год. вечером, а закінчене дня 2. січня 1914 р. о 8-ій год. рано. Відтак відбудуть ся загальні збори Тов. Катехитів. Ті ОО. Катехити, котрі схотять взяти участь в згаданих духовних вправах, зволють зголоситись до Виділу Товариства — ул. Коперника, 36. — найдалше до дня 25. грудня с. р. — Від Виділу Товариства Катехитів. Львів, дня 4. падолиста 1913 р. *с. Вєсен Гузар* голова, *с. Туркевич* секретар“.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 19. листопада 1913

Ч. 97.

Ч. 10866. — Оголошене речинци Загальнихъ Зборівъ Тов-а св. Ап. Павла.

Видѣлъ Товариства св. Ап. Павла приславъ тутъ на дняхъ зъ просьбою о помѣщенє въ АЕп. Вѣдомостяхъ слѣдуюче оповѣщенє:

„Виділ Товариства св. Ап. Павла має честь подати отсим до відома, що загальні Збори тогож товариства відбудуть ся дня 8. грудня с. р. в духовній семинарії у Львові зі звичайним порядком денним. Початок о 9. год. рано“.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 24. листопада 1913.

Ч. 98.

Ч. 10623. — Оголошене конкурсу на одноразову запомогу для бѣднихъ церквей зъ фонду бл. п. Павла Зарицкого

Ставропигійській Институтъ у Львові оголошує конкурсъ зъ речинцемъ до 1. н. ст. марта 1914 на одноразову запомогу въ квотѣ 180 кор. зъ фонду бл. п. Павла Зарицкого для вспоможеня бѣднихъ на украшенє або реставрацію потребуючихъ а вѣдповѣднихъ на тоє фондѣвъ не посѣдаючихъ гр. к. церквей въ Галичинѣ.

Прошеня зъ точнымъ наведенємъ потребъ и браку средствъ убѣгаючихъ ся о запомогу церквей, мають церковній комитети вносити посредствомъ своихъ Консистерій въ означенѣмъ речинци.

Надѣлена тою запомогою церковь мусить прийняти на себе обовязокъ, щобы имя фондатора поминало ся черезъ цѣлый рікъ въ недѣлѣ и празники при литургии „о вѣдпущенє и оставленє грѣхѣвъ и прегрѣшеній его“.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. Духовенства.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 19. падолиста 1913.

Ч. 99.

Ч. 8604. — Порученє духовнихъ наукъ о. Корнилія Кузика.

Поручає ся брошурка Всч. О. Корнилія Кузика пароха въ Радимнѣ п. з. Науки духовній Часть I. Доходъ чистый признає ся на будову Церкви въ Радимнѣ. Набути можна у автора по цѣнѣ 1 кор. 20 сот.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 3. листопада 1913.

Ч. 100.

Обвѣщеня конкурсѣвъ.

Митроп. Консистерія розписує конкурсъ на слѣдуючій парохіи:

а) *пѣдъ днемъ 13. листопада 1913 зъ речинцемъ до дня 10. грудня 1913:*

Ч. 10111. — **Войнилѣвъ** зъ прилуч. Долпотѣвъ и Сѣлце, Войнилѣвского деканата, приватного наданя. Убѣгаючій ся о тую парохію мають долучити до поданя заяву, що годять ся на вѣдлученє Долпотова.

б) *пѣдъ днемъ 20. листопада 1913 зъ речинцемъ до дня 20. сѣчня 1914:*

Ч. 8774. — **Хмѣльнѣ** зъ прилуч. Немилѣвъ, Лопатиньского деканата, Ординаріятского наданя.

Ч. 9091. — **Пукѣвъ**, Рогатиньского деканата, приватного наданя.

Ч. 9602. — **Романѣвъ** зъ прилуч. Пѣдгородище и присѣлкомъ Чернѣвъ, Вѣбрецкогo деканата, приватного наданя.

Ч. 10133. — **Кутище** зъ прилуч. Яснище, Залозецкогo деканата, приватного наданя.

- Ч. 10135. — Увинь, Лопатиньского деканата, Ординариятского наданя.
 Ч. 10137. — Нїйданць зъ прилуч. Романове село, Збараского деканата, приватного наданя.
 Ч. 10138. — Дуббвць зъ прилуч. Водники и Дегова, Галицкогo деканата, духовного наданя.

Кождый кандидатъ мусить долучити до своего поданя заяву, що на случай одержаня презенты згодить ся на вѣдлучене Водникъ и Деговой.

- Ч. 10429. — Сморже, Тухлянського деканата, приватного наданя.
 Ч. 10431. — Настащинь, Бурштиньского деканата, приватного наданя.
 Ч. 10432. — Млыницць зъ прилуч. Журавковъ, Жидачѣвского деканата, духовного наданя.
 Ч. 10433. — Лецбена зъ прилуч. Дубшара, Перегиньского деканата, приватного наданя.
 Ч. 10434. — Бѣле зъ прилуч. Новосѣлка, Нараѣвского деканата, духовного наданя.
 Ч. 10664. — Вѣльбѣвка зъ прилуч. Рысьняте, Перегиньского деканата, приватного наданя.
 Ч. 10665. — Грабѣвка, Калуского деканата, Цѣсарского наданя.
 Ч. 10708. — Лукавица нижня, Любинецкого деканата, приватного наданя.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Хроника.

ИМЕНОВАНЫ:

Дѣйстными Совѣтниками Митр. Консистеріи именованъ ОО.:

- Ч. 10148. — Володиславъ Дорожиньскій парохъ въ Мизуни, Изидоръ Рейгаровскій парохъ въ Лубянкахъ выжныхъ.

Ордин. Делегатами до ц. н. Радъ шкѣльныхъ Окружныхъ именованъ ОО.:

- Ч. 8422. — Теофиль Корчиньскій, парохъ Виткова нового, въ Радеховѣ, Ч. 10389. — Петро Шанковскій, деканъ и парохъ Дулибъ, въ Стрию.

Орд. Комисаремъ шкѣльнымъ именованъ:

- Ч. 10387. — Всч. О. Іоанъ Купчиньскій, парохъ Ператина, для I. комисаріату Радеховского повѣта и деканата.

Префектомъ наукъ въ духовной семинаріи поставленъ:

- Ч. 9625. — Вс. О. Дръ Константинъ Богачевскій.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО.:

- Ч. 8120. — Володимиръ Горка въ Мышковичахъ, Ч. 9380. — Іоанъ Щербанюкъ въ Лисятичахъ, Ч. 9474. — Николай Вергунъ приватн. въ Бережанахъ, Ч. 9916. — Левъ Гаркавый систем. въ Олеську.

Завѣдательства отримали ОО.:

- Ч. 10331. — Димитрій Хабурскій въ Настащинѣ, Ч. 7996. — Володимиръ Пеліхъ при ц. св. Варвары въ Вѣдни.

Нанон. институцію отримали ОО.:

- Ч. 7998. — Теодоръ Габрусевичъ на Бѣбцаны, Ч. 8227. — Михайль Паукъ на Середобльцѣ, Ч. 8858. — Іоанъ Бѣлякъ на Перепельники, Ч. 8461. — Іоанъ Тишборъ на Прислопѣ.

Выс. ц. н. Правительство призвало дотацію для приват. сотрудникъ зъ рел. фонда на 1 рѣкъ:

- Ч. 9913. — въ Турю, Ч. 9914. — въ Сушнѣ, Ч. 9968 — въ Кутковцяхъ, Ч. 10070. — въ Зборѣ, Ч. 10071. — въ Буцикахъ, Ч. 10139. — въ Тростянци, Ч. 10140. — въ Рогатинѣ, Ч. 10141. — въ Медыни, Ч. 10142 — въ Дубковцяхъ, Ч. 9645. — въ Турѣ великой, Ч. 10603. — въ Студѣнцѣ.

Руноположенъ зѣстали слѣдующіи кандидаты духовного стану:

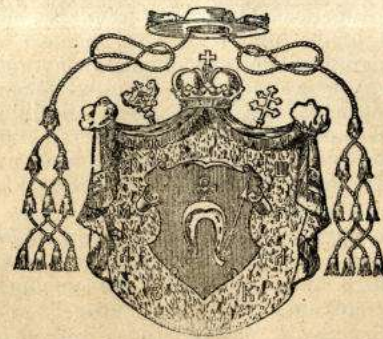
- Ч. 10646. — Бучацкій Александръ, Гаврилюкъ Евгений, Кулицкій Николай, Лембшукъ Іосифъ, Лѣцовскій Іоанъ, Машакъ Іоанъ, Осадца Евгений Михайль, Осадца Михайль, Сеньковскій Димитрій, Охримовичъ Евстахій, Дѣдуникъ Николай, Жилавый Володимиръ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 26. листопада 1913.

Андрей Бѣлецкій
официаль

о. Михаилъ Янковскій
канцлеръ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 13. грудня 1913.

Ч. XIV.

Ч. 101.

Ч. 11404. — Въ справѣ обходу юбилейного Ів. Потѣя.

Въ томъ роцѣ припадає кромѣ великого и торжественного юбилею для цѣлой, катол. Церкви въ память побѣды Цѣсаря Константина и удѣлене черезъ Него по той побѣдѣ свободы Церкви такожь 300-лѣтній юбилей Унії Берестейской, а взглядно 300-лѣтна рѣчница смерти головного подвижника тойжь Унії, Митрополита Іпатія Потѣя. Кимъ бувъ Іпатій Потѣй подробно не будемо о томъ розводити ся, скажемо лишъ те, що вѣнъ бувъ одною зъ найсвѣтлѣйшихъ особъ въ исторіи руской Церкви и нашего народу. Вѣнъ бо положивъ только трудѣвъ, тагъ много працѣ и стѣлько великихъ подвиговѣвъ и найсвѣтлѣйшихъ змаганъ для справы зъединеня Русинѣвъ зъ Церквою католицкою и зъ св. Апостольскимъ Престоломъ, що можна смѣло сказати, що заключене той Унії и скрѣплене еи — то его велике и славне дѣло.

И се заведење Унії довершує вѣнъ не якнебудь поверховно, але працею основною. Нарѣдъ и вѣрныхъ позыскує вѣнъ для той Унії найревнѣйшою апостольскою працею, мѣсями, науками и найревнѣйшимъ сповнюванемъ обовязкѣвъ душпастирскихъ.

Вѣру католицку зацѣплює въ сердцахъ своимъ примѣромъ и своимъ цѣлковитымъ вѣдданемъ ся найусильнѣйшой працѣ для славы Божой и для спасеня душъ, а Духовенство собѣ повѣрене загрѣває и одушевляє для той справы святой, Божой и дає имъ зѣ себе примѣръ пастиря, котрый готовъ себе цѣлого, свое майно и свое житє посвятити для паствы.

Противникѣвъ вѣры католицкомъ и Унії поконує вѣнъ своимъ примѣромъ и працями, живымъ словомъ и перомъ, и Богъ благословить тѣи его працѣ такъ, що оочѣ навернени селянъ, мѣщанъ и дворянъ цѣлыми масами вѣнъ самъ збирає.

Въ тѣмъ богоугоднѣмъ дѣлѣ мавъ сей великій подвижникъ великій трудности поконувати, бо противниками Унії були люде сильны и могучы, а до найсильнѣйшихъ належавъ князь Конст. Острожскій, зъ початку прихильникъ — перемѣнивши ся вѣдтакъ на найзавзятѣйшого ворога. А що и нашѣ часи суть тяжкы и прикрѣи — св. вѣра и Церковь католицка и теперь выставлена на великій небезпеченства и тяжкыи ворогованя такъ, що показує ся потреба подвижни ревности и працю для добра вѣры и катол. Церкви и у насъ.

А найлѣпшимъ середникомъ до того єсть якъ разъ вѣдновленє и приведєне на память тыхъ подѣй, якъ такожъ тыхъ трудѣвъ, старанъ и подвиговѣвъ, якѣ въ найприкрѣйшихъ часахъ — якъ сказано — поносивъ великій подвижникъ Унії Іпатій Потѣй.

Его свѣтле и великою ревностію та пожертвованемъ ся для славы Божой мовѣ сонѣчными лучами яснѣюще лице єсть для насъ прекраснымъ образомъ и взѣрцемъ до працѣ, трудѣвъ и старанъ такихъ для св. катол. Церкви и для нашего народа, якѣ вѣнъ неустрашимо зъ нараженемъ и цѣлковитымъ посвяченемъ для славы Божой и для добра вѣрныхъ поклавъ.

И якъ въ р. 1900. обходили мы торжественно память злуки Львѣвской Архидієцезіи зъ св. Апостольскимъ Престоломъ — такъ и теперь належитъ намъ такъ само торжественно празнувати 300 лѣтныи юбилей Унії Берестейской и еи славного подвижника Іпатія Потѣя.

И въ тѣи цѣли въ порозумѣнню зъ Ординаріятами Перемыскимъ и Станиславѣвскимъ розпоряджує ся, чтобы въ недѣлю по Непорочнѣмъ Зачатію т. є. въ недѣлю Праотець дня 28. XII. н. ст. 1913 вѣдправлено въ всѣхъ церквахъ торжественну Службу Божу зъ выставленемъ Найсвят. Тайнъ и зъ доданемъ намѣреня (о Умиренню Церкви), при котрой въ мысль прилежачого оповѣщеня належитъ причину торжества въ вѣдповѣднѣи проповѣди пояснити

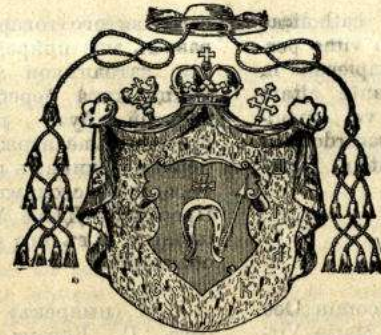
и вѣрныхъ до любви и привязаня до св. кат. Церкви и своего обряду одушевити и загрѣти такъ, якъ то въ Архиват. Церквѣ дня 24. XI. память св. ВМ. Іосафата Концевича вѣдпразновано. При кѣнци Службы Божой передъ Отпустомъ має вѣдсгѣвати ся пѣснь: Тебе Бога хвалимъ, почѣмъ постѣдує благословеніє Найсвят. Тайнами и „Отпустъ“ Всч. Настоятелѣ Дек. и Всч. Душпастирѣ доложать всѣхъ старанъ, чтобы тоє торжество выпало якъ найсвѣтлѣйше и зъ правдивымъ пожиткомъ для вѣрныхъ, та чтобы по возможности уряджено обходы и свѣдкѣи академіи, — якъ то свѣтло-торжественно уряджено Академію дня 8. грудня въ Дух. Семинаріи у Львовѣ. Митроп. Ординаріятъ звертає ся до Всч. Духовенства зъ тымъ зарядженемъ и зъ повною надѣєю, що Всч. Духовенство ту важну хвилю належито оцѣнитъ и выхѣснує для пѣднесеня хвалы Божой и для скрѣпленя чувства вѣры и привязаня до св. кат. Церкви и своего обряду и для религіино-морального пѣднесеня и утверждєня вѣрныхъ; чтобы твердо якъ скала стояли при тѣи св. кат. вѣрѣ и были готовы на труды и пожертвованя — якъ колись бл. п. І. Потѣй — для забезпечєня добра вѣчного и дочасного нашего дорогого народа.

Вѣдъ Митрополитального Сѣдинаріята.

Львѣвъ, дня 13. грудня 1913.

† *Андрей*
Митрополитъ.

о. Михаилъ Янковскій
канцлеръ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣчникъ XXV.

Выдано дня 26. грудня 1913.

Ч. XV.

Ч. 102.

Ч. 11081. — **Змѣна статуту въ брацтваѣ тверезости.**

Статутъ брацтва тверезости, вѣдь св. Апостольскаго престола одобренный и въ АЕп. Вѣдомостяхъ 1895 стор. 72—74 оголошений, зоставъ въ §. IV. вѣдь св. Отця пѣдь ч. св. Конгрегаціи Пропаганды 34324 зъ 14. листопада 1913 въ слѣдующій способъ змѣненій:

§. IV. Recipiendus in sacrum Sodalitium imprimis nomen suum det Parocho aut Administratori parochiae vel Vicario parochi, qui praeses Sodalitii illius loci habendus est. Praeses Sodalitii admoneat eum de obligationibus sacri huius foederis, et quod simul debeat spon-

§. IV. Кто хоче бути принятымъ до сего святаго брацтва мае насампередъ зголосити ся до Пароха або Завѣдателя парохіи або Викарія Пароха, котрый уважае ся Настоятелемъ брацтва той мѣщевости. Настоятель брацтва обучитъ его о обязанкахъ

dere quod in unitate catholicae Ecclesiae usque ad finem vitae perseverabit; atque dein recipiendus in Sodalitium in Ecclesia ante altare maius, aut ante altare vel imaginem B. M. V. coram sacerdote et in manus illius sequentem faciat promissionem:

„Ego N. N. spondeo coram Deo Omnipotente, Beatissima Maria Virgine, Angelo meo Custode ac omnibus Sanctis, quod in unitate catholicae Ecclesiae, quae est unica vera Christi Ecclesia, usque ad finem vitae meae perseverabo. Deinde spondeo ac promitto abstinentiam a quovis potu cremato, temperantiam a quovis potu effervescente; et pro viribus etiam proximos meos huic sacro foederi conciliare et adunare studebo. Simul agnosco et profiteor, me ignominia coram hominibus, imo exclusione et reiectione ab hoc sacro sodalio dignum fore, si unquam hanc sanctam, quam nunc sponte et consulto emisi promissionem, temere infringere aut violare ausus sim“.

Надалше отже буде змѣнася и вимагано обѣтницѣ витривана въ єдности католицкои Церкви аж до смерти — всѣхъ безъ вынѣтку Всч. Душпастирѣвъ, у котрыхъ брацтва тверезости суть або въ будуче установлять ся, при прїймаю новыхъ членѣвъ бра-

сего святого товариства и що заразомъ має приречи, що въ єдности католицкои церкви аж до кѣнца жита перебуде; а потому хочячий бути принятымъ до брацтва, має зложити въ церквѣ передъ великимъ престоломъ, або передъ престоломъ або образомъ Пресвятой Дѣвы Марїи, при священнику и въ єго руки слѣдуючу обѣтницю:

„Я (имярекъ) прирѣкаю передъ Г. Богомъ всемогучимъ, преблагословенною Дѣвою Марїєю, Ангеломъ хоронителемъ моимъ и всѣми Святыми, що витриваю въ єдности св. католицкои Церкви, котра єсть єдиною Церквою Христовою, ажъ до моєи смерти. Далше прирѣкаю и обѣтцю: втримувати ся цѣломъ вѣдь всякого напою паленого, мѣрнѣсть заховати въ уживаню всякого напою уповаючого; и буди пѣсля можности старати ся такожъ ближнихъ моихъ до сего святого стоваришеня накланяти и приводити Заразомъ узнаю и визнаю, що заслужу собѣ на нечесть передъ людьми и навѣтъ на выключене и выдалене зъ сего святого брацтва, еслибымъ коли вѣдвживъ ся туо святу обѣтницю, котру теперъ добровѣльно и зъ розмысломъ здѣлавѣмъ, легкомыслено зломати або переступити“.

тва въ совѣсти пѣдъ св. послухоомъ каноничнымъ обовязувати.

А пригадує ся тутъ, що такій самъ обовязокъ въ совѣсти и пѣдъ св. послухоомъ каноничнымъ мають такожъ всѣ безъ вынѣтку Всч. Душпастирѣ, у котрыхъ брацтва найсв. Тайнъ суть або въ будуче установлять ся взглядомъ прїймаю всѣхъ новыхъ членѣвъ. Священникъ мовить до нововступаючого члена: *Приклякни и зложи приречєне, що витриваши въ єдности св. католицкои Церкви ажъ до смерти.* А нововступаючий мовить: *Я (имярекъ) прирѣкаю передъ Г. Богомъ всемогучимъ, преблагословенною Дѣвою Марїєю, Ангеломъ хоронителемъ моимъ и всѣми Святыми: що витриваю въ єдности св. католицкои Церкви, котра єсть єдиною правдивою церквою Христовою ажъ до смерти.* И ажъ тогды каже Священникъ: *Жертуй намъ рече твоє взглядомъ брацтва найсв. Тайнъ Господєви и пр.*

Вѣдь Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 8. грудня 1913.

† **Андрей**
Митрополитъ.

Ч. 103.

Ч. 11143. — А) Два побѣльшенї вѣдпусты у насъ; и

Б) блуды друку въ чч. 94 и 95 о вѣдпустахъ и престолахъ упривилеованыхъ.

А) Св. Отець побѣльшивъ вѣдпустъ на христїянське поздороване зъ 50 на 100 днѣвъ за кождый разъ; а побѣльшенє тоє єсть пѣсля ч. св. Конгрегаціи Пропаганды 34232 зъ 14. листопада 1913 такожъ у насъ важне, такъ для „Слава иєсусу Христу“, якъ и для „Христосъ воскресъ“; о чѣмъ ари въ ч. 94 о вѣдпустахъ на стор. 141; и пѣсля того, пѣзнѣйше заудѣленого побѣльшеня треба тамже на стор. 141 алїнеа 4, строчка 2 и 4, 50 поправити на 100.

Далше побѣльшивъ св. Отець вѣдпустъ на молитовку въ честь найсв. Тайнъ: „Най прославляє ся и благодарить ся въ кождѣмъ часѣ найсвятѣйша и найбожественѣйша Тайна!“ на 300 днѣвъ за кождый разъ; а то само побѣльшенє на 300 днѣвъ за кождый разъ єсть пѣсля ч. Пропаганды 33835 зъ 12. липня 1913 такожъ важне для нашої молитовки „Будь Господи Ієсусе благословенный, въ найсвятѣйшихъ Тайнахъ утаєнный!“ — и тоє въ ч. 94 на стор. 142 вже увзгляднено.

Б) Но въ чч. 94 и 95 о відпустахъ и престолахъ упривилеованыхъ зайшли слѣдующій важнѣйшій блуды друку, котрй Всч. Душпа-стирѣ мають поправити:

На стор. 138, алінеа 2, строчка 2, замѣсть *тамъ* має бути *намо*,

На стор. 147, алінеа 2, строчка 7, *до* має ся опустити.

На стор. 149, алінеа 3, строчка 6, замѣсть *нашй* має бути *иншй*.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 8. грудня 1913.

Ч. 104

Ч. 10585. — Въ справѣ „роземныхъ урядѡвъ“.

Выс. Президія ц. к. Высшого Суду краєвого прислала тутъ пѡдъ днемъ 28. жовтня 1913 Ч. 29986 слѣдуюче письмо:

„Законъ з дня 6. марта 1875. Ч. 27. в. з. к. маючи на меті усуненнє закоріненого у населеня свавільного процесованя ся і улєкшеня єму угодового полагодженя спорів, постановляє, що для лагодженя спорів поміж сторонами повставших, можуть бути заведені роземні уряди в кожній громаді з населенем понад 4000 душ, а в прочих громадах менших лише на основі ухвали Ради громадскої, затвердженої Видѣлом Ради повітової. Обязки роземців сповняти мають мужи довѣря, вибрані Радою громадскою на 3 літ, заприсяжені ц. к. політичною властію повітовою (Староством). Компетенція уряду роземного з огляду на предмет обнимає грошеві домаганя і спори о движимости до висоти зглядно вартости 600 К. в громадах понад 4000 душ, а до 200 К. в менших громадах. Зголошенє справи може наступити устно, за зголошенем ся обох сторін. Уряд приступає по можности сейчас до поеднаня спорючих. Всякі примусові средства проти сторін або свѣдків, не менше відбране присяги є виключені. Роземному урядови не прислугує також право порішуваня спорів в значіну оренєня, котрому сторона проти своєї волі мусілаби піддати ся. Чинність роземців полагає на вислуханю сторін, прослїдженю справи і евентуальнім предложеню їм найслухнїйшого способу полагодженя спору. Заклучений уклад угодовий має вписати ся в урядову книгу через заприсяженого для сеї чинности писаря. На основі урядового впису угоди може сторона домагати ся егзекуції в звичайнім суді державнім.

Закон сей, що має віддати населеню неоцінені услуги, позістав невиконаний і пішов в забутє. Що однак наміри єго відповідали дуже відчуваній потребі населеня, доказували домаганя, підношувані нераз в нарадах законодатних тїл, в особенности внесені в галицїм Соймі інтерпеляції послів Шведа, Поточка і тов. з 2/6. 1901, Кремпи і тов. з 29/12 1902, Шведа, Крамарчика і тов. з 15. жовтня 1903, як також зголошена іменем Кола польского заява посла Поточка в палаті послів дня 14. січня 1907. Відтак сі самі интенції знайшли вислов у внесеню і проєкті законодатнім посла гр. Скарбка з 23. вересня 1909 і внеску ректора Ягайлоньского університету проф. Др. Фридерика Цолля jun. з 2. цвѣтня 1913. Хотяй они до сеї хвилі не прийшли під наради Сойму, то таки доказують наглядно, що фактичні відносини з неумолимою конечностию домагають ся спїшного уможливленя населеню залагоджуваня головно дрібних і буденних непорозумїнь і спорів без призиваня звичайних судів державних.

Узглядняючи сей стан річи порішила Управа справедливости постаратись, щоби поки що в межах обовязуючого закона краєвого з 6. марта 1875 ч. 27. в. з. к. уможливити населеню користанє з добродїйства роземних урядів. По думці интенції і згідно з вказівками ц. к. Міністерства справедливости, Президія ц. к. Висших Судів краєвих у Львові і Кракові розвинули акцію в напрямі заводженя сих урядів. Начальники повітових судів, в першій мїрі начальник ц. к. Суду пов. в Товмачи, радник суду краєвого Др. Михайло Кравчик, а за єго взором також всі прочі начальники судів виголошують перед громадженями в тій цілі Радами громадскими виклади, відбувають конференції, поучують о єстві, організації і хосенности сеї інституції, наклоняють Ради до повзятя ухвали на заложенє в громаді роземного суду, пильнують предложеня тих ухвал Раді повітової до затвєвдженя, відтак внесеня прошень в ц. к. Старостві о відобране присяги від установлєних мужів довѣря, які мають сповняти уряд роземців, а врешті суть помічними при впровадженю уряду в житє, заосмотреню єго в взори і друки і бережуть невинно поправного і формального єго поступованя.

Акція, вправді що йно в початках, яка боре ся з природи річи з численними трудностями, заповідає помимо сєго завдяки зусиллям судів і зростаючому у населеня зрозуміню її, плідні вислїди, то вже доси зорганізовано кількадесят роземних урядів, що належито фундувать так, що основана є надія, що в мїру розповсюдженя роземних урядів, введена акція запобіжить сучасній свавільности в процесованю.

В зорганізованих вже тепер роземних урядах упали в сей спєсїб многі спори, що інакше ввійшлиб на дорогу спорів о нарушеню посїданя, о спадкові домаганя, о обиду чєсти і т. д. А випадає мати на увазі, що власне в наших условинах малиби роземні уряди дуже

розлоге і вдячне поле діляня. Статистика достарчує в тім згляді ярких доказів. І так суди державні видали в однім році візвань до угодових проб в Галичині 351.971, на Буковині 80.178, в усіх прочих провінціях Передлитаві разом 240.746; скарг дрібничкових до 100 К. внесено в однім році в Галичині 840.062, на Буковині 144.682, позатим в цілій Австрії 362.257; спорів о нарушене посіданя було в сім часі: в Галичині 19.171, на Буковині 1.614, в иньших провінціях разом 173.704. В повітовім судівництві припадає тоді на кожних 10.000 населеня в краях західних 635 спорів, в Галичині 1697, в особенности процесів дрібничкових в західних краях, 183 в Галичині 996. Не трудно поняти, як величезні страти поносить саме населеня і як вельми свавільність обтяжує цілий апарат судовий. Числа сі походять з р. 1909, а в межичасі відношене се улягло е ще значнійшій мірі на гірше.

Сему прямо застрашаючому станови річи протиділалиби спасенно розповсюджені по громадах роземні уряди.

Конечним услівем поводженя піднятої акції добачує Управа справедливости в свідланю всіх одиниць доброї волі, що з образованя, заводового становиска, довіри і впливу, якого в Громаді заживають, моглиби змаганя судів успішно підпирати, уділити помочи при введень старань і освідомленю населеня о хосенности інституції, заохотити Ради громадскі до повзятя потрібних ухвал і улекшити полагажене конечних формальностей, а відтак посьвятити троха труда і часу для запевненя тим урядам правильного функціонуваня.

В тім згляді власне особливо хосенною булаб поміч П. Т. Духовенства, що має великий вплив на населеня і є зазнакомлене з усіми відносинами житейскими.

Управа справедливости, котрої змаганя в обсягу Рад сиротинських дізнали від П. Т. Духовенства так хосенної підмоги, не сумніває ся, що і для сего ново-отвораючого ся поля діяльности порыває охотне Бго свідлане.

Президія ц. к. Висшого Суду краєвого має честь упросити Високопреподобний Консистер, щоб зволив у відповідний спосіб заінтересувати П. Т. Духовенство для повисшої акції і заохотити Бго до попертя єї в порозуміню з дотичними Начальництвами Судів.

Подаючи до вѣдомости повисше письмо, Митр. Консистерія нѣ на хвилю не сумніваавсь, що Всч. Духовенство — розумѣючи донеслѣсть и вагу порушеної вѣ нѣмъ справы — доложитъ зъ своєї стороны всѣхъ старанъ и впливѣвъ, щобы подобній роземній уряды по цѣлѣмъ нашѣмъ краю при Бго умѣлѣй помочи заведеної зѣстали, та на пожитокъ населеню успѣшно проспериували.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. листопада 1913.

Ч. 105.

Ч. 11077. — Недозволене заключенє супружества черезъ особы належачі до сили оружної.

Вис. ц. к. Намѣстництво прислало тутъ подѣ днемъ 20. листопада 1913 р. Ч. XII—7124 слѣдуючій рескриптъ:

„Після повідомленя ц. к. Міністерства війни множать ся в послѣднихъ часахъ случаї, що особи в чинній службѣ належачі до сили оружної, полишивши властивого душпастиря військового вглядно безъ приписаної заповіді військової заключають супружества передъ духовними належачими до загального душпастирства.

Рівнож зайшовъ недавно случай, що супружество певної особи належачої до сили оружної, безъ зіволеня власти військової в той спосібъ зівстало заключене, що дотичний душпастир і зверхний надъ нимъ Ордиаріятъ узнали присягу зложеноу в присутности свѣдківъ черезъ нунциаріанта за достаточну підставу до удѣленя вѣнчанъ.

В наслідокъ віднесеня ся ц. к. Міністерства війни упрашаю Високопреподобну Консистерію по гадцї рескрипту ц. к. Міністерства Віроісповѣданъ і Просвѣти з 17. жовтня 1913 Ч. 3174 о звернене уваги Урядівъ парохіальнихъ, аби в справахъ супружествъ осібъ належачихъ до сили оружної заховували якъ найбільшу обережність і особамъ будучимъ в віку, в котрімъ суть обовязані до служби військової удѣляли вѣнчаня не на підставі устнихъ їхъ виясненъ, лишъ одиноко на підставі вимаганихъ документівъ, евентуально по засягненю інформацій урядовихъ“.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. Духовенства и стислого застосованя ся.

Вѣдъ Мигрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 15. грудня 1913.

Ч. 106.

Ч. 11668. — Вѣ справѣ манипуляції при підниманю відсотківъ вѣдъ капиталѣвъ фондацийныхъ помѣщеныхъ на книжочкахъ щадничыхъ вѣ Тов-ѣ „Руска Щадница вѣ Перемышлѣ“.

Дирекція „Руской Щадницѣ“ вѣ Поремышлѣ надѣслала тутъ слѣдуюче

З а я в л е н ѐ:

Ч. 5695.

„Загальне наріканє майже усіхъ П. Т. гр. кат. Урядівъ парохіальнихъ на утрудненю манипуляцію при підниманю відсотківъ від капиталѣвъ фондацийнихъ помѣченихъ на книжочкахъ щадничихъ нашего ТОВА-

риства спонукає нас до обдумання способів, якби в тій справі пійти на руку згаданім П. Т. Урядам парохіяльним і улекшити їм вповні не тільки цілу маніпуляцію при підніманю відсотків, але і оцадити получені з тим видатки с. в. кошта порторій.

Проте осьміляємось Всесвітлійшій і Високопреподобній Митроп. Консисторії предложити отсим введеме нового способу маніпуляції.

І так:

1) Ми беремо на себе обовязок переховуваня усіх книжочок фондацийних у себе в депозиті і вести як найдокладнійшу евіденцію їх і за се не жадаємо ніякої винагороди.

2) На аложені у нас книжочки фондацийні виставимо депозитовий квіт, який тим самим буде мати вартість самих книжочок. За сей квіт заплащать кождей Уряд парохіяльний при виставленю его 20 сот. титулом коштів друку сего квіту.

На підставі уповажнення Вис. ц. к. Намісництва з дня 3. листопада 1913 Ч. ХІа, 1081/13 і на підставі затверженої дотичної інструкції сей квіт виставлений і підписаний нами буде міг в повні заступати книжочку при інвентаризації маєтку фондацийного парохий згл. церквей, при інсталяції і при відданю темпоралів. Наколи так Всесвітлійша і Високопреподобна Консисторія згодить ся на повисний проєкт, а дотичні П. Т. парохі аложать у нас фондацийні книжочки в депозит, тоді маніпуляція при підніманю відсотків буде така:

1) Дотичний парох може складаючи книжочки заявити ся, як жадає виплати відсотків з книжочок фондацийних дотичної парохі при заподаню чисел згаданих книжочок а то, чи піврічно, чи річно, при чім очевидно не потребує зовсім пересилати квіту депозитового, ані квіту на отримане готівки.

2) Ми без дальшого взиваня або пригадки заряджуємо після заявленого бажаня виплату відсотків, нотуємо се в наших книгах і дотичних вкладкових книжочках, а належні відсотки пересилаємо Урядови парохіяльному переказом по відшибненю 3 сот. за переказ і 10, 20 зглядно 40 сот. на марку почтову (відповідно до висоти квоти відсотків с. в. відповідно до такси почтової). На жадане і для заощадження всяких коштів порторій можемо також відсотки місто посилати їх почтою, переказувати також чеками почтової щадниці, за що будемо побирати на друки 5 сот.

Відсотки за мнзувший час (піврік, рік) будемо виплачували доперва в часі від дня 1. счня зглядно від дня 20. липня кожного року.

Від книжочок у нас перехованих можна особисто піднимати відсотки, тільки по вилегітимованю ся через дотичну особу депозитовим листом.

При цілковитім реалізованю або частиннім підніманю капіталу з книжочки аложеної у нас в депозиті мусить бути нам рівнож предложений депозитовий лист.

В той спосіб Всч. ОО. парохі:

1) Ощадять собі труду і коштів пересилки щадничих книжочок і дотичних порторій;

2) Виключена яка небудь можливість затраченя і загубленя книжочки і виключені всякі видатки получені з амортизацією книжочок на случай евентуального запропащеня книжочки при пересилці її почтою.

Подаючи се нове наше заряджене під сьвітлу розвагу Всесвітлійшої Високопреподобної Консисторії просимо з огляду на очевидні материяльні користи сеї маніпуляції і оцадности на коштах порторій, щоби Всесвітлійша і Високопреподобна Митроп. Консисторія зволила ласкаво прийняти се наше заряджене до відома, повідомити про него через поміщене в АЕпархіяльних Відомостях, а заразом вказати підчиному собі Всч. Духовенству на користи сего способу маніпуляції“.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. Духовенства.

Вѣдъ Митрополитальнои Консистории.

Львѣвъ, дня 13. грудня 1913.

Ч. 107.

Ч. 12145. — Въ справѣ выказѣвъ эмигрантѣвъ за рѣкъ 1913.

Этъ покликѣмъ на тутешне розпоряджене зъ 21/2 1913 Ч. 1621 Вѣд. Архіеп. Ч. III. 1913, пригадує ся Всч. Духовенству обовязокъ до конца року предложити выказъ эмигрантѣвъ зъ каждой парохіи за рѣкъ 1913, якъ и залеглі выказы зъ декотрыхъ парохій за мнзувшій рѣкъ на руки ОО. Деканальныхъ Референтѣвъ эмиграційныхъ.

Всч. ОО. Референты мають тѣже выказы вразѣ зъ статистичными табелями надбелати сюда найпѣзнѣйше до конца мѣсяца сѣчня 1914.

Заравомъ звертає ся увагу, шо въ рубрицѣ формулярѣвъ эмиграційныхъ „чи вернувъ“ належить зъ каждой парохіи конечно подати число тыхъ эмигрантѣвъ, шо не вернули до краю и по можности до владной адресъ ихъ побуту, а особливо тыхъ, шо перебувають въ Пѣмеччинѣ.

Вѣдъ Митрополитальнои-Ординаріята.

Львѣвъ, дня 20. грудня 1913.

Ч. 108.

Ч. 9099. — Въ справѣ поданъ о продовжене платнѣ для прив. сотрудника.

Еще 1901 р. (Архіепархіальній Вѣдомости Ч. XIII. зъ 1901. р. стор. 126—127) выдала Митрополитальна Консисто́рія поучене и подала формуляръ, пѣсля якого мають укладатись прошеня о продовжене платнѣ для приватного сотрудника. Те саме повтаряєсь въ кождѣмъ повѣдомленю дотычного Уряду деканальнаго про призовлене платнѣ зъ религійнаго фонда для сотрудника.

Однакъ деякі Всч. Уряды деканальній и парохіальній не придержують ся приписанои формы, черезъ що утруднюють полагоджене предложеного прошеня и тому Митроп. Консисто́рія уважає за вѣдповѣдне поновно вѣдпечатати згаданий формуляръ и пригадати дане поучене.

Ч.

Приказомъ зъ дня Ч. заудѣлила Всч. и Впр. Митр. Консисто́рія смиренно пѣдписаному черезъ Урядъ деканальній въ вѣдниси рескриптъ Выс. ц. к. Намѣсництва зъ дня Ч., якимъ призовлено платню зъ религійнаго фонду для тутешнаго приватного сотрудника на часъ вѣдъ дня до дня

Позаякъ та призовлена платня кѣнчить ся зъ днемъ, а вѣдносини въ тутешнои парохіи не змѣнились на лѣпше, тому просить смиренно пѣдписаний о ласкаве вставлене у Васъ ц. к. Правительства о дальше выс. призовлене платнѣ зъ религійнаго фонду для тутешнаго приватного сотрудника (на 1, 2, 3 роки або до кѣнца жита).

На попертѣсего прошеня примѣчаєсь: 1), 2), 2) 3) и т. д.

Вѣдъ гр. кат. Уряду парохіальнаго.

Пѣсля повышого формуляра мають интересовані Всч. Уряды парохіальній вносити поданя до Митроп. Консисто́рії черезъ свои Уряды деканальній о продовжене платнѣ для приватного сотрудника и то на 3 мѣсяцѣ передъ уплывомъ призовленои платнѣ. Не тутешній приказъ и на рескриптъ ц. к. Намѣсництва має покликатись не лише Всч. Урядъ парохіальній, але такожъ и Всч. Урядъ деканальній въ своимъ предложеню. Поданя, написані не пѣсля приписанои формы и неповні будуть звертатись до доповненя, що обѣзнить ихъ полагоду и може спричинити замкнене платнѣ Всч. ОО. сотрудника.

Вѣдъ Митрополитальнои Консисто́рії.

Львѣвъ, дня 21. грудня 1913.

Ч. 109.

Ч. 10940. — Въ справѣ выдвинити комитету завязаного для катол. мисій въ Индіяхъ.

Накладомъ Комитету завязаного въ Вѣднни для поширеня мисій мѣжь поганами въ Индіяхъ (Das Komitee zur Förderung der Heidenmission in Indien, Wien, VIII, Strossigasse Nr. 28) выходит мисійный листокъ п. з. „Licht und Liebe“, а для тымъ бѣльшого заинтересованя справою и поширеня вѣдомостей про сей далекий а величезный край — де около 320 миліонѣвъ людей-поганъ жиє — цѣлого християньского свѣта, выдають ся рѣвній интересній змѣстомъ брошуры (Verlag der katholischen Missionsfreunde für Indien). Святѣйшій Отець вельми похвально выразивъ ся о сихъ издавництвахъ въ своимъ письмѣ до сего Комитету.

Намъ не судилось брати въ тыхъ змаганяхъ около розширеня християньской вѣры чинну участь, щобыжь хоть посередно послужити сему великому дѣлу, звертає ся Всч. Духовенства увагу на сѣ издавництва.

Вѣдъ Митрополитальнои Ординарія.

Львѣвъ, дня 5. грудня 1913.

Ч. 110.

Ч. 12218. — Въ справѣ вѣдзовы Комитету будовы церкви на Городецкѣмъ передмѣстї въ Львѣвъ.

Комитетъ будовы церкви на Городецкѣмъ передмѣстї въ Львѣвъ приславъ тутъ на дняхъ зъ просьбою о помѣщене въ АЕпарх. Вѣдомостяхъ слѣдуючу

Вѣдзову:

„Сотки русских родин нидѣ на Городецкѣмъ передмѣстї у Львѣвъ без своей рідной церкви і відправи... До парохіальнои церкви св. Юрія у Львѣвъ є дуже далеко а мешканці Городецького передмѣстя зайняті головно яко робітники і нисні урядники при желізницѣ, не можуть знайти вѣдповідного часу, щоби в недѣлі і свята виповняти свій християньский обовязок вислухана Служби Божої. В наслідок того многі з них роками не ходять до церкви і тому морально пропадаютъ а инші ходять до поблизького костела, черезъ що винародовлюють ся.

Сей неприродний стан, так шкідливий нашому религіинному і народному житю, зрозуміли деякі свѣдоміиші одиниці тутешных парохіян і тому кілька літ тому завязали осібний Комитет для пострѣвня церкви на Городецкѣмъ передмѣстї. І добре вчинили, бо нам потреба Божого дому — церкви, яка сталаби тривкою основою і осе-

редком нашого життя, яка нас вела би до щораз красшого розвитку в релігійнім і народнім відродженю, яка влила би в слабі і боязливі серця львівських передміських Русинів сильну віру у свої власні сили.

Такі діла однак, як храми Божі, які свідчать о силі і могутности нації — і є все живими пам'ятниками її змагань до висшого духового життя, не довершують ся працею самих одиниць. Комітет, хочби складав ся з самих найрухливіших людей, не вдіє нічого, коли його змагань не підопре цілий народ. Так само Комітет будови церкви на Городецькім передмістю кладучи угольний камінь під новий храм і забороло народного життя та відродження брав ся до того діла в надії, що його змаганя підопре цілий народ а особливо його перші робітники на народній ниві, наше Всечеснійше Духовенство. В надії, що не відмовите нашій просьбі, звертаємо ся за тим до Вас, Всечеснійші Отці і Братя, по вдовину лепту. Не відкажіть нам, а зарядіть в часі правника Різдва Христового з нагоди коляди у Вашім селі збірку на згадану горі ціль (пр. відправлене Акафисту). Нехай пам'ять народження Того, що приніс на землю світло і правду і добро найкрасше на світі, яким є братолюбіє, спонукає Вас ділом показати, що розумієте його науку серйозно. Звертаємо ся до Вас іменем тих соток бідних робітничих родин, котрі напевно пропадуть для рідної церкви і свого народа, если ніхто не протягне до них помічної руки. Вислухайте той наш клич! А Всевишній, що знає всі найтайніші тайни людського серця, що за глечик води, поданий милосерною рукою, обіцяв Боже царство, Вашу хочби найменшу милостиню, зділану для спасеня людської душі, залише золотими буквами в книзі вічного життя, а уратованій Вами від вічної і дочасної загибелі нарід по вік збереже про Ваше добре діло вдячну пам'ять.

Залучаємо поштовий чек для улекшеня висилки жертв.

Комітет будови церкви на Городецькім передмістю“.

Прихилиючись до просьби згаданого Комітету Митр. Ординарія поручає и вѣдъ себе маюче ся причинити для Божої слави, для добра церкви и народа розпочате дѣло теплої опѣць Всч. Духовенства и Вѣрнихъ.

Вѣдъ Митрополитальногo Ординарія.

Львѣвъ, дня 23. грудня 1913.

Обвѣщеня конкурсoвѣ.

I.

Митроп. Консисторія розписує конкурсъ пѣдъ днемъ 22. грудня 1913 зъ речинцемъ до дня 31. сѣчня 1914 на слѣдуючій парохіи:

- Ч. 11575. — **Высыпѣвцѣ** зъ прилуч. Кокуткѣвцѣ и Серединцѣ, Озѣрянскаго деканата, Ординаріятскаго наданя.
 Ч. 11576. — **Пинюловичѣ** зъ прилуч. Борщовичѣ и Прусы, Яричѣвскаго деканата, духовнаго наданя.
 Ч. 11577. — **Добрянѣ** зъ прилуч. Добровлянѣ, Стрыйскаго деканата, приватнаго наданя.
 Ч. 11603. — **Галичанѣвѣ** зъ прилуч. Братковичѣ, Городецькаго деканата, духовнаго наданя.
 Ч. 11809. — **Отиневичѣ** зъ прилуч. Городаще королѣвске и Городаще цетнерске, Ходорѣвскаго деканата, приватнаго наданя.

Вѣдъ Митрополитальнои Консистории.

II.

Ч. 11508. — **Огѣлошенє конкурсу на сталу посаду гр. кат. катеихта при ц. к. гѣмназиі въ Теревовли.**

Ц. к. Рада шк. краєва огѣлошує пѣдъ днемъ 23. листопада 1913 Ч. 21047/IV. конкурсъ на посаду дѣйснаго учителя гр. кат. релігійи въ ц. к. гѣмназиі въ Теревовли: або на таку саму посаду въ случаю опорожненя при иншѣй ц. к. гѣмназиі.

Зъ тою посадою сполучені суть поборы и право до пятилѣтнихъ додаткѣвъ якъ такожъ службовій користи по мысли уставъ зъ дня 19/9 1898 (Дн. з. д. Ч. 174) и зъ дня 24/2 1907 (Дн. з. д. Ч. 55).

Кандидаты, що убѣгають ся о тую посаду, мають выказати ся квалификацією зъ науки гр. кат. релігійи до середнихъ шкѣль.

Поданя належить удокументовані и заосмотрені въ квалификаційну табелю треба вносити до ц. к. Рады шк. краєвой найдалше до 31/12 1913 за посредствомъ своєї настоятельной власти

Кандидаты, котрі по одержаню повной учительской квалификаціи сповняли въ среднихъ школахъ взглядно въ учит. семинаріяхъ обовязки заступникѣвъ учительѣвъ, а бажають, чтобы лѣта той службы были имъ почислені не только до загалнаго числа лѣтъ службы, але такожъ до признаня пятилѣтн. додаткѣвъ пѣдслѣя приписѣвъ § 9 и 15 устава зъ дня 24/2 1907 (Дн. з. д. Ч. 55), повинні се выразно зазначити въ своихъ поданяхъ а заразомъ выказати якъ

найдокладніше въ квалификац. табели вѣдъ которою часу, якъ довго и въ якѣмъ числѣ годинъ сповняли обовязки въ характерѣ су-плентѣвъ, подаючи даты и числа дотичныхъ номінаційныхъ декретѣвъ.

Тое подае ся до вѣдомости Всч. АЕп. Клира.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 11. грудня 1913.

Хроника.

ИМЕНОВАНЯ:

Орд. Комисарями шибльними именованіи ОО.:

- Ч. 10388. — Филемонъ Ковальскій, парохъ Гнѣздичева, III. шк. Комисаремъ для повѣта и деканата жидачѣвского, Ч. 10390. — Михайль Струтинскій, парохъ Сенявы, III. шк. Комисаремъ для повѣта и деканата Збараского, Ч. 10393. — Григорій Сапука, катехитъ нар. шкѣль въ Перегінську, I. шк. Комисаремъ, а Володимиръ Левицкій, парохъ въ Краснѣмъ, II. шк. Комисаремъ Долинского и Калуского повѣта, Перегінського деканата,

Титуломъ Совѣтника Митроп. Консистеріи надѣлений:

- Ч. 11672. — Всч. О. Едвардъ Найманъ парохъ въ Св. Юрѣ (sv. Jiti діец. корол. город.).

Нрылошанскій вѣдзани отримали ОО.:

- Ч. 10966. — Теодоръ Кордуба парохъ Глѣбова, Ч. 11424. — Северинъ Левицкѣ парохъ въ Фирлѣвцѣ, Емануилъ Подлѣсецкій парохъ Утѣховичъ, Ч. 11961. — Володимиръ Гургула сотрудникъ при Успенской церквѣ въ Львовѣ.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО.:

- Ч. 10743. — Іоанъ Лѣцовскій неопресвитеръ въ Купчинцяхъ, Ч. 10745. — Александръ Бучацкій, неопресвитеръ, въ Конюхахъ, Ч. 10746. — Василій Куликъ въ Подмихайлю, Ч. 11104. — Евстахій Охримовичъ, неопресвитеръ, въ Мильнѣ, Ч. 10741. — Дмитрій Сеньковскій, неопресвитеръ, въ Вербылѣвцяхъ, Ч. 10908. — Теодоръ Габрусевичъ ехсуггено зъ правомъ управы въ Коропци, Ч. 11511. — Евстахій Гайдукевичъ въ Тялячѣмъ, Ч. 1145. — Григорій Бойко въ Зарваници, Ч. 11854. — Іосифъ Лемѣщукъ въ Дараховѣ, Ч. 11853. — Михайль Осадца въ Выспѣ.

Завѣдательства отримали ОО.:

- Ч. 11687. — Діонизій Телѣщукъ въ Отиневичахъ, Ч. 11689. — Михайль Сенѣвъ въ Пикуловичахъ, Ч. 11377. — Ярославъ Глинскій въ Добрянахъ, Ч. 11440. — Орестъ Дурбакъ въ Слободѣ золотѣй, Ч. 11765. — Антоній Заяць въ Галичановѣ.

В. ц. и. Правительство призволило дотацію для прив. сотрудниковъ на 1 рѣтъ:

- Ч. 10707. — въ Дубковцяхъ, Ч. 10825. — въ Гѣрнѣмъ, Ч. 10908. — въ Коропци, Ч. 11102. въ Заставцяхъ пар. Голгоче, Ч. 11282. — въ Выспѣ, Ч. 11752. — въ Мшанѣ, Ч. 11904. — въ Глинянахъ-Замѣстю, Ч. 11905. — въ Синевѣдску выжнѣмъ, Ч. 11907. — въ Хмелискахъ.

Жертвы вплинувшіи до канцеляріи Митропол. Консистеріи:

а) на потреби святѣйшого Отця:

- Ч. 11246. — Ч. Григорій Боровецъ и Ксеня Гавчакъ зъ Вороцева 30 кор.

б) на фондѣ мѣсій мѣжъ эмигрантами:

- Ч. 9841. — Всч. Урядъ парох. въ Закомарю 8 кор. 20 сот.

Жекрольогія.

- Ч. 11377. — О. Романъ Шепаровичъ, парохъ въ Добрянахъ, померъ дня 28. листопада 1913.
Ч. 11514. — О. Іоанъ Дудинскій, парохъ въ Отиневичахъ, померъ дня 3. грудня 1913.
Ч. 11617а. — О. Ілярій Пачовскій, Сов. Митр. Консистеріи выслуж. деканъ и парохъ въ Пикуловичахъ, померъ дня 30. листопада 1913.
О. Михайль Тупись, емер. парохъ Коростова, померъ въ Львовѣ дня 24. листопада 1913.
Ч. 11603. О. Модестъ Держко, парохъ Галичанова, померъ дня 4. грудня 1913.

Душѣ Ихъ поручае ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 26. грудня 1913.

Андрей Бѣлецкій

официаль

о. Михайль Яиковскій

канцлеръ.

В. А. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор

И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор

Учредительное

И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор

Учредительное

И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор
И. П. Гавриленко, директор

21.593
1913

БІБЛІОТЕКА
НАЗВОРИСЬКОГО ІМ. ШЕВЧЕНКА
II 16073

Львів
Відомості

1913

16.07